

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÃI SÀI GÒN

TẬP
1

CUỘC CHƠI
KHÔNG HẸN TRƯỚC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGŨ QUÁI SAIGÒN

TẬP
I

BIỂU BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP. HỒ CHÍ MINH THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Bùi Chí Vinh

Ngũ quái Sài Gòn. T.1, Cuộc chơi không hẹn trước / Bùi Chí Vinh. - In lần thứ 1. - T.P.
Hồ Chí Minh : Trẻ, 2017.
248tr. ; 20cm.

1. Vụ án. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.
1. Trials. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- ddc 23
B932-V78

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

TẬP
1

CUỘC CHƠI
KHÔNG HẸN TRƯỚC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

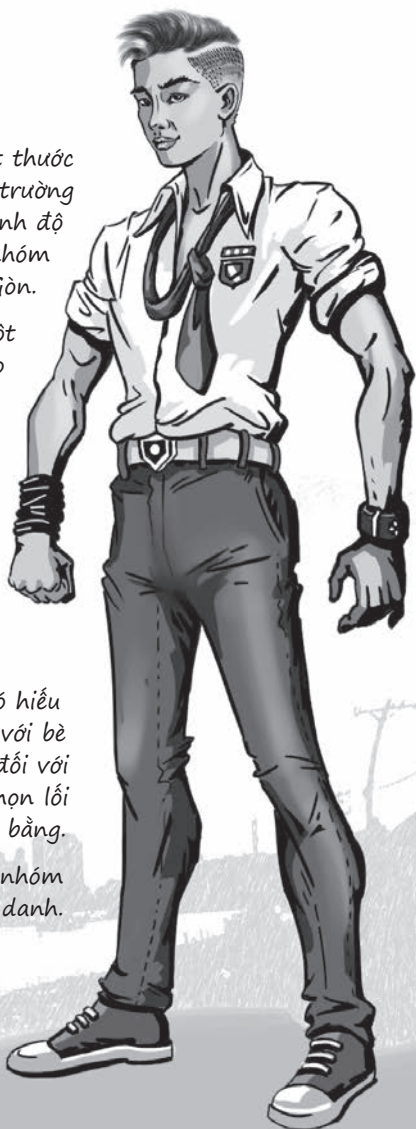
SƠN ĐẠI CA

16 tuổi, đẹp trai, cao một thước
bảy mươi hai, học lớp 11 trường
trung học Cao Bá Quát, có trình độ
học vấn cao nhất trong nhóm
Ngũ quái Sài Gòn.

Ngoài tài thao lược của một
nhà tổ chức các cuộc chơi mạo
hiểm, Sơn sở trường hai môn
võ Karatêdo và Vovinam, thói
phi tiêu tự chế cực kỳ chính
xác, đó là chưa kể trong
những buổi văn nghệ cây
nhà lá vườn, hắn sử dụng
sáo trúc tuyệt vời không
thua gì nghệ sĩ biểu diễn.

Là một đứa trẻ nghèo, Sơn
hiếu nổi lòng cha mẹ, sống có hiếu
với gia đình, chung thủy với bè
bạn, nhưng là đại khắc tinh đối với
những kẻ ác, và những ai chọn lối
sống thiếu công bằng.

Hắn xứng đáng là đại ca của nhóm
Ngũ quái Sài Gòn lừng danh.

THÚY BỤI

15 tuổi, xinh đẹp, ngổ ngáo, thông minh khác thường, cao một thước năm mươi lăm, học chưa hết lớp 6 ở trường mồ côi đã phải tự học thêm kiến thức trường đời.

Tuy mang danh Thúy Bụi nhưng tâm hồn cô bé như tờ giấy trắng, cô chia sẻ vui buồn với lũ mèo hoang khu xóm đường ray xe lửa mỗi đêm và nhất là với ả mèo ranh mãnh lông tuyền một màu đen mà cô gọi là “Bé Mun”. Một Bé Mun không thể thiếu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Cô sống độc lập và ngẩng cao đầu như một bông lau phất phơ cho đến khi trở thành một nữ kiệt trong cánh rừng Ngũ quái khiến lũ tội phạm thất điên bát đảo.

QUYÊN TIỂU MUỘI

15 tuổi, ngộ nghĩnh hết một
búp bê, học lớp 10 trường
trung học Cao Bá Quát,
cùng trường nhưng khác
lớp với Sơn Đại Ca.

Với chiều cao một
thước sáu mươi, Quynh
thừa sức làm bạn bè
cùng lứa ái mộ bởi
thân hình thon thả,
khuôn mặt xinh xắn, túi
tiền rủng rỉnh của một cô
gái nhà giàu biết thương
yêu đồng loại. Trong nhóm
Ngũ quái Sài Gòn, Quynh
Tiểu Muội có một biệt tài:
cô có thể nhái giọng
của bất cứ ai sau khi
tiếp xúc và nghe
tiếng nói của họ.
Chính năng khiếu
trời ban này đã mở
màn cho vô số thắng lợi
bất ngờ của cả nhóm.

Biệt thự yên tĩnh và sang
trọng của gia đình Quynh
trồng toàn cây sứ, cô bé quả
là một nụ bông sứ lạ lùng.

THẠCH SẦU ĐỜI

16 tuổi, kỳ hình dị tướng, giống một thân cây cao một thước sáu mươi lăm bị khô queo vì thiếu nước, trình độ vừa qua tiểu học, một nhân sự thường xuyên có ánh mắt... sầu đời.

Hắn luôn luôn nói ngược nguyên vọng hoặc sở thích của mình, chẳng hạn như vô cùng yêu đời lại tự vỗ ngực xưng... sầu đời. Trừ bạn bè trong nhóm, có lẽ ít ai biết rằng hắn đang phụng dưỡng một bà mẹ mù lòa và trung thành tuyệt đối với Thúy Bội bất chấp sẽ có ngày tận thế.

Hắn là chủ nhân bắt đắc dĩ của con khỉ có tên "Tề Thiên", một quái khỉ mà thành tích quậy còn hơn Thạch Sầu Đời.

HOÀNG LÃNG TỬ

17 tuổi, nhỏ nhả hết một thư sinh, cao một thước bảy mươi, đi thanh niên xung phong từ năm 15 tuổi, biết cả tiếng Miên và tiếng các dân tộc thiểu số.

Đặc điểm của hấn cũng khác người, hấn yêu thú dữ và là một chuyên gia chinh phục hùm, voi, gấu, rắn, chó sói. Cụ thể hấn bao giờ cũng kè kè một con chim đại bàng quái đản trên vai mang tên “Búp”, một con thần điêu gần như hiểu tiếng người. Tuy nhiên, hấn rất sợ mèo, khỉ, chuột, rắn lùn, gián, nhện. Hấn sợ chúng như sợ cái nhìn búp bê của tiểu muội Quyên.

Sau những đặc vụ điều tra nhất sinh thập tử, hấn lại là một nghệ sĩ kèn môi hòa âm với tiếng sáo du dương của Sơn Đại Ca.

NGHỆ THUẬT HÓA TRANG

Có nhiều cách đờn nhau ở một quán cà phê vườn, nhất là khi quán mang bảng hiệu LIM DIM. Đám nhĩ đồng mới lớn thường hùng hổ rú ga phóng xe vào đó ào ào với những điệu thuốc đầu lọc trên khóe mép, có đứa còn biểu diễn ảo thuật bằng cách xe vừa tắt máy là nhào gọn lên ghế bành bất chấp chiếc Suzuki Crystal đỡ chổng gọng. Chúng thường cười lên hô hố rồi hè nhau gác chân chữ ngũ thả ánh mắt hờm hĩnh quan sát người ngòm trong sân vườn. Chúng thích rú lên một bài nhạc Mỹ lãng xẹt, huýt gió một bài nhạc Tàu lãng nhách để khiêu khích sự chú ý của các cô gái ăn mặc thời trang đi thành băng. Tóm tắt lại, với tiền bạc rủng rỉnh trong túi và hậu phương kinh tế bao la sau lưng, những thằng ranh con cho rằng chúng có quyền... để cuộc đời dưới gót.

Những đứa trẻ sắp đến tuổi đi nghĩa vụ quân sự trong quán LIM DIM đều dùng đùa cơ thể gây nhom lổ bịch như vậy trừ... Sơn Đại Ca. Khi bước vào quán, hắn mới hối hận là đã hẹn với Quyên Tiểu Muội ở một địa điểm quái đản. Coi nào, cái quán tưởng gần nhà Quyên và yên tĩnh trong một con hẻm cụt lại là nơi chốn tụ tập của lũ choai choai quý tộc. Ngó chúng chuyển những điều thuốc cho nhau mà thấy ghét, đứa nào cũng kiêu hãnh trước các buồng phổi sắp lủng lỗ.

Sơn ngao ngán dựng xe đạp sát một gốc cây lớn và lững thững tiến về góc khuất. Chỗ này tương đối âm u lại gần cái hồ phun nước không có cá, hy vọng rằng hắn sẽ chẳng bị quấy rầy.

Người quấy rầy hắn đầu tiên là một anh bồi bàn, anh ta tỏ vẻ không tin tưởng lắm vào hầu bao của vị khách mặc bộ đồ jean cũ mềm mới đặt mông xuống ghế. Giọng anh bồi cộc lốc:

- Uống gì?

- Cà phê đen!

Sơn đáp hồ hững. Thực ra hắn chỉ ghiền nhìn những giọt cà phê rớt từ phin xuống đáy ly hơn là nhấm môi. Anh bồi vừa quay lưng là hắn nhắm mắt, sáng sớm mà nhắm mắt thì cũng thật kỳ cục, nhưng nếu không khép mi lại một chút sao gọi là quán LIM DIM.

Khi trước mặt Sơn là một vùng đen ngòm thì bóng dáng yếu điệu của Quyên Tiểu Muội hiện ra.Ồ, trưa hôm qua sau giờ học, cô bé đã níu tay hắn lú lú:

- Chúng ta không thể sống tầm thường nữa...
- Trời hỡi, thế nào là không tầm thường?
- Sơn hiểu không, bạn không thể cứ mãi mãi làm một đại ca hạng bét trong Xóm Lách được và mình thì không thể tối ngày ru rú trong xó bếp với mẹ hiền.
- Đồng ý, nhưng giải quyết ra sao?
- Dễ ợt, tụi mình sẽ phiêu lưu mạo hiểm một chuyến. Nhà hàng hải đầu tiên tìm ra Tân Thế Giới, Robinson mạo hiểm lọt vào hoang đảo xa xôi, còn chúng ta...
- Chúng ta sẽ đi picnic ở Đầm Sen với cá sấu hả?
- Không dám. Ngày mai được nghỉ Tết Tây, hai đứa mình sẽ làm hiệp sĩ xâm nhập vô sào huyệt bọn công tử bột nhà giàu.
- Á à, hẳn là tiểu muội bị lũ nhãi ranh nào trêu ghẹo dọc đường chắc?
- Ngược lại là đằng khác. Mình muốn đích thân đi tìm hiểu chúng đây. Gần nhà mình có một cái quán mở nhạc ì xèo mang bảng hiệu LIM DIM, cái quán nằm trong hẻm cụt xe hơi vô lọt đó, mình có cảm tưởng đó là một hang ổ hắc ám.
- Nói thử coi...
- Trong quán toàn Suzuki Crystal đậu. Loại xe tốc độ này thường dính liền với các tên ăn chơi háo thắng, sau các phi vụ bất hảo, chúng thường tụ tập để chia chác với nhau.
- Bạn tưởng tượng khá phong phú đó tiểu thư.

- Ê, đừng gọi mình là tiểu thư. Trong lịch sử, hồi 15 tuổi Trần Quốc Toàn đã từng bóp nát trái cam trong tay khi không được dự hội nghị của các vương hầu người lớn.

- Hừm, bạn thừa hiểu tôi có thể bóp nát một trái bưởi.

- Tiểu muội biết, thưa đại ca Sơn. Đại ca quy tụ trong người nhiều môn võ lạ phát: nào là đai đen Karatêdo rồi hoàng đai Việt Võ Đạo. Nhưng có võ mà không hành hiệp cũng vô dụng.

- Vậy Quyên muốn gì?

- Bây giờ sáng mai mình sẽ nghiên cứu các đối tượng khả nghi trong quán LIM DIM. Mình muốn đại ca có mặt trước.

- Cũng được thôi.

Máu hạo hớn trong đầu của ông trùm trẻ con Xóm Lách bốc lên, Sơn búng tay cái chách. Ôi, con gái thật là rắc rối, chúng cứ muốn con trai trở thành một loại đồ chơi điện tử mà mỗi lần bấm nút là... múa loạn cào cào.

*

Sơn liếc mắt dòm chiếc đồng hồ Casio rẻ tiền trên cổ tay võ sĩ. Bây giờ đúng. Vậy mà Quyên vẫn chưa thấy ló dạng. Phin cà phê nhỏ từng giọt lãng mạn tuy nhiên hẳn chẳng buồn để ý, rõ ràng hẳn đã mất hứng.

Thánh thần ạ, có bao giờ hoa khôi lớp 10 của trường Cao Bá Quát thất hẹn với hẳn một giây đâu.

Ông trời nghĩ cũng oái oăm, đợi hấn chán nản đến cùng cục mới “bật đèn xanh” cho một tiếng hét ré lên:

- Xê ra bà già, tội này không có tiền lẻ.

Sơn giật thót mình quay đầu về hướng hai chiếc xích đu có dù che sau bụi rậm. Hừm, trên hai chiếc xích đu chình ỉnh một lũ choai choai cả nam lẫn nữ đầu tóc hót cụt ngắn. Chúng gồm sáu đứa phun khói thuốc mù mịt, mùi thuốc khét lẹt theo hướng gió xộc vô mũi Sơn làm hấn muốn ói. Hấn bàng hoàng thấy một bà già ăn mặc xác xơ nhưng có vóc dáng cực kỳ thon thả đang loay hoay với xấp báo trong tay như cố van xin lòng từ bi của chúng.

Bà già thất bại hoàn toàn. Cả dàn hợp âm của chúng cất lên:

- Mới sáng sớm đã gặp trù ẻo.

- Tội này chỉ xài đô, không xài tiền Việt, bà già hiểu chưa?

- Dân chơi không quen đọc báo, bà già kiếm đám nhà quê mà bán.

Câu thứ ba của chúng không còn là một câu nói đùa. Sơn cảm thấy cần phải chấm dứt trò tiêu khiển khiếm nhã này, hấn cố gắng trầm giọng khi phát biểu, có điều âm lượng vẫn rền rền của một nhân sự đã từng trải môn nội công.

- Bà cụ ơi, tôi cần mua tờ báo.

Bà già như người được giải thoát chầm chậm thả bộ về phía Sơn. Tại sao bà cụ vẫn không bước

nhanh trong lúc tiếng cười khà ố sau lưng đang xua đuổi?

Sơn Đại Ca chẳng quan tâm lắm. Hắn lễ phép nhón tay lấy tờ báo mới ra lò và trả tiền. Hắn không ngỡ ngó thẳng mặt bà cụ tóc bạc, có thể bà đang ứa nước mắt tủi thân. Chỉ có điều hắn vô cùng kinh ngạc khi thấy bàn tay bà cụ chìa tiền thối trắng trẻo và mịn màng như tay một thiếu nữ.

- Ủa...

Sơn Đại ca choáng váng. Hắn chưa kịp há hốc mồm thì bóng bà già bán báo đã dạt ra xa. Cái bóng như có... khinh công, chỉ nhấp nhô một loáng là mất hút ở cửa ra vào quán.

Con người võ nghệ đầy mình như hắn bỗng sững sờ. Quỷ tha ma bắt ạ, đó không phải là một bà già, nếu gạt bỏ mớ tóc màu trắng và một đồng tàn nhang trên khuôn mặt mũm mĩm của bà cụ ra thì đích thực là một cô gái chứ sao.

Sơn ngẩn ngơ suốt mười lăm giây. Trong đời hắn hàng tin rằng nhân loại có thể biết làm ảo thuật nhưng ảo thuật với chính bản thân mình thì quá là cực hiếm. Hiếm đến độc đáo. Nào, hãy bình tĩnh mà nghĩ đến... bà lão đóng vai khổ nhục kế. Bàn tay trắng nõn, vóc dáng thon thả và tuyệt đối chẳng hé răng. Lý do gì một thiếu nữ dám hy sinh nhan sắc để đóng vai một bà già xâm nhập vô quán LIM DIM hỏ trời?

Sơn tốn tới nửa tiếng đồng hồ mà chưa thể lý giải nổi. 7 giờ 40 phút, Quyên Tiểu Muội vẫn bật tắm. Lúc hấn nhấc gáy lên thì... sáu câu vọng cổ đã nghe mùi mẫn.

Từ hai hàng chậu kiểng song song gần cửa, một cô gái mù thông thả tiến vào. Cô gái có vẻ mù thật với đôi mắt bị hàng mi rậm che lấp, hai tay sờ soạng như người lên đồng chĩa thẳng về phía trước, môi ngọt ngào một trích điệu xàng xê trong vở cải lương và lê gót trực chỉ tới băng du côn mới lớn đang rù rì bên hai chiếc xích đu.

Sơn thì thầm:

- Té ra cô nàng bán vé số mù, cô ta chưa biết mình sẽ trở thành con mồi dưới mắt bọn mất dạy.

Y chang như hấn dự đoán, xấp vé số trên tay cô gái mù lòa bị giật phất. Một giọng nam the thé:

- Em bé xinh quá, không biết đui thiệt hay giả đây?

- Con nhỏ xuống câu xề nghe ngọt lịm.

Một giọng nữ giầy nảy:

- Áo quần nó hôi chết mồ chó ngọt nổi gò.

Đám đầu trọc nhao nhao:

- Em biết hát nhạc Rap chẳng, công chúa quáng gà? Ê, tao khoái màn “vé số xổ liền” sau khi hít bồ đà lắm...

- Tụi anh chẳng những mua vé số xổ liền mà còn mua đứt em một bữa “over night” luôn, hê hê hê.

Ngồi cạnh cái hồ phun nước mát lạnh mà Sơn Đại Ca có cảm giác nóng ran. Hấn chưa biết can thiệp

bằng cách nào thì cô gái mù đã tách đám cô hồn dò dẫm tìm về bàn hán khiến lũ cóc cắn giương mắt sừng sốt. Một thằng buột miệng chửi thề:

- Mẹ kiếp, nỗi nào vung nấy. Con đui khoái thằng thộn, bây ơi!

Sơn nhíp chân một cách lạnh lùng. Chỉ cần chúng ngoác mồm một lần nữa là hán sẽ động thủ nhưng phước đức vẫn còn ở với chúng. Chúng đột ngột im lặng như muốn chứng kiến một trò chơi mới toanh.

Giọng cô gái mù ngọt như mơ:

- Anh hai mua vé số giúp em.

- Cô ngồi xuống ghế đi, cô chưa đủ tuổi trở thành một cô gái. Cô còn bé lắm.

- Dạ, hoàn cảnh bắt em phải vậy. Anh tên gì?

- Tôi tên Sơn nhà ở tuốt miệt Xóm Lách, tôi không ưa quán này. Tôi bị kẹt phải hẹn với một người bạn ở đây.

- Em biết rằng anh có máu nghĩa hiệp...

- Ồ...

Cô gái thả xấp vé xuống bàn kế phin cà phê lạnh tanh. Trong chớp nhoáng mắt Sơn như bay đầy đom đóm, hán không tin vào tia nhìn hảo hạng của mình nữa. Trời ạ, bàn tay trắng trẻo của cô bé bán vé số giống hệt bàn tay của một... bà già.

Sơn rùng mình.

- Này bạn gái, có phải bạn là “bà cụ” hồi nãy mà tôi mới mua báo chẳng?

Hắn chiếu tướng dần dần từ bàn tay lên bộ mặt bụi bặm. Ái chà, bộ mặt mới ngó thì có vẻ lộ lem thật, nhưng đằng sau những vết lộ nghệ và bụi bặm hóa trang là sự kháu khỉnh chết người. Còn phải hỏi, cô bé bảnh không hề kém Quyên Tiểu Muội cho dù nước da có phần nào rám nắng trần gian hơn. Chậc, cô ta chỉ còn thiếu một mái tóc giả màu trắng phủ lên là...

Lúc bấy giờ hàng mi rậm của cô gái mù mới tà tà mở ra. Thánh thần ơi, cô bé đâu có mù, con mắt màu tím to cỡ hạt nhãn thế kia thì có trốn xuống âm ti cũng còn lấp lánh. Cô buông một câu lí nhí:

- Biết thì đừng la lớn. Mình tên là Thúy, Thúy Bụi, sống ở xóm Đường Ray. Mình có chuyện ân oán giang hồ cần giải quyết với bọn công tử mặt hạng kia.

Sơn ú ớ:

- Chuyện... ra... sao?

- Anh Sơn có ngửi thấy mùi khét lẹt không, bọn chúng đang phi “bồ đà” đó. Suốt đêm qua tôi đã nghiên cứu cách hóa trang tiếp cận bọn ruồi bu ấy để nắm... tang chúng. Làm một bà già rồi người mù cũng thú vị há.

- Nắm tang chúng?

- Ừ, con Thúy Bụi này làm cái gì cũng một công hai việc. Thứ nhất, tổng cổ khoi quán LIM DIM một băng đảng ma túy. Thứ hai, thu hoạch được chút tiền nộp thuế, đúng không?

- Tôi...

- Chỉ nhìn cườm tay nổi u, tôi thừa biết anh có “nghề” nhưng yêu cầu anh cầm can thiệp. Nào, cho tôi mượn chiếc khăn mu xoa của anh một chút.

Thúy Bội nói như ra lệnh khiến Sơn riu riu làm theo một phép. Coi, cô bé chùi sơ sơ bản mặt lộ lem là phép màu hiện ra ngay. Giọng người đẹp thản nhiên:

- Suyt, bọn phi xì ke đang dán mắt dòm kia. Nhớ đừng cử động.

Thúy Bội đảo người nhanh như cắt, trong tích tắc cô đã tung mình đến hai chiếc xích đu.

*

Sơn cúi xuống chong vé số trên bàn. Khi gió ạ, vé số xổ từ tháng trước, còn tờ báo nhét túi quần u, té ra là báo Sài Gòn phát hành từ tận hôm kia. Nghệ thuật hóa trang của Thúy Bội quả tài tình, con bé tóc xù ấy chưa bao giờ hành nghề bán báo hoặc vé số dạo, rõ ràng nàng cố ý xài “vô chiêu để thắng hữu chiêu” đây mà.

Vô chiêu là một đòn trong thế võ, cô bé có võ công chắc? Quên hết lời dặn, Sơn nhào người đứng dậy. Khi hấn nhào tới bụi rậm phía trước thì người đẹp giả mù sa mưa kiêu bà cụ dòm đã hoàn tất nhiệm vụ. Ê, Thúy giấu nhem một nắm tay sau lưng và lúc lắc mái tóc xù lông nhím một cách rất ngây thơ. Cô cười khanh khách:

- Hi hi, bản cô nương tịch thu gói thuốc trộn bồ đà trong túi quý vị rồi nhé. Giờ thì run như thần lần dứt đuôi nghe.

Đám lưu manh mới lớn há hốc miệng vì bất ngờ. Chúng bị thua tới ba vố một lượt: Cô gái mù tự nhiên thành giai nhân sáng mắt, chưa hết, bằng một động tác cực kỳ uyển chuyển, bàn tay mịn màng của cô đã hốt gọn gói Pallmall ngụy trang trong áo chúng chứ sao. Mà cũng chưa xong, cô nàng còn tuyên bố chắc nịch như một cộng một bằng hai rằng... chúng là các đồ đệ của giáo phái “bánh lá”. Thúy Bội tiếp tục:

- Tôi muốn nói chuyện với đầu đảng quý vị. Ai?

Một thằng đầu trọc cao nhòng nhúc nhích:

- Anh nè, anh thể sẽ mua sạch sành sanh vé số cô em nếu em biết điều trả lại cho anh gói cần sa bừa bối.

- Xin lỗi, miễn xung anh với tao. Kêu chủ quán ra đây làm nhân chứng, tao chính là Thúy Bội Xóm Đường Ray.

Thằng đầu trọc mới chờn vờn nắm đấm đã lãnh ngay một chiêu điểm huyết cứng đờ dưới nách. Cả lũ choai choai trối gà không chặt rú lên như phát cuồng.

- Con nhỏ có bùa, tụi bây ơi. Kêu chủ quán mau.

Đám quái xế Suzuki Crystal mặt mày tái mét khi vị chủ quán trung niên béo phì hồi hả chạy tới. Ông ta trợn mắt trước mó tóc xù lông nhím của cô gái bụi đời.

- Hả, mày... mày hả Thúy?

Thúy tỉnh bơ thả vào miệng thỏi Chewing gum rồi vung vẩy gói Pallmall trộn cần sa. Cô cười khẩy:

- Quán LIM DIM sẽ đóng cửa nếu tôi trình diện chiến lợi phẩm của bọn cóc cần cho cảnh sát, chắc ông chủ hiểu...

- Khôôông...

Lão chủ hầu như gào thét thanh với đám quái xế xích đu:

- Tao không muốn dây dưa với giới giang hồ. Mẹ kiếp, sao tụi bây lại cả gan đụng con Thúy Bội? Nó là đệ tử của thầy Tám Lục, tao chẳng đại liên can.

- Hic, ông thầy Tám Lục là ai?

- Là một sư phụ Thiếu Lâm có thể chế đôi cái bàn gỗ của quán tao qua một cú chặt Kungfu, rõ chưa? Tao mở quán đâu phải chứa chấp tụi bây chơi ma túy, tao cần tiền và tiền. Ngó cái thằng sắp đầu trọc của tụi bây đứng như trời trồng kia, chúng mày liệu mà điều đình với con nhỏ đi, rõ chưa?

Cuộc điều đình xảy ra lạ làng hơn Sơn đại Ca tưởng. Chỉ thấy Thúy Bội phẩy tay vô ót, thằng đầu đảng bằng xế nổ Crystal cử động ngon ơ. Sơn lừng lững tiến đến cạnh cô gái.

- Màn điểm huyết lợi hại thật.

Thúy cười rúc rích, khóe mắt màu tím của cô long lanh:

- Cám ơn, tôi là một nữ tặc cơ mà. Tụi mình ra ngoài kia đàm đạo.

- Ồ, đợi tôi lấy xe đạp đã.

Hai đứa đi song song. Sơn lắc mạnh ghi đông xe đạp hất hàm:

- Đổi gói Pallmall lấy bao nhiêu?

- Hì hì, trong gói chỉ còn ba điếu trộn cần sa, ngoài ra là thuốc lá chính hiệu. Chúng phải chi giá ba trăm đồng cứng để đổi.

- Tại sao cô lại làm như vậy?
- Bí mật quân sự. Anh hẹn hò ai ở đây, bạn gái à?
- Thúy không ngăn chúng trả thù sao, bọn du đảng nhà giàu liều lĩnh lắm.

- Hì hì, tôi có thể bảo kê quán LIM DIM được chứ, ông chủ quán biết tôi, bọn chúng thì rất ớn ông chủ quán, ông ta là một ông quan mới bị sa thải đấy. Nè, đừng đánh trống lảng, đợi “em” nào vậy Sơn?

- Quyên Tiểu Muội, có lẽ cô ấy gặp chuyện trục trặc, nhà Quyên ở gần đây thôi.

- Đẹp không?

- Ai đẹp?

- Quyên?

Sơn Đại Ca cười ngất. Hấn hào hùng kể lại hôm quen Quyên lần đầu, hôm ấy hấn đã hạ bốn tên ma cà bông ngoài cổng trường lúc chúng bẹo má cô nữ sinh hoa khôi thua hấn một lớp. Hấn cảm thấy Thúy Bụi xúc động lặng người.

Cô bé mấp máy môi:

- Anh đúng là người mà cha nuôi tôi muốn tâm sự, Sơn à.

TAY NGHỀ CỦA KHỈ

Khác với Xóm Lách dưới chân cầu Công Lý mà Sơn Đại ca đang hùng cứ nổi tiếng với dòng kinh ô nhiễm trồng rau muống đen thui và các con hẻm chằng chịt chỉ đủ hai người đi bộ lách qua, Xóm Đường Ray của Thúy Bội quanh năm thiếu nước. Ở đây đất đai cằn cỗi tựa sa mạc với bãi đá xanh nhon lều chèn chúc dọc đường sắt xe lửa. Người dân tứ xứ muốn có nước sinh hoạt phải đào giếng, giếng bơm giếng khoan trà trộn hầm bà lằng cùng cỏ dại, mới ngấm nghĩa sơ sơ Sơn đã có cảm tưởng hấn lợt vô một vùng kinh tế mới nghèo nàn.

Thúy Bội nắm tay hấn không một chút mắc cỡ:

- Khiêng “xế điếc” qua đường ray rồi vào xóm.

Nhà cửa khu mình ở thua thớt dữ, cẩn thận kéo lặc đường nghen.

Sơn giả bộ rụt rè:

- Thúy xài tiếng “mình” nghe ngọt lổ tai hơn là xưng “tôi”...

- Chắc không, cái cô nữ sinh Quyên gì đó ắt được độc quyền xưng “tiểu muội” hả?

-Ồ, tôi bị chết tên hai chữ “đại ca” cũng do Quyên đặt...

Hắn bắn khoản liếc đồng hồ đeo tay. Hừm, đã hơn 8 giờ rồi, không hiểu giữa hắn và Quyên ai là kẻ phạm sai lầm đây.

Thúy dừng lại trước một căn nhà lợp tôn vách ván lợp xúp. Tương tự mọi con xóm hẻm hui bị quên lãng, hàng xóm chỉ bận tâm đến nhau khi nghe tiếng hú còi tàu. Giọng của Thúy nhẹ tênh:

- Không ai “hườn” thắc mắc về khách lạ đâu, vô nhà đi.

- Tôi dựng xe đạp ngoài hiên nha.

- Dựng kế chiếc xích lô của ba tôi kìa, xe cơm áo gạo tiền đó.

Cô bé đẩy khế cánh cửa khép hờ nhưng cũng đủ làm Sơn nhói tim. Ở, hắn đâu ngờ ông thầy võ Thiếu Lâm có tên là Tám Lục lại tạm trú trong căn nhà bị đất đến thế. Vậy mà theo lời của ông chủ quán LIM DIM, Tám Lục đã một thời lừng danh cao thủ.

Sơn nín thở chờ Thúy lộ đầu ra. Và mái tóc bù xù đã lộ ra thất vọng:

- Xui cho anh bạn, cha nuôi mình đang ngủ. Ông bị lên cơn sốt rét mấy ngày nay.

Hắn ngập ngừng:

- Không vô thăm được sao?

- Không nên, chúng ta ngồi ngoài hiên, trò chuyện đỡ buồn...

Sơn mở mắt trừng trừng. Thái độ cô gái bụi đời lạ lùng hết sức, sao cô bé tha thiết mời hắn về tâm sự với dưỡng phụ rồi lại dùng dằng không muốn tiếp khách.

Thúy Bội thấy chiếc túi du lịch sờn rách xuống đất như bắt hắn chú ý. Cô lảng lạng mở túi và bày ra bộ đồ nghề hóa trang. Sơn ngo ngác hết nhìn các thỏi son, bút vẽ kỳ quặc cho đến những nút ruồi giả lỗ nhỏ. Hắn xuýt xoa trước hàng chục mái tóc nhân tạo, trong đó có mái tóc bạc trắng. Ôn lạnh nhất là mấy tấm mặt nạ bằng da giấy tựa tựa da người.

- Thúy thợ giáo nghệ thuật hóa trang ở bác Tám Lục à?

- Ba Tám chỉ dạy võ còn cô Năm Hát Bội mới truyền nghề cho tôi. Anh Sơn không biết cô Năm đâu, cô ấy trước kia là nghệ sĩ hát tuồng sau thất tình đi tu, đáng buồn cô Năm không trở thành một bà sơ mà thành bà điều dưỡng ở Viện mồ côi Thủ Đức. Chính cô Năm đã dạy tôi ca vọng cổ.

- Hả, Thúy xuất thân từ Cô Nhi Viện sao?

- Chuyện nhỏ. Cha mẹ ruột bỏ rơi thì kiếm người dựng làm cha mẹ, trong tuồng cải lương thường diễn đó mà.

- Cô Năm của bạn bây giờ ở đâu?

- Chết vì bệnh phổi.

Con mắt màu tím của Thúy long lên một giây rồi bí ẩn như mắt loài mèo. Cô cười:

- Tôi chưa hiểu gì về bạn cả ngoài bản mặt đẹp trai ra.

Sơn thở dài nảo nuốt. Bất đắc dĩ hắn phải thọc tay vào túi áo jean. Trong tay hắn là hai cái ống thon dài lạ hoắc, một ống bằng kim loại, một ống bằng sáo trúc.

Hắn đặt cặp vũ khí mờ ám cạnh đồng hồ nghề hóa trang của cô gái lục lâm rồi lăm bắm:

- Bữa tối của tôi đó. Tôi có thể thổi phi tiêu vọt ra từ ống đồng bách phát bách trúng trong vòng mười mét trở lại. Thấy bó thun gói phi tiêu không, chúng là những que kem tự chế hình thù giống như hỏa tiễn có cái đầu nhọn hoắt.

- Thấy rồi...

- Còn cái ống sáo này ư? Tôi thường thổi nhạc đệm cho Quyên ngâm thơ, đêm nào có trăng nghe cũng du dương lắm.

Thúy Bội nhún vai:

- Chỉ có rắn độc mới ưa tiếng sáo chó mình chẳng ham. Phải chi anh biết chơi đàn bầu cho tôi dọt điệu lý con sáo thì hay biết mấy.

Sơn sững sờ. “Con nhỏ” dạn dĩ quá trớn, hắn cảm thấy lòng bùng nổ tai.

- Chia tay ở đây nghe. Hôm nào bác Tám Lục khỏi bệnh, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của Thúy.

- Cám ơn. Tôi sẽ còn kiểm thêm gấp chục lần số tiền thu hoạch sáng nay mới đủ sức cho ba tôi nhập viện.

- Hả, cô lại dùng ma thuật hóa trang “bất địa” bọn nhà giàu à?

- Tùy cơ ứng biến, thưa ông bạn. Rút bớt hầu bao của những kẻ ăn trên ngồi trốc không phải là một tội lỗi.

- Trời đất!

- Cha nuôi tôi đã dạy tôi như thế, ông có kinh nghiệm về sức mạnh của người nghèo.

- Cô học lớp mấy?

- Mới học lớp 6 thôi, nhưng biết cũng khá nhiều. Anh là một đại ca của Xóm Lách ắt phải rành tâm lý trẻ mồ côi chứ.

Sơn cất đồ nghề rồi đứng dậy. Bạc tam cấp bằng xi măng lạnh ngắt. Mắt hấn cay xè khi chiếu tướng chiếc xích lô cà tàng của vị võ sư. Buổi hội ngộ hôm nay tuy chưa yết kiến Tám Lục nhưng không đến nỗi vô ích. “Con nhỏ” thiệt kỳ lạ, lý lịch phức tạp hành tung ẩn hiện, tóc xù lông nhím, mắt tím tựa mắt mèo. Thúy là một nữ tặc man dại và thân mật biết bao.

*

Ngôi biệt thự sang trọng của gia đình Quyên Tiểu Muội cách quán LIM DIM khoảng hơn trăm mét với tường bằng đá học vây quanh như một pháo đài. Chỉ khác với một pháo đài biệt lập, trong bốn bức tường

thành kia là khu vườn nhỏ trồng toàn cây sứ. Loại sứ nở ra bông màu trắng, đỏ mà dân địa phương còn gọi là bông đại. Trong “pháo đài” còn có một người đàn ông khó thương, một người đàn bà dễ chịu và một cô bé nửa dịu dàng nửa quyết liệt có tên gọi Thuyền Quyên.

Sơn dừng xe đạp tần ngần trước cánh cổng sắt cao nghệu. Hắn đủ thông minh để bấm chuông theo tín hiệu: một tiếng dài một tiếng ngắn đúng quy ước của Quyên.

- Reng... reng...

Tiểu muội khác lớp cùng trường của hắn hiện ra bằng khuôn mặt... nào nùng.

- Vô nhà mau lên, có biến cố.

Hai đứa thoăn thoắt dắt xe đạp vô sân. Coi, bộ dạng hốt hải của Quyên làm tên bạn trai lo lắng. Hắn bồn chồn:

- Khởi mắt công tới phòng khách, ngồi băng ghế đá ngoài vườn ngắm... bông sứ vui hơn.

- Ồ há.

Hai đứa ngồi xuống cách nhau... mười centimet. Bông sứ đến mùa xuân nở rộ đẹp ời là đẹp, bông màu trắng như nước da của Quyên, bông màu đỏ như màu áo thun thể thao cô đang mặc. Hai cây dương gốc Indonesia được chăm bón cẩn thận rũ lá xuống lò xoà. Lá của nó y hệt mái tóc thể đen mượt của Quyên. Khu vườn buổi sáng yên tĩnh tới mức bấy chim se sẻ tha hồ khiêu vũ.

Ngay lập tức, Sơn Đại Ca quên mất Thúy, hấn áp ứng:

- Quyên xinh như con búp bê ấy.

- Đẹp thối nịnh đầm đi. Đại ca nghe đây. Bữa nay gia đình mình có hai biến cố: Biến cố thứ nhất thuộc về mẹ mình, rằng ba mình vừa đi công tác nước ngoài nửa tháng.

Biến cố thứ hai thuộc về nội bộ chúng ta, đại ca hiểu vì sao tiểu muội không thể “đến hẹn lại lên” không, vì...

Sơn rùng mình nhớ đến... Thúy Bụi. Phải chăng tiểu muội của hấn tình cờ bắt gặp hấn lùi thúi theo sau cô bé tóc xù lông nhím thăm viếng khu đường ray.

May phước, giọng Quyên vẫn ngọt ngào:

- Chủ yếu là mình bị cướp giật dọc đường.

- Lạy Chúa!

- Đúng vậy, có Chúa chứng giám. Mình bị một con khỉ gió tịch thu chiếc ba lô vải khoác trên vai lúc băng qua ngã tư lộ để đến điểm hẹn quán LIM DIM.

- Giỡn hoài Quyên, một con khỉ làm sao trấn lột được, bạn làm như Sở Thú sút chuồng.

Quyên trợn mắt:

- Khỉ thiệt trăm phần trăm mà. Khỉ gió, khỉ khô, khỉ mốc... gì không biết nhưng đúng là một con khỉ cao chưa tới một mét. Con khỉ cà chớn đó tay nghề chôm chia cao cường lắm, mình chỉ nghe tiếng gió rít sau lưng là đã bị anh chàng bám cổ toàn teng ngay.

- Trời đất quỷ thần ơi...

- Đại ca thử tưởng tượng có một gã Tôn Ngộ Không từ trên trời rớt xuống xem. Nổi da gà ấy chứ. Con khi nghe rằng khệt khệt làm mình sợ hết hồn, khi cánh tay buông thõng là anh chàng quơ liền giỏ xách nhảy cà tung qua bên kia đường tức khắc.

Sơn Đại Ca chết điếng. Rõ ràng Quyên đâu nói chuyện... Tề Thiên. Hấn chốt dạ:

- Trong ba lô có gì không?

- Thẻ học sinh, thẻ hồ bơi, thẻ hội viên câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ, bằng C Anh văn và chứng minh nhân dân. Tiền bạc coi như bỏ. Nghĩ mà giận điên lên được, con khi mất dạy đó không hề sợ người.

Ái chà, một con khi không hề sợ người nghĩa là đã quen với hơi... người. Nói tóm tắt là nó đã được huấn luyện và thậm chí được chỉ đạo để hành nghề đạo chích hần hơi. Sơn trầm ngâm:

- Tên cường sơn cướp núi lông lá đó đi về đâu, tiểu muội biết không?

Quyên lắc đầu:

- Nó lao vun vút vào một ngõ hẻm. Sau này vài người lớn tập Thái cực quyền buổi sáng nói với mình, rằng họ thấy con khi gian manh vắt vẻo trên mô tô 250 phân khối của một gã đàn ông râu quai nón mặt mày bặm trợn.

- Hà, gã đích thị là chủ nhân của con khi gió.

- Mấy người lớn còn nói, chiếc mô tô chồm lên xém nữa là cán ngang qua họ. Thằng cha râu quai nón đó có những ngón tay...

- Sao?

- Hai bàn tay của gã đều có cục thịt dư sát ngón út. Mỗi bàn tay có sáu ngón.

Gã chủ nhân sáu ngón và... con khỉ. Sơn nhíp nhíp giò. Năm giây sau, mắt hắn sáng rực:

- Coi như mơ ước phiêu lưu mạo hiểm của tiểu muội đã được toại nguyện. Thượng đế đã gỡ chiếc dũa thần xuống biến cố này. Nào, bây giờ chúng ta đến khu chợ trời chim thú ở đằng chợ cũ, hy vọng rằng con khỉ lấu cá ấy ở trong chuồng với cái balô mini.

b a

CON NGƯỜI LÃNG TỬ

Sơn trưởng thành ở Xóm Lách. Sài Gòn muôn mặt có hàng tỉ xóm lao động nhưng Xóm Lách đặc biệt cực kỳ. Nó nằm giáp ranh với Xóm Chợ, Xóm Ruộng, Xóm Chuồng Bò. Bên kia đường Công Lý là Xóm Nhà Đèn, Xóm Mười Căn và đi xa hơn nữa là Xóm Hàm Sỏi. Trong vô số xóm giang hồ đó ai làm chủ Xóm Lách là kẻ ấy kẻ như xưng hùng xưng bá khu vực vùng Tân Định. Hồi nhỏ Sơn nghe cha mình kể Xóm Lách từng cho ra đời không ít nhà văn nhà thơ nổi tiếng lẫn các nhà chính trị giai cấp, nhưng mấy thứ khó với tôi đó hẳn để mặc ngoài lỗ tai. Làm một đại ca cướp của nhà giàu cho người nghèo giống truyện 108 anh hùng Lương Sơn Bạc sướng hơn là cái chắc.

Hắn đi học tiểu học với cây viết chì trong cặp chuột thật nhọn sắc sảo tự vệ trước mọi đối thủ và sau

giờ học làm thêm nghề câu lươn ở vũng sinh để cải thiện bữa ăn. Mãi đến khi ghi danh học võ lén lút ở Nhà Văn Hóa Quận, Sơn mới chịu từ già những đồ vật nhọn và trình diện gương mặt đàn anh với bọn nhóc đồng lứa bằng môn quyền cước. Hắn trở thành chúa trùm trẻ con Xóm Lách sau các cuộc thượng đài trong lớp lẫn ngoài đường.

Khi bước sang ngưỡng cửa trung học, Sơn bắt đầu tiếp xúc với văn chương qua tiếng hát ru của mẹ và kiến thức uyên bác của cha. Hắn không ngờ cha mình, một ông thợ giày lữ vận lại từng là ông đồ nho khét tiếng đất quan họ xa xôi miền Bắc. Hắn cũng không ngờ là mẹ trước khi làm thợ may chăm sóc chồng con lại từng là một cô gái hát dân ca sắc nước hương trời. Bằng trái tim biết phân biệt thiện ác và cái đầu sòng phẳng, Sơn hiểu ngầm rằng văn chương lợi hại có khi còn hơn cả võ nghệ một bậc.

Hắn tuyên bố trịnh trọng với hai đấng thân sinh:

- Con sẽ nghiên cứu về mặt... tâm hồn, thừa ba thừa má.

Trong lúc hai người lớn chưng hửng thì hắn lạnh như băng:

- Các ông thầy dạy võ Karatedo và Vovinam cho con đều nói rằng: “Con người vô địch là con người không hề động thủ, con muốn biết nghệ thuật “vô đạo”.

Không có cha mẹ nào nỗ lực dập tắt mơ mộng của trẻ con, nhưng đâu phải với chiếc sáo trúc và chiếc ống

đồng thời phi tiêu trong tay là Sơn trở thành hiệp sĩ cứu nhân độ thế. “Võ đạo” mệnh mông vô bờ bến, càng lẫn lộn với thời gian Sơn càng thấm thía cái nhục của người nghèo. Người nghèo không thể đến thiên đường bằng ngõ tắt.

Chính vì thế mà bữa nay hấn rồn rảng với Quyên:

- Đem theo chiếc xe ga đời mới đi Quyên, chúng ta không thể truy tìm tung tích một chiếc mô tô phân khối lớn của... khi bằng một chiếc xe đạp.

*

Khu buôn bán chim thú đông đúc nhất thành phố nằm ở trung tâm. Sơn lái chiếc Spacy 100 tà tà lướt qua các dãy chuồng gia súc. Còn phải hỏi, gia súc chẳng liên quan gì đến con khỉ... mốc. Loài khỉ ác ôn chỉ tọa lạc trong chỗ trưng bày thú rừng.

Quyên ngồi sau lưng hấn phụng phịu:

- Có lẽ tụi mình phải đăng vôn mới tóm được gã Tê Thiên.

Sơn cười ha hả:

- Yên chí đi. Tôi sẽ rẽ qua đường Phạm Viết Chánh, dạo này báo chí thường đăng tin các tay thợ săn bắt cóc thú rừng về giao hàng tại đó.

- Mình nghe nói đó là nơi dân nhậu mò tới lựa mồi đặc sản cơ mà.

- Biết đâu trong đám có gã râu quai nón chạy mô tô?

Quyên chán nản:

- Coi chừng thất bại đại ca ơi. Hà có gì gã râu quai nón lại tìm tới lãnh địa xẻ thịt thú rừng chứ, con khỉ mà gã huấn luyện đáng giá bạc tỉ, gã đâu có ngu ngốc chuồng mặt một con vật được đào tạo công phu như thế cho dân nhậu thèm thuồng.

Nhận xét của Quyên quả là sáng suốt nhưng hần chẳng thèm nghe. Không hiểu sao Sơn có linh tính rằng đời sống của gã đàn ông tàng hình kia dính liền với những con thú dữ. Phải là một kẻ lão luyện chốn sơn lâm cùng cốc, gã mới có thể sưu tầm được một con khỉ có tay nghề đạo chích như vậy. Gã là thợ săn nhà nòi chẳng, hay một tay xiếc thú, hay một anh chàng Sơn Đông mãi võ hết thời chuyển sang nghiệp đạo tặc?

Chiếc Spacy 100 tiếp tục tăng tốc qua các ngã tư, ngã năm đèn đỏ đèn xanh rồi rề rề trên con đường hẹp nắng chói chang. Hai đứa hỏi han toát mồ hôi những người lớn suốt nửa tiếng đồng hồ chỉ thấy họ lắc đầu lia lịa.

Một ông già Tàu cời trần trùng trục khoe lồng ngực lực lưỡng xăm hình con rồng ngó Sơn Đại Ca như một hình nộm.

- Chú mày hỏi han lộn xộn quá, bộ làm việc cho tụi kiểm lâm hả?

Sơn cười đau khổ:

- Làm gì có. Cháu đi tìm một con khỉ thiệt mà, con khỉ ngồi trên chiếc mô tô có người lái hần hoi.

- Hừ, ngộ chẳng thấy thằng râu quai nón nào hết. Nị tránh chỗ kéo công an tới hốt, ngộ chạy không kịp. Đạo này chiến dịch bảo vệ môi trường làm mệt ngộ dữ thân.

Sơn cố vớt vát:

- Bác ráng nhớ coi có người nào cung cấp thú rừng mang dâng nộp vậy không?

Mặt ông già Tàu sa sầm như sắp tung chuông. Ông ta rít qua kẽ răng:

- Chú mày biến ngay. Ở đây ta chỉ bán bàn tay gấu và óc khỉ, muốn trường sinh bất tử thì xì tiền ra.

Cú huých tay sau lưng của Quyên Tiểu Muội làm Sơn im re. Hắn vòng xe khỏi con đường sát sinh muông thú.

- Đại ca khờ như một con nai tơ. Cùng là dân đồ tể sống ngoài vòng pháp luật, họ đâu tiết lộ tung tích đồng nghiệp của họ chứ. Theo mình hiểu, không riêng chi ông già Tàu xăm con rồng mà tất cả con buôn thú cấm ở đây đều á khẩu nếu có ai thắc mắc về đường dây làm ăn của họ. Ông già xăm mình chắc chắn có dính dáng đến gã đàn ông Sáu Ngón.

- Ông ta thản nhiên sống trên lưng các con vật và hành hạ xác chúng trong các bữa tiệc nhà hàng.

- Thì dư luận báo động hàng ngày chứ sao, cứ cái đà chặt cây đốn rừng bắt thú, còn lâu mới có chuyện xanh và sạch như báo chí nói.

- Hủy hoại sự sống thiên nhiên và làm ô uế môi trường trái đất là tội ác đúng không tiểu muội?

- Đúng. Và bởi vì đúng nên chúng ta kiếm một quán cóc ngồi nghiệm thu lại các sự kiện. Đôi khi bị con khỉ ba trợn giật chiếc ba lô vải lại hay, nhờ nó mà tụi mình đâm đầu vô một cuộc điều tra đường dây buôn bán loài thú cấm.

Sơn thả xe chạy theo hướng công viên Tao Đàn và tấp vào một quán vỉa hè bán sinh tố trên đường Nguyễn Thị Minh Khai. Hai đứa chưa kịp đặt môi vô ống hút hai ly đu đủ xay, Thuyền Quyên đã ngỡ ngàng:

- Đại ca coi kìa, tại gốc me sát vỉa hè người ta đang bán chó kiểng.

Sơn nhú mày:

- Không phải chỉ chó kiểng, có ba người bán chó sói, điều hâu, dơi quạ, rắn đất và rắn hổ cách chuồng chó chừng hai mươi mét, họ chia gang sơn tiếp thị khách đi đường mới nực cười.

- Thú vật bị hấp hối khắp mọi nơi.

- Theo mình biết trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa còn hơn chục tụ điểm bán thú. Chúng ta sẽ tham quan sau khi giải khát chứ?

Quyên le lưỡi:

- Không. Ông già Tàu cời trần hồi nãy mô tả về món óc khỉ bổ béo đang làm mình phát ói.

- Bạn nghĩ sao về lão?

- Có thể ông ta biết gã râu quai nón, nhưng mặc kệ. Mình sẽ tự làm lại mọi giấy tờ bị mất được thôi.

Sơn cúi gầm mặt. Chẳng lẽ hắn đành bất lực trước nỗi khổ tâm của Quyên.

Giọng cô bé buồn thiu:

- Hồi sáng đại ca vô quán LIM DIM có thu hoạch tin tức gì về đám công tử Suzuki Crystal không?

Sơn im lặng trong mười giây. Giây thứ mười một hắn kể lại cuộc hội ngộ với nữ phù thủy hóa trang Thúy Bội không sót một chi tiết nào. Hắn bẻ những ngón tay răng rắc:

- Quyên có giận tôi chẳng?

Cô bé cắn môi:

- Mình chỉ giận bọn con ông cháu cha phi cần sa ăn hiếp con gái chứ sao giận đại ca được. Hừm, cô bạn bụi đời mới quen của đại ca chịu chơi quá nhỉ, dám bắt chúng triều cống ba trăm ngàn đồng tình bơ.

- Chắc...

- Đừng chất lười, mình có kiểm điểm Sơn đâu. Mình rất nể cô Thúy. Một đứa con gái mới 15 tuổi mà đã can đảm đương đầu với băng nhóm để kiếm tiền nuôi một ông già đập xích lô bệnh hoạn thì ắt là tài giỏi phi thường.

Sơn Đại Ca nín thinh. Hắn không tin rằng sẽ có cái gạch nối giữa hai cô gái. Quyên là ái nữ duy nhất của một tỉ phú còn Thúy là một nữ quái giang hồ mồ côi, cô tồn tại bằng trí xảo và ma thuật chứ đâu

có cái đầu trẻ thơ lành mạnh như Quyên. Hai người khác nhau như nước với lửa, một cô tóc cụt xù lông nhím còn một cô để tóc thề.

Sơn không ngờ Quyên “xịn” hơn hẳn xa lắc, cô phán một câu như đi guốc vào bụng đại ca mới chết dở:

- Con người ta sẽ gặp nhau khi cùng tiêu diệt cái ác, hiểu chưa. Định đề Euclide về hai đường thẳng song song đã bị phá sản, tất cả những đường thẳng sẽ hội tụ nhau tại chân lý.

Đúng là văn chương hơn võ nghệ một bậc. Đại ca Xóm Lách tiu nghỉu:

- Quyên cứ như một triết gia.

- Không dám. Ngó gốc cây me đằng kia đi đại ca. À, hình như một anh chàng dị nhân đang múa máy tay chân loạn xạ. Trời ạ, trên vai anh ta có một con quái vật mỏ quạp dữ tợn.

Sơn tỉnh người. Ánh mắt hắn dán chặt vào con thần điêu.

- Không thể tin được. Đó là loài chim đại bàng núi. Tay thanh niên mới xuất hiện thuộc môn phái nào vậy cà?

Người thanh niên mới xuất hiện có vóc dáng cực kỳ nho nhã. Xét về chiều cao, anh ta chỉ thua Sơn Đại Ca... hai phân còn về mặt... đẹp trai thì bên tám lạng người nửa cân ngang ngửa. Toàn bộ cơ thể nhiều đường nét thanh tú ấy toát ra một thứ gì cuốn hút lạ lùng, cuốn hút đến độ tương phản. Chẳng hạn bên

cạnh nước da trắng đến bịnh hoạn là mái tóc hippy phủ vai có vẻ phong trần của một thi sĩ lãng du. Bên cạnh nụ cười hé lên như trẻ con là cặp mắt lạnh lùng của một tay đao phủ. Bên cạnh bộ quần áo lịch sự thu sinh là chiếc mỏ quạp và móng vuốt háu đói của cánh chim đại bàng.

Anh ta hấp dẫn tới mức Thuyền Quyên phải trầm trồ:

- Anh chàng như một... kẻ lãng tử.

Cô bé ví von không sai nhưng còn thiếu. Hoàng Lăng Tử đúng là một “chén thuốc độc” dốc vào họng những kẻ ác còn đối với bà già, trẻ nít thì gã lành hơn một vị thầy tu. Gã trắng trẻo ngay từ lúc mới sinh ra, trắng đến ngứa mắt và sau này trải qua gió bụi sông hồ cỡ nào nước da cũng chẳng thể đổi màu nổi. Đời gã đẹp như một tiểu thuyết bi kịch. Khi cha mẹ vui vẻ ra tòa ly dị, thằng bé hỉ mũi chưa sạch nước mắt rờn rờn khăn gói lên đường phiêu bạt. Gã gia nhập đủ mọi phe nhóm thiếu nhi bụi đời sẵn sàng đánh giày, làm hành khất, rửa chén quán phở... để độ nhật. Gã thường xuyên bị đám đầu gấu lớn xác bắt đấm bóp và thường bằng hàng loạt cú bạt tai bởi vì khó đào tạo một thằng đẹp như con gái trở thành du đảng chuyên môn. Mười lăm tuổi, thằng bé bị điểm danh trên truyền hình qua tiết mục “Tìm trẻ lạc” ấy tự động đăng ký gia nhập thanh niên xung phong đi cuốc đất ở Tây Nguyên. Đồi núi dường như thích hợp với gã. Gã thách thức trời đất bằng cách vượt qua

căn bệnh sốt rét vàng da để giữ cho kỳ được nước da trắng trẻo quái đản. Gã mê hoặc các dân tộc thiểu số sống trong các buôn làng thượng du, làm động lòng các thầy mo và cuối cùng được một võ sư ẩn cư người Bana truyền thụ môn võ thất truyền. Sau hai năm biệt tích trên Đăk Nông, gã kết nạp thêm một con ác điều mồ côi làm bạn. Con đại bàng tên “Bụt” đó cũng lạnh lùng như gã. Nó chỉ chịu cùng chủ hạ sơn khi phát hiện con mồi.

Và bây giờ thì cuộc săn mồi của kẻ lãng tử tên Hoàng đang diễn ra trước sự chứng kiến của Quyên Tiểu Muội và Sơn Đại Ca. Rõ ràng sau đợt mưa máy tay chân có vẻ hòa bình, không khí quanh những chuồng thú dọc những gốc me bắt đầu toát mùi chiến tranh phảng phất.

Mùi bạo lực xộc thẳng vô khứu giác của Sơn. Hắn bật dậy nhanh hơn lò xo:

- Tôi phải hỗ trợ anh chàng thư sinh sống ngoài hành tinh kia một chút.

Mặt Quyên thoáng biến sắc:

- Đại ca phải cẩn thận, ba tên buôn bán thú hoang đã đang vây chặt anh ta.

Lúc Sơn Đại Ca tiếp cận hiện trường thì ba tên buôn thú hoang hắn đã xiết chặt vòng vây theo thế chân vạc. Ngược lại với sự lo lắng của hắn, người thanh niên trẻ măng khoanh tay đứng đờ. Anh ta khịt khịt mũi:

- Chấp ba mạng nhào vô một lượt.

Buổi trưa đường phố vắng tanh không một bóng người. Sơn có đảo đầu cũng chỉ thấy bà chủ quán sinh tố rụt cổ lại ngồi im thín thít. Chớ gì nữa, ăn oán giang hồ may ra chỉ có cảnh sát can thiệp, xía miệng vào là tai họa như chơi. Đứng vào giây phút trầm trọng nhất, con đại bàng đậu trên vai gã thanh niên vỗ cánh phành phạch.

- Krééc...

Ác diệu ré lên một âm thanh chói tai rồi bay vút đến các chuồng thú hoang dã đảo xà quần như dọa lũ dơi quạ, điều hâu. Hầu như cùng lúc với ác diệu, gã trẻ tuổi xoay người như bông vụn. Coi, trái bông vụn hình nhân loại cao một thước bảy mươi đó mới đầu loang loáng sau cuộn tròn tựa trận cuồng phong. Trận cuồng phong kéo tới đâu ba tên buôn thú ngã rạp tới đó.

Tại chiếc bàn nước phía xa, Quyên Tiểu Muội há hốc mồm, còn nơi bãi chiến trường Sơn Đại Ca ngo ngẩn. Hấn vỗ tay âm ỉ:

- Hoan hô người anh em vừa thi thố võ nghệ cao cường.

Gã dị nhân da trắng phủi tay:

- Đành phải hạ gôn chúng thôi, tôi không thích người đi đường dòm ngó.

Ba tên buôn thú chụm đầu vào nhau rên ư ử. Chúng dính đòn quá đổi lạ lùng, chục giây trước ba tên còn

đứng thế tam giác cách xa nhau mà bây giờ không hiểu sao lại dính chùm một chỗ.

Một tên đàn anh nhất trong đám lấp bắp:

- Mày... mày đúng là... Hoàng Lăng Tử...

- Rồi sao?

- Thực danh bất hư truyền...

- Nói cho quý vị rõ nghe, chiêu thức vừa biểu diễn chỉ là đòn nhập môn của Võ thượng du. Nếu quý vị còn cảm miệng không phun sào huyết của Hùm Sáu Ngón ra, tôi bắt buộc thi thử món “đại bàng mổ mắt”.

Hoàng Lăng Tử huýt gió một tiếng quái dị, trong tích tắc con đại bàng chúa tể các loài thú trên không sà xuống cườm tay gã cấp kỳ. Sải cánh của ác điều dài tới một mét khiến ba nạn nhân run cầm cập.

Tên trùm buồn thú vĩa hè thút thít:

- ĐỪNG... ĐỪNG... tao xin khai, khoảng 7 giờ sáng nay Hùm Sáu Ngón có chạy mô-tô 250 phân khối ngang đây...

- Chắc không?

- Dạ chắc, sau khi căn dặn tụi tao canh chừng bị cớm mở chiến dịch truy quét, Hùm Sáu Ngón phi về miệt Phạm Viết Chánh liền.

- Tiếp tục coi...

- Dạ, anh Hùm chở theo một con khỉ lạ hoắc trên mô-tô. Anh Hùm đã kể cho tao nghe nhiều chuyện thần thoại về mày, Hoàng Lăng Tử ạ. Đại khái mày là Gia Cát Lượng còn anh Hùm là Chu Du trong Tam Quốc.

- Ha ha, nghĩa là tôi sẽ làm cho nó thổ huyết ba lần phải không, nào, ông anh có biệt danh gì?

- Tao... tui.. là Hai Chó Sói, hai chiến hữu tui là Ba Điều Hâu và Tư Mãng Xà. Thằng cha bán chó kiểng kia không dính với tui tui.

Hoàng Lăng Tử phun một bãi nước bọt.

- Tên của tui bây nghe phát tởm, toàn một lũ đồ tể bắt cóc súc vật. Hùm, cút xéo khỏi mắt tao. Nhanh...

- Ô, còn hàng hóa của tui tui?

- Tao tuyên bố tịch thu các con thú. Ê, tui bây chấp nhận phá sản hay là ném đòn?

Con người nhỏ nhả thư sinh ấy khẽ nhếch mép. Trời ạ, ba tên ma đầu trong đường dây đạo tặc cố chạy trốn chết mà nhắc giở cứ như đeo đá. Thì đòn “thượng du” của Hoàng Lăng Tử vừa rồi ê ảm quá chứ sao.

VỊ VÔ SƯ THIẾU LÂM

Phần kết cuộc của trận thư hùng xảy ra quá nhanh khiến Sơn Đại Ca sững sờ. Hùm, hấn đã hai lần tính hỗ trợ người khác đều chuốc lấy thất bại thảm hại. Lần thứ nhất, một cô gái mang tên Thúy Bội qua mặt hấn bằng đòn vô chiêu điểm huyết nách thẳng cô hồn trong quán LIM DIM. Lần thứ hai thì gã thanh niên mặt mũi búng ra sữa kia thi triển môn công phu “mãnh hổ đả bại quần hồ” một cách siêu không thể tưởng.

Tiếng Thuyền Quyên ngọt lịm sau lưng hấn:

- Tiền nước trả xong rồi, tại sao đại ca không làm quen với Hoàng Lăng Tử đi...

Làm quen với Hoàng Lăng Tử ư? Gã là ai Sơn chưa hề biết, có lẽ gã thích lang bạt kỳ hồ với một con đại bàng quý quái hơn chơi với con người. Gã là ai mà tên thổ phỉ Hùm Sáu Ngón sợ trời chết nhỉ?

Sơn cất giọng rồn rảng:

- Anh thực sự là ai?
- Hoàng Lăng Tử.
- Còn tôi tên Sơn, bạn học của tôi tên Thuyền Quyên, tụi này chưa ai đến 17 tuổi.

Hoàng Lăng Tử gục gặc:

- Tôi vừa đúng 17. Cô bạn của anh nhìn tôi ghê quá.
- Thuyền Quyên quan tâm đến chuyện khác. Hồi này lúc anh hỏi cung mấy tay bán thú hoang dã, tôi có nghe họ nhắc tới tên trùm Sáu Ngón nào đó chạy xe mô tô 250 phân khối chở theo một con khỉ, có phải y là người có râu quai nón không?

Thân hình thư sinh của Hoàng hơi lay động.

- Đúng. Nó có biệt danh Hùm Sáu Ngón, một con cạp dễ ghét có tới 12 ngón tay. Nhưng sao người đẹp lại biết nó?

- Xin lỗi, tôi không phải người đẹp.

- Ô, tôi lỡ quen với cung cách tiếp khách của người Bana. Ừm... sao Quyên lại biết Hùm Sáu Ngón?

Quyên trả lời mà không cần hội ý với đại ca:

- Vì y là kẻ thù của chúng tôi, cụ thể y huấn luyện cho con khỉ giật túi xách khách bộ hành mà tôi là một nạn nhân trực tiếp.

Hoàng trở mặt vài giây rồi xoa đầu con đại bàng cười khoái trá. Gã thả thề với ác điều:

- Đây “Bụp” oi, thế là mày sắp có mục tiêu để... bụp rồi nhé. Mày còn nhớ cách móc mắt Tề Thiên Đại Thánh không?

Gã quay sang nhìn Sơn cất giọng hồ hững:

- Giờ thì tôi phải thu gom mấy cái chuồng chim thú này bàn giao lại cho những người bảo vệ thiên nhiên môi trường để họ thả chúng về rừng gáp. Chúng ta không có gì lưu luyến với nhau, tôi chỉ cần vấy hai chiếc xích lô là đủ.

Ài chà, kiểu phát ngôn của gã như muốn đuổi... bằng hữu. Sơn cảm thấy khó chịu, hần lừ dừ:

- Đúng là chúng ta chẳng có gì phải bận tâm đến nhau, chỉ có điều tụi này vừa từ khu chợ thú Phạm Viết Chánh về đây.

- Sao?

- Ở đó anh bạn sẽ tuyệt vọng vì ai cũng tự dán băng keo kín miệng, chưa kể bạn sẽ đụng một ông già Tàu còi trăn xăm hình con rồng trên ngực. Khi anh bạn hỏi thăm Hùm Sáu Ngón, ông già ngậm tăm ấy sẽ chẳng “lưu luyến” gì bạn y chang như bạn đang cư xử với chúng tôi.

- Hả? Lão đàn ông tuổi trung niên xăm con rồng, đúng chớ?

- Ờ...

Hoàng Lăng Tử huyết sáo:

- Không dè cố vấn của Hùm Sáu Ngón lại là Long Triều Châu. Báo cho quý vị biết, lão Long Triều Châu đó ngày xưa là ông bầu của một gánh Sơn Đông mãi võ chuyên bán thuốc gia truyền dạo. Lão thường tự phụ võ ngực nói rằng học võ... Rõ ràng nhưng đại sư

phụ người dân tộc Bana của tôi chỉ cần phẩy tay vài cái là phế bỏ sạch vô công lão. Chà chà, cuối cùng trái đất cũng tròn quay, những tên lưu manh xảo quyệt lại mò đến bắt tay nhau. Ai mà ngờ được một tay đại bịp về hưu như lão Long lại có ngày phụ trách đường dây buôn thú cấm của Hùm Sáu Ngón ở Sài Gòn.

Những giai thoại võ lâm mà Hoàng Lăng Tử vừa tiết lộ quá ly kỳ khiến Quyên Tiểu Muội như lạc vào mê hồn trận. Cô bé thắc mắc:

- Rồi anh sẽ xử trí ông già xăm con rồng ra sao?

- Tôi có cách khuất phục lão để tìm tung tích Hùm Sáu Ngón, ha ha, tại người đẹp... à à, tại cô Quyên chưa biết đó thôi, tôi nổi tiếng là một chuyên gia trị thú dữ khắp vùng rừng rậm cao nguyên mà.

Hoàng Lăng Tử đột nhiên im bặt vì một con gián bò lên từ nắp cống xông thẳng về phía gã. Gã lúng túng lùi lại và nhảy dựng lên để né mấy cọng râu ngo ngoe. Không hiểu ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào mà lúc phi thân, mái tóc hippy bỗng bênh nghệ sĩ của gã trúng phải một cái mành nhện đóng đưa nơi cành me khô không mọc lá. Gã gào lên thảm thiết:

- Á á á...

Con người ngoại hạng có nước da trắng bệch đó giãy đành đạch trên vỉa hè như một đứa trẻ con bị bắt nạt. Gã chỉ hoàn hồn khi bắt gặp cái nhìn thông cảm của Quyên. Làm sao mà gã biết khi Quyên nhào

đến giúp gã xua đuổi con gián gớm ghiếc, bàn tay cô vô tình chạm phải một “cái hộp nhỏ đen ngòm” nằm khuất trong đám rễ gốc me cổ thụ lồi lên.

Thuyền Quyên xoay người thật nhanh “thủ” vật vừa lượm vô túi quần rồi thở thê:

- Anh không phải là một nhà vô địch anh Hoàng ạ...

- Hic... tôi có thể đu ngà voi tòn teng, cỡi đầu cạp và chơi năm mười ú tim với gấu.

- Nhưng anh sợ gián và nhện, hiểu chưa? Thần lằn anh có ngán không?

- Ô ơ, tôi van cô, xin cô đừng nhắc đến chúng.

Quyên cười khanh khách:

- Vậy là đủ, tôi hứa sẽ giữ bí mật các nhược điểm của anh mà. Nhưng để trao đổi, một ngày nào đó anh phải kể hết về đời anh cho tụi này, chịu không?

- Chịu...

- Tạm biệt nghe. Chúc anh hạ đo ván ông Long Triều Châu và bảo vệ an toàn cho lũ thú rừng.

Cô bé nheo mắt với Sơn Đại Ca rồi đi một mạch tới chiếc Spacy 100 chờ sẵn. Sơn hiểu ý, hấn rồ ga như một cái máy và quay đầu hỏi:

- Tại... tại sao lại bái bai Hoàng Lăng Tử sớm vậy Quyên?

- Vì chúng ta đã nắm khá nhiều chuyện quan trọng, hơn nữa là mình vừa lượm được chiếc điện thoại di động của ba tên buôn thú hồi nãy đánh rơi dưới gốc me, rõ chưa?

Cũng cùng thời gian ấy, tại căn nhà lợp tôn vách ván âm thầm ở Xóm Đường Ray, người xích lô già mở bùng mắt. Ông phát âm khá yếu ớt:

- Thúy ơi, thấp đèn dầu lên đi con.

Cô bé bụi đời chạy lại chiếc giường ọp ẹp trong khuôn mặt của một... “con quỷ cái”.

- Lạy Chúa, ba đã tỉnh rồi. Bây giờ là ban ngày cần gì phải thấp đèn.

-Ồ ờ, ban ngày hả, sao ba thấy mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo.

- Ba vừa trải qua cơn sốt rét...

-Ồ ờ, ba già rồi, lú lẫn thiệt rồi. Trời đất ơi, mà có lột cái mặt nạ quỷ cái ngay không Thúy. Bộ mà muốn giống cô Năm Hát Bội hả, mà muốn chết không có người thân đưa tiễn sao?

Thúy Bụi cười hăng hắc, cô thừa biết là cô Năm chết vì... thất tình đứt đuôi con nòng nọc ấy chứ, nhưng chết là “tái sinh” vào một cõi khác, có sao đâu. Và lại cái chết có liên hệ gì đến nghệ thuật hóa trang bất tử hả.

Cô bé nũng nịu:

- Con đã liệng cái mặt nạ kia. Ba rờ mặt con coi, mắt màu tím, môi màu hồng, da nửa đỏ nửa trắng. Con giống Phàn Lê Huê trong tuồng Tiết Đình San không hở ba?

- Đẹp ba mớ tuồng tích cải lương mà cô Năm dạy mà đi. Thúy à, năm nay con đã 15 tuổi.

- Con biết, 15 tuổi con biết cách kiếm ăn cho ba nhập viện nè, ba tin không, chỉ xài sơ sơ hai cái mặt nạ con đã kiếm được “báo chốm”.

- “Báo chốm” là gì hả bây?

- Báo là ba, chốm là trăm, tiếng lóng giang hồ đó. Ba trăm ngàn con để ở đầu giường dưới gối.

Người xích lô già ho húng hắng:

- Tao không rờ tiền, tao muốn rờ cần cổ mày. Nào, gỡ sợi dây chuyền bạc trên cổ giùm ba đi Thúy.

- Dạ...

- Con thấy sợi dây chuyền trên tay ba không, một trái tim bằng đá cẩm thạch tròn teng theo sợi dây. Đời con đáng lẽ phải đeo kim cương hột xoàn chó không phải trang sức bằng sợi dây chuyền tầm thường này. Con biết không con gái, con chỉ có nửa dòng máu Việt Nam trong người thôi, con là dân Tây, hiểu chưa. Ờ ờ, lấy cho ba cọng kẽm nhọn lẹ lên con.

Người đàn ông lớn tuổi ngồi thẳng dậy, lưng tựa vào thành giường, đôi mắt sáng có thể xuyên thủng vách ván. Còn phải hỏi, giờ này ông không còn khoác lớp áo tạm bợ xích lô nữa mà hiện nguyên hình thành Tám Lục, vì võ sư Thiếu lâm lừng danh bách chiến bách thắng chứ sao. Hiện thời toàn bộ cơ thể ông đang bị cơn sốt rét kinh niên hành hạ, trừ đôi mắt. Đôi mắt quyết liệt ấy bắt đầu long lanh ngấn lệ. Ông run run cầm đầu nhọn cọng kẽm mà Thúy Bội vừa đưa cho. Bằng một động tác dứt khoát, vị võ sư Thiếu

Lâm chích đầu nhọn cọng kẽm vô cái nút khóa cực nhỏ cuối miếng cẩm thạch hình trái tim. Trái tim cẩm thạch tách làm đôi trên sợi dây chuyền bạc.

Thúy lè lưỡi chơi với khi thấy bên trong ruột miếng cẩm thạch có một dòng chữ khắc nhỏ li ti.

- Lấy kính lúp trong hộp bàn cho ba, con gái.

- Dạ...

- Tạ ơn thượng đế, cuối cùng con cũng có ngày sinh tháng đẻ như mọi người. Con đọc được dòng chữ khắc qua kính lúp chứ, con có tên đầy đủ là “Lolita Thúy” sinh ngày mừng một tháng một...

Thúy nín thở, cô bé nói không ra hơi:

- Ôi, vậy bữa nay là sinh nhật của... của con à?

Tám Lục gật đầu. Ông lẳng lặng gài hai phần trái tim lại và chốt cái nút khóa. Giọng ông thâm thiết:

- Chậm một bữa sinh nhật cũng đâu có sao: Con có thể tổ chức ăn mừng 15 tuổi trong ngày mai: mừng 2 tháng 1. Con gái hiểu không, ba đã chờ đợi cho tới ngày con khôn lớn để mở tung bí mật của sợi dây chuyền.

Thúy không lạnh mà run. Cô hồi hộp:

- Sợi dây chuyền không phải của ba mua cho con ư?

- Không. Sợi dây kỷ niệm đó là của một người đàn bà trẻ đẹp, đẹp lộng lẫy. Bà ta chính là mẹ đẻ của con.

- Chúa ơi!

- Đừng thốn thức con gái, con làm ba khóc bây giờ. Ba đang chảy nước mắt đây, con làm sao hiểu

khi ba gặp mẹ con trong nhà bảo sanh sang trọng của tư nhân cũng là lúc ba đã chết hết chín phần mười sự sống. Con ơi, ngay trong ngày gặp mẹ con, người vợ chung thủy và hiền hậu của ba đã trút hơi thở cuối cùng cùng với đứa con độc nhất chưa chào đời trong bụng.

- Chúa ơi!..

- Người vợ hiền sinh khó của ba đã mất. Thượng đế đã gọi họ, ba mất một lượt vợ lẫn con, ba như một thằng điên và chỉ tỉnh người khi nghe tiếng khóc trẻ sơ sinh ở phòng bên cạnh.

- Hu hu...

- Nín đi Thúy. Đứa trẻ sơ sinh tuyệt vời ấy chính là con, Thúy Lolita ạ. Trong khi còn bàng hoàng đứng trước cửa phòng con thì mẹ con, một thiếu phụ đẹp như tiên bước ra. Bà giao hết túi xách đựng tiền bạc, tã lót cho ba, trong đó có cả sợi dây chuyền mang miếng cẩm thạch hình trái tim đã được thợ kim hoàn khắc từ trước. Bà nói rằng bà rất nhọc nhã, bà sẽ đi khỏi Việt Nam để tìm chồng, một ông chồng giám đốc người Pháp. Bà nói đủ thứ chuyện huyền thuyên trên trời dưới đất mà không biết rằng ba vừa chịu tang cả vợ lẫn đứa con chưa ra đời ngay tại phòng kế bên.

- Hu hu...

- Ba nào biết làm gì hơn ngoài chuyện ăn một hài nhi đỏ hỏn trên tay. Mẹ con đã biến mất cùng chiếc

taxi ngoài cửa nhà bảo sanh. Và... tạ ơn thượng đế, kể từ giờ phút đó con trở thành một thành viên tí hon của Cô Nhi Viện Thủ Đức.

- Ôi tội nghiệp ba, ba đã vì con mà ở lại Viện Cô Nhi để làm một ông bảo vệ bình thường.

Tám Lục nuốt nước mắt:

- Phải nói là phi thường chó con gái. Ba đã đeo tang suốt ba năm và tự động về hưu non, từ già chốn võ lâm. Ba đã trút tình phụ tử của đứa hài nhi đã mất vào con, đáng tiếc là ba chỉ biết dạy con học võ. Việc nuôi dưỡng con do các ma soeur, các bà sơ từ thiện đó đã dạy con đánh vần a b c, dạy con đọc kinh Chúa.

- Còn cô Năm Hát Bội?

Vị võ sư Thiếu Lâm cố nén tiếng ho rồi thở ra nặng nề:

- Cô Năm còn bị kịch hơn ba nhiều. Cô ấy thất tình bởi một thanh niên người dân tộc thiểu số...

- Người “mọi” ư?

- “Mọi” sao được, anh ta là một tù trưởng người Bana cực kỳ đẹp trai cao lớn mà cô Năm tình cờ gặp trên Đà Lạt khi theo gánh hát bội lưu diễn. Đây là chuyện người lớn con không nên biết.

- Con muốn biết tất cả, thưa ba Tám.

- Ừm ừm, thiệt tình thì ba không biết mối tình trai tài gái sắc ấy lãng mạn ra sao nhưng qua lời kể của cô Năm thì ba có thể đoán được chân tướng anh ta. Nếu ba không lầm thì tay tù trưởng Bana đó đã

từng thượng đài với ba trong đại hội võ thuật dân tộc cách đây 20 năm trước ở Daklak.

- Ôi...

- Ba và y đã bất phân thắng bại trong trận chung kết. Phải công nhận một điều là võ công của y vô cùng đặc dị với các chiêu thức thất truyền khiến ba nỗ lực lắm mới chiến đấu ngang ngửa. Điểm đặc biệt khác là y cực giàu. Sau khi cùng nhận huy chương vàng, y đã mời ba dự một bữa tiệc cổ quái toàn các tù trưởng và các thầy mo, cả các gánh hát cổ truyền giúp vui.

- Ông tù trưởng Bana đó mê coi gánh hát hả ba?

- Đúng vậy. Y mê hát bội và cải lương Nam Bộ nhất. Chính vì thế mà ba nghĩ rằng y đích thị là thủ phạm vụ thất tình của cô Năm Hát Bội sau này.

- Ô, sao ba không nói với cô Năm?

- Người Bana đẹp trai và quyền lực như y năm thì bảy thiếp thì nói làm gì. Và lại cô Năm đã nhất quyết chọn đường tu hành và ở lại làm cấp dưỡng Viện Cô Nhi thì ba đâu nỡ khui vết thương tình của cô được.

- Con sẽ tìm ông ta rửa hận cho cô Năm, cô ấy đã nhắm mắt trong buồn tủi.

- Con tốt bụng lắm nhưng nếu có tìm được thì y đã già rồi, có khi y tự sát vì luật nhân quả cũng nên. Y tên tục là Đinh Kheo.

Tám Lục bẻ mình rằng rắc:

- Ba thấy mình sắp khỏe rồi đây, người già khi trút hết câu chuyện cổ tích bao giờ cũng thấy nhẹ người.

Chắc chắc, giá mà trường cô nhi không bị giải tán theo qui hoạch xây dựng đô thị có lẽ giờ này con gái ba đã xong lớp 10.

- Con thương và kính yêu ba, con sẽ phát huy nghề võ của ba để trừ gian diệt bạo.

- Ba biết. Nhưng con không phải là môn đồ duy nhất của ba đâu.

- Sao hả ba?

- Ở trường mồ côi ba còn chân truyền Thiếu Lâm cho một đứa nữa. Tiếc rằng tâm tính thằng này bất hảo, nó đã vượt tường gieo rắc tai họa cho xã hội hồi con còn nhỏ xíu.

- Anh ấy hơn con bao nhiêu tuổi hở ba?

Tám Lục bấm đốt ngón tay:

- Nó vượt tường lúc 16 tuổi, tính tới bây giờ đã 8 mùa thu. Hừm, té ra thằng phản đồ Hùm Sáu Ngón hơn con bé tới 9 tuổi.

Thúy như người ngồi trên đồng lúa.

- Tại sao lại gọi anh ấy là Hùm Sáu Ngón?

- Bởi nó là một thằng bé mồ côi mới sinh ra đã có sáu ngón trên mỗi bàn tay. Hừ hừ, quả là “bà nhập” vào thằng nhỏ, hể mỗi lần cục thịt dư kế ngón út đó giật giật là thằng Hùm đổi tính nết tàn bạo.

- Ô...

- Khi ngón thứ sáu co giật, mắt thằng Hùm đỏ ngầu. Nó lung sục các con vật nuôi trong trường để hành hạ và xé xác. Ba không ngờ ma quỷ xúi thằng

nhỏ khát máu đến thế. Ba rất hối hận đã truyền gàn hết môn Thiếu Lâm Bắc Phái cho nó.

- Nghĩa là ba còn giữ một phần võ công bí truyền?

- Ủ, nhưng Hùm Sáu Ngón đã tốt nghiệp ưu hạng môn khinh công. Nó chạy ba không tài nào đuổi kịp. Nó có thể thành một tên thợ săn chạy bộ lừng lẫy nhất trong các võ sĩ hiện nay. Nếu nó săn bắt thú hoang, ba dám cá heo rừng cũng không so tài nổi nó.

Tám Lục nhảy tọt xuống giường.

- Nào, bây giờ ba sẽ đập một cuộc xích lô dung dăng dung dẻ chơi, nhân tiện đuổi cặp giò sốt rét chút xíu.

- O, ba trăm ngàn con đem về ba không mua thuốc sao?

- Không. Con giữ lấy mà làm tiệc mừng sinh nhật. Ba được biết con vừa sắm được một ả mèo rừng lông đen tuyền đi lạc từ rừng Mã Đà vô lồng sắt của bọn buôn thú hoang dã, đúng không?

- Dạ, con đặt tên bé mèo đó là “Mun”. Mang tiếng nhi đồng nhưng Bé Mun to như một con hắc báo...

- Còn cái thằng sấu đòi ồm nhom ồm nhách tên Thạch hùng cứ khu Xóm Chùa mấy lần lại thăm mày; mày có định mời nó ăn sinh nhật không hở con gái, tao thấy thằng đó mê mày dữ lắm, nó cũng có tướng tinh võ nghệ.

- Xì, chuyện nhỏ mà ba. Con sẽ mời Thạch Sấu Đồi, chỉ cần “nó” biết điều một chút.

- Hả?

- Một đứa con gái luôn luôn cần sự mơ mộng. Nếu
thằng Thạch đem về đây mớ bông sứ cấm bình mới
đúng là tri kỷ của con.

NGHỆ THUẬT NHÁI GIỌNG

Sơn Đại ca có thể hơn hàng tỉ đứa trẻ cùng tuổi khác về mặt giác quan thứ sáu, nhưng so với tiểu muội Quyên thì hẳn chỉ là hạng... tép riu. Thí dụ như lúc dắt chiếc Spacy 100 về biệt thự gia đình Quyên, trước bà mẹ cô bạn gái đang rầu rĩ vì ông chồng tởm phú đi chu du xứ người, bản mặt Sơn Đại Ca cứ lúng búng như gà mắc tóc.

- Ủa, cháu Sơn mới đến à?

- Dạ...

Quyên phải trả lời thay người hùng Xóm Lách:

- Má ơi, hồi gần trưa lúc má lái xe hơi ra phi trường tiễn ba, con và Sơn có xin phép dì Mười quản gia lấy xe ga đi công chuyện.

Cô bé thúc mạnh cùi chỏ vô hông hẳn:

- Kia, an ủi má của mình một câu đi.

Người phụ nữ sang trọng cười buồn:

- Con cứ ăn hiếp cậu Sơn hoài, cậu ấy khờ lắm. Còn nhớ hôm cậu ấy tả xung hữu đột cứu con khỏi đám du đảng chòng ghẹo trước cổng trường, má cứ tưởng cậu ta phải là một hiệp sĩ láu lỉnh. Ai dè khi con dẫn về nhà thì...

- Thì sao hở má?

- Thì là một anh chàng đẹp trai cao ngều cù lằn chứ sao.

Cô bé cười khúc khích khiến Sơn mặt đỏ rần. Bà mẹ gượng vui theo nỗi hồn nhiên của con gái. Bà lẩm bẩm:

- Chiều nay cháu ở lại ăn cơm với cô nghe Sơn. Nhà vắng một người đàn ông đi công tác.

- Dạ...

Quyên gỡ rối tơ lòng giùm anh chàng hiệp sĩ lớp 11:

- Phải dạ lớn lên chứ. Rồi mình sẽ đáp lễ bằng cách hộ tống bạn về tận Xóm Lách tối nay để trình diện song thân, chịu chưa?

Người đàn bà lặng lẽ quay gót vào nhà trong nhường chỗ cho sinh hoạt trẻ con. Giọng của bà khàn hẳn:

- Xuống bếp với tôi, dì Mười ơi!

Giờ đây chỉ còn lại hai đứa trong khu vườn nhỏ toàn cây sứ và hai cây dương Indonesia lẻ loi. Buổi trưa qua nhanh như sóc, gió chiều lồng lộng giữa bầu trời rắng đỏ. Quyên ngồi cạnh Sơn trên băng ghế đá nhìn không chớp mắt bóng sứ rụng dưới chân.

Sơn dòm cuồn tay nổi u của mình mơ màng:

- Giá mà tôi đánh đổi toàn bộ sự nghiệp võ thuật để có phân nửa chất xám của Quyên há.

- Còn lâu...

Quyên chum chim môi:

- Đại ca hiểu mình để dành trí tuệ cho công việc nào không: là phiêu lưu mạo hiểm đó. Này nhé, tiểu muội sẽ chứng minh lập tức cho đại ca xem, chúng ta sẽ khởi sự từ cái máy điện thoại di động lượm dưới gốc me để... phiêu lưu mạo hiểm.

Cô bé nói xong là lôi rón rén trong túi quần jean ra chiếc điện thoại chiến lợi phẩm. Mắt cô mở lớn:

- Chắc Sơn chưa biết mình luyện môn “nghệ thuật nhái giọng” hử, mình đã luyện từ năm năm nay qua băng cassette, tivi, radio và áp dụng trong nhà làm ba má với dì Muội hết hồn. Nào, bây giờ thì... úm ba la hô biến, cái máy kêu tic tic... lẹ lên.

Trời hời, Quyên phán còn hơn tiên tri.

Cô vừa kết thúc là chiếc điện thoại hiệu Motorola gào ngay tic, tic.

- Suyt, đại ca nghe ké nhé.

Trong máy, một giọng đàn ông nhừa nhựa từ một cõi trần gian xa lạ nào đó vang lên:

- Hùm Sáu Ngón đây, có phải mày không Hai Chó Sói?

Quyên nhắm mắt, nín thở trong ba giây nhằm tập trung thần lực. Cô hồi hộp hình dung lại giọng nói bạc nhược của Hai Chó Sói lúc đối chất với Hoàng Lăng Tử. Cô bịt chặt máy di động và mấp máy môi.

- “Đại ca ơi, giọng mình giống Hai Chó Sói chưa?”

Sơn tái mặt. Hắn cứ tưởng trước mặt mình là tên đầu sỏ buôn bán thú vĩa hè nhưng âm thanh khàn đục phát ra từ đôi môi hình trái tim kia chỉ có thể là sản phẩm thần sầu của Quyên Tiểu Muội. Hắn ấp úng:

- Tuyệt... vời, bạn nhái y chang nhưng... còn hiền lắm. Phải sử dụng đúng tiếng lóng dân anh chị của Hai Chó Sói.

Quyên gạt đầu. Cô buông bàn tay bịt má, ghé miệng vào tiếp tục cuộc thí nghiệm:

- Chào sếp Hùm Sáu Ngón, em đang ở giao lộ Nguyễn Thị Minh Khai - Huyền Trân Công Chúa đây.

- Hà hà, đúng là mày. Tao đang bị thằng Hoàng Lăng Tử rượt từ trên núi xuống Sài Gòn. Mẹ kiếp, cũng may tao đã luyện được khinh công của Lão Tám Lục.

- Dạ, sếp chì ghê. Nhưng nguyên nhân nào sếp hãi cái thằng thu sinh trời gà không chặt Hoàng Lăng Tử đến thế?

- Cái gì? Bộ mày gặp thằng Hoàng Lăng Tử rồi sao mà biết nó “trời gà không chặt” hả Hai Chó Sói. Mày và hai thằng súc sinh Ba Điều Hâu, Tư Măng Xà chỉ giỏi đoán mò. Thằng Hoàng không phải tay mơ đâu, nó là đệ tử duy nhất của đại võ sư Đinh Kheo lưng danh các dân tộc thiểu số Tây Nguyên đấy. Thằng cha thầy võ người Bana từng làm tù trưởng một thời ấy có võ bùa, lão ẩn cư trên vòng cao độ ba ngàn mét

trong một hang động toàn rắn chúa và chim đại bàng. Cách đây mấy năm tao có mò lên xin thọ giáo nhưng lão tổng cổ tao đi. Lão không có ngu như ông thầy võ Tám Lục.

- Hì hì, con không ham Tám Lục mà chỉ khoái xơi rắn lục thôi.

- Ê, thường thường mày cười hề hề sao bữa nay mắc chứng gì đổi qua “hì hì” hả Hai Chó Sói? Tao nói trước cho tụi bay cảnh giác thằng Hoàng Lăng Tử có thể là “điệp viên” của cớ đó, mày nên phóng xế nổ qua khu chim thú Phạm Viết Chánh báo tin cho lão Long Triều Châu giùm tao. Dặn lão Long tẩu tán chuồng con tê tê mà tao vừa chuyển đến nhà kho của lão. Sắp có chiến dịch lớn của cớ đó.

- Ừm...

- Mẹ kiếp, cũng do mấy bài phóng sự điều tra bảo vệ môi trường của lũ phóng viên báo chí cóc cắn hê lên rùm beng. Có ngày tao sẽ cắt lỗ tai vài đứa ký giả.

- Em đang thắc mắc tại sao dân anh chị giang hồ như thằng Hoàng lại cam tâm làm điệp viên cho cảnh sát.

- Trời đất, tao từng kể cho tụi bây nghe rằng cái thằng Gia Cát Lượng cà chớn đó từng đi thanh niên xung phong ở Đắk Nông mà. Lúc nó làm cán bộ cuộc đất thì tao là học viên gốc tướng cướp đang đi cải tạo. Tao ở trong đơn vị nó quản lý, rõ chưa? Mỗi lần ngón tay thứ sáu của tao nổi... kinh phong là gà vịt dê bò

trong đơn vị chết hết nên nó nghi tao hạ thủ. Mà nó nghi đúng thiệt, nó có trạm liên lạc với dân Thượng và rất được lòng công an biên phòng. Hừm, nó sẵn tao như Gia Cát Lượng sẵn Chu Du vậy.

- Sao sắp thoát chớ?

- Tao trở tài khinh công. Tao nghe đồn trên núi Ba Ngàn Mét có lão võ sư Đinh Kheo rửa tay gác kiếm nên mò đến đó định vừa trốn vừa xin học võ. Hic hic, suýt nữa thì tao bị tổ trác. Lão Đinh Kheo là đương kim sư phụ của thằng Hoàng.

- Thế là sắp chuyển qua nghề sát thủ thú rừng suốt mấy năm qua?

- Còn phải hỏi. Công trạng thuộc về lão Long Triều Châu. Một lần tao ghé lại Chợ Lớn ăn ốc khỉ với tim rấn thì gặp lão. Lão than thở về nguồn cung cấp thú cấm càng ngày càng hiếm đối với dân nhậu thành phố. Dễ thôi, tao ký ngay giao kèo làm ăn với lão. Sau một năm trúng mảnh, lão mới chịu tâm sự với tao rằng lão từng nổi danh Long Võ Rồng chủ trì gánh thuốc cao mãi võ Sơn Đông. Trong một lần đi bán thuốc gia truyền dỏm ở miền Trung, lão Long xăm mình bị một tay thầy võ thú thiệt vạch mặt và phế bỏ võ công ba trợn của lão.

- Tội nghiệp quá há.

- Mà biết ông thầy võ phế bỏ võ công lão là ai, là cha nội Đinh Kheo người Bana đó. Lão Long thù Đinh Kheo đến tận xương tủy.

- Chắc, sư phụ của Hoàng Lăng Tử ghê gớm thiệt.
- Nhưng thằng Hoàng chỉ bằng phân nửa của ông thầy. Tao thừa sức dùng Kungfu tỉ thí ngang cơ với môn võ núi của nó.

- Vậy có chi sắp lại sợ?
- Vì tao với tụi bây là dân tà đạo còn nó thuộc dòng chính đạo, hiểu chưa? Tà luôn luôn sợ chính, ấy là tao chưa kể có thể nó là người đại diện pháp luật, dám nó được tụi hình sự SBC tuyển dụng lắm.

Cuộc đàm đạo tạm ngưng bởi ba cái nháy mắt liên tiếp của Sơn Đại Ca. Quyên hiểu ý chuyển sang vấn đề khác:

- Ủm, sắp hiện thời đóng căn cứ ở đâu hả sếp Hùm Sáu Ngón?

- Mày hơi tò mò nghe, nhưng tao tin lòng trung thành của tụi bây. Tao đang ẩn nấu một nơi trong khu vực Xóm Chùa tại tư dinh một thằng giang hồ hảo hán.

- Sếp cho biết tên coi?

- Hừ, cái đó thì không. Tao phải giữ luật chơi. Luật của sự im lặng, không gây liên lụy cho kẻ cưu mang mình.

- Tay “hảo hán” mà sếp nói có tin cậy được không?

- Được ba phần tư. Vì nó chưa hề biết tao, nó chỉ nghe danh tao qua các trùm anh chị, nhưng khi nghe tao tả oán đang bị một băng nhóm Mafia quốc tế thanh toán thì nó liền ra tay nghĩa hiệp ngay.

Đúng lúc đó Sơn Đại Ca nhăn mặt xấu ỉn khiến Quyên Tiểu Muội nghĩ liền đến con khỉ gió. Cô lại trở lá bùa nhái giọng:

- Sếp ơi, hồi sáng sớm em thấy có một con khỉ mốc trên mô tô 250 phân khối của sếp. Em...

- Ê, cấm mày gọi nó là “khỉ mốc” nghe. Nó được tao đặt tên là “Tề Thiên” lấu cá thuộc hàng số một. Khi ngón tay thứ 6 của tao co giựt, tao đã xé xác cả tỉ con khỉ trên rừng, chỉ trừ nó. Nó có vẻ thông minh giống tao. Tao đã huấn luyện chôm chĩa cho nó sáu tháng ròng và bây giờ nó là tay mảnh mung vô tiền khoáng hậu. Hà hà, tao sẽ tung nó vào các phi vụ cướp nhà băng, “nhập nha” các tầng nhà cao. Ha ha, đổ cảnh sát biết tên trộm điệu nghệ kia là một con khỉ, họ sẽ nát óc trước dấu tay của người tiền sử Tề Thiên, ha ha...

- Sếp cười đã quá. Em không tin con Tề Thiên có thể thành công trong nghề đạo chích...

- Cầm mồm lại Hai Chó Sói. Khoảng 6 giờ 45 phút hôm nay, chú em Tề Thiên của tao đã trấn lột một cái ba lô du lịch của một con bé đẹp như thiên thần. Nhờ nó chứng minh thư, tao mới biết ảnh con bé cực đẹp mày ạ. Con bé tên Đỗ Thị Thuyền Quyên nhà mặt tiền, là con gái một nhà tỷ phú ngành địa ốc. Mẹ kiếp, căn nhà mặt tiền đó sẽ là mục tiêu của phi vụ tương lai, ha ha...

Quyên toát mồ hôi hột, cô bé hơi... lặc giọng:

- Cái giỏ xách trần lột sếp quăng ở đâu?
- Ở Xóm Chùa.
- Tại sao huyết của “hào hán” hả?
- Ờ ờ... nhưng giọng mày sao lạ quá, nghe lú lú như con gái.

- Ồ, chẳng qua là em xúc động đó thôi. Chủ yếu là vì... vì... em rất ham món hàng tê tê mà sếp gửi nhờ nhà kho lão Long Triều Châu. Hàng thịt sống bị cấm như tê tê bắt mỗi dân nhậu lắm. Anh Hùm Sáu Ngón chuyển qua cho em được không?

- Chuyển cho mày ở đâu?

Thuyền Quyên cắn môi ba giây rồi nói dứt khoát:

- Em sẽ chung tiền cho sếp ở quán LIM DIM lúc bảy giờ tối.

- Quán đó nằm ở chỗ nào?

- Dạ, trong hẻm cụt đường Hồ Văn Huê.

- Hà, sao ngay chóc con đường của con bé Đỗ Thị Thuyền Quyên đang ở, e hèm...

- Ờ...

- Hừ, đợi tao tính lại đã. Mày cứ chờ ở quán giờ đó nghe, tao đến là hàng đến.

- Cám ơn sếp.

Âm điệu nhựa nhựa biến mất. Sơn Đại Ca như trút được tảng đá ngàn cân khỏi ngực. Hấn thở phào:

- Suýt chút nữa thì lộ tẩy. Mình không ngờ khúc sau giọng tiểu muội hơi run, nhưng...

Hấn búng tay:

- Nói chung là tuyệt vời. Giọng y chang Hai Chó Sói.
Hoan hô nghệ thuật nhái giọng cừ khôi của tiểu muội.

Quyên tự khiêu vũ một điệu Valse cho đỡ căng
thẳng đầu óc. Lát sau cô nhoài người xuống băng
ghế đá hỗn hển:

- Nghệ thuật nhái giọng của mình có bằng nghệ
thuật hóa trang của Thúy Bội không?

- Ô là la...

CON CỌP SÁU NGÓN

Khỏi phải nói, lúc này Sơn Đại Ca chiêm ngưỡng tiểu muội Quyên như sùng bái một nữ thần. Cô bé nói gì hắn cũng nghe răm rắp, đại khái cô bé thống kê lại mọi thứ: từ ngón tay thứ 6 phản xạ kinh phong hung ác của Hùm Sáu Ngón lúc trở trời cho đến cái sào huyết Xóm Chùa của vị hảo hán cà chớn. Cô bé còn đề cập đến sự liên hệ kỳ lạ giữa vị võ sư Đình Kheo người dân tộc Bana với Hoàng Lăng Tử, Hùm Sáu Ngón và Long Triều Châu. Cô chỉ thắc mắc một điều là tại sao bậc tôn sư Tám Lục nào đó lại gây thơ truyền võ nghệ cho một tên phản đồ nguy hiểm như Hùm Sáu Ngón mới nực cười.

Cô nhắm nghiền đôi mắt trong vài giây.

- Mình hỏi thiệt đại ca nghe, có phải ông Tám Lục là cha nuôi của Thúy Bụi mà đại ca từng kể cho tiểu muội?

Sơn trầm ngâm:

- Cũng có thể lắm. Có một sự trùng hợp ở đây bởi vì Tám Lục là một đại sư phụ nổi tiếng về môn Kungfu. Đáng tiếc rằng tôi chưa được dịp tiếp xúc với bác Tám, theo cô Thúy thì bác ấy đang bị bệnh sốt rét trở lại sau chuỗi ngày đập xích lô.

- Điều khôi hài nhất sắp xảy ra: cô bạn gái giang hồ của đại ca có một sư huynh tên là Hùm Sáu Ngón, á à...

Sơn nhún vai:

- Chẳng hề hấn gì, tội ai làm nấy chịu hưởng hồ Hùm là một tên phản đồ. Mình chỉ bất ngờ khi chúng ta và Hoàng Lăng Tử có cùng một kẻ thù chung. Qua cuộc đối thoại vừa rồi, tôi hơi hơi hiểu vì sao anh chàng Hoàng có tính tình cổ quái.

Quyên cười ngất:

- Tính cổ quái nhất của anh ta là trị được mọi ác thú nhưng run bắn trước côn trùng và các con vật hiền lành.

- Tôi nghĩ khác. Tâm trạng bất thường đó hay xảy ra ở những đứa trẻ thiếu tình thương. Tôi cho rằng Hoàng xuất thân từ một gia đình không ổn, có thể gã cũng mồ côi cha mẹ như Thúy.

Quyên không đủ thì giờ để tranh chấp với đại ca. Tại sao lại phải quan tâm đến Thúy Thúy Hoàng Hoàng thế nhỉ. Đúng lúc đó, mẹ cô từ tiền sảnh gọi lớn ra vườn:

- Hai đứa vô ăn cơm chiều đi các con. Trời sắp tối rồi đó.

Bữa ăn chiều vừa chấm dứt là cuộc phân công diễn ra. Sơn cương quyết không cho nàng tiểu thư khuê các của mình đến điểm hẹn quán LIM DIM dù cô bé cứ đòi đi nằng nặc. Hấn nhếch mép lẩm li:

- Ban ngày khác, buổi tối khác. Quyên là con gái mới lớn không thể xuất hiện ở cái quán ô trọc đó được.

- Nói nghe thấy ghét, mình có ngân bọn nhãi Suzuki Crystal đâu.

- Nhưng tên Hùm Sáu Ngón thì khác, nếu bạn ngồi chinh ỉnh ở đó tôi rất khó xoay sở. Quyên phải biết chúng ta chỉ hù y chỗ đâu có tiền mặt mua những con tê tê, hướng hồ tay nghề Kungfu của y chẳng phải hạng xoàng.

Quyên giãy nảy.

- Không đi thì mình ở nhà để ngồi chơi xơi nước sao, chính mình đề xướng trò chơi này cơ mà, mình muốn nhìn thấy tận mặt con khỉ khốn kiếp bu cổ Hùm Sáu Ngón. Nam nữ bình quyền trong mọi cuộc mạo hiểm, hiểu chưa?

Sơn đi qua đi lại thành hình chữ S vòng vèo sau những bụi sù. Hấn chợt nảy ra một sáng kiến:

- Nay Quyên, phải có người trực điện thoại di động của gã Hai Chó Sói chứ, lỡ sếp Hùm đột ngột gọi lại thì sao?

- Ồ há...

- Lỡ y có rục rịch thay đổi kế hoạch thì bạn chạy đến quán LIM DIM báo tin, đúng không nào?

- Nhưng...

- Nhưng con khỉ khô. Sắp bảy giờ tối đến nơi rồi. Tôi phải tới điểm hẹn để tỉ thí với y đây, Quyên có nhiệm vụ ở nhà nghe dì Mười kể chuyện đời xưa và trực điện thoại.

Sơn đá tung một chiếc bông sứ trắng nằm chọc què dưới chân. Quyên hiểu rằng hấn bắt đầu nổi máu đại ca, cô bĩu môi xì dài một tiếng không thèm ngó chiếc xe đạp cà tàng chở kẻ đáng ghét phi ra ngoài cổng.

Thực ra thì cô cũng chẳng cần trù ẻo hấn, bởi vì một lý do vô cùng đơn giản: Hùm Sáu Ngón không đến quán LIM DIM. Sơn Đại Ca có ngồi đồng cho tới lúc mọc râu cũng đổ có cuộc tao ngộ chiến.

7 giờ 10 phút khi Quyên một mình lủi thủi ngoài hiên ngắm hai cây dương xòa tóc thề giống hệt cô thì tiếng tic tic từ chiếc điện thoại hiệu Motorola ré lên. Coi, giọng quen thuộc của Hùm nghe nhựa nhựa:

- Sếp Sáu Ngón đây, phải Hai Chó Sói không?

- Dạ phải, thưa sếp. Em đang túc trực ở điểm hẹn cùng hai thằng Ba Điều Hâu và Tư Măng Xà với một cọc tiền dày cộm.

- Thằng Ba và thằng Tư làm gì?

- Ô... hai gã đó đợi em trên chiếc xe tải thuê ngoài quán LIM DIM. Em chỉ chờ hàng đến tống vô thùng xe.

- Tốt lắm. Vụ tao nhờ mày nhắn lão Long Triều Châu tẩu tán hàng thịt sống ở nhà kho của lão, mày đã làm chưa?

Thuyền Quyên choáng váng:

- Ủa, em cứ tưởng sếp đã ghé nhà kho chở tê tê đến đây rồi chứ?

- Chở cái cục cứt. Tao bị một vớ hớ nặng đây này. Mẹ kiếp, cái thằng hảo hớn đàn em ở Xóm Chùa không hiểu mắc chứng gì mà ẵm con khỉ Tê Thiên của tao đi chơi từ xế chiều tới giờ chưa về. Hừm, con Tê Thiên đâu phải dễ dụ, tao nghi cái thằng đầu óc bả đậu đó có luyện môn Hầu Quyền nên con khỉ tưởng là đồng loại chịu đi theo. Cha chả, tức ời là tức.

Quyên cố gắng nín cười nhưng nhịn không nổi.

- Hi hi, vậy bây giờ vụ tê tê sếp tính sao?

- Tao đang tê tái vì mất con khỉ chó tê... tê chi hà mậy. Vụ làm ăn tạm gác lại, tao đang trên đường ra khỏi Xóm Chùa tìm con Tê Thiên chó sao. Hừ hừ, tao thể sẽ “dũa” thằng hảo hớn mất dạy một trận te tua cho nó biết thế nào là lễ độ.

- Xin có lời chia buồn với sếp nhé. Bái bai.

Quyên tự động kết thúc cuộc đàm thoại không để Hùm Sáu Ngón lè nhè. Cúp máy xong là cô cười bể bụng. Trời ạ, ai dè một tên cướp núi đầy kinh nghiệm như y mà lại đi gửi trứng cho ác. Cô lẩm bẩm:

- Á à nhưng mà cái gã anh chị Xóm Chùa mượn tạm con khỉ đó là ai vậy cà?

Cô bé suy nghĩ nát óc vẫn không đoán ra nổi, bất giác trước mắt cô hiện lên hình ảnh Sơn Đại Ca đang ngồi bó gối chèo queo trong quán LIM DIM. Ủ nhỉ, cần phải báo tin cho người hùng trường Cao Bá Quát mới được, may ra chỉ mình hắn có lời giải đáp.

Đã nghĩ là làm, Quyên chạy như bay vào phòng trang bị thêm chiếc áo khoác đi đêm. Ê, cô vừa mới lò đầu ra ngoài tiền sảnh bỗng bất ngờ trên một cành cây sứ sát bờ tường vang lên tiếng “khếch khếch” kinh dị.

*

Quyên đứng bất động như bị trời trồng với hai mắt mở lớn. Thiên địa quỷ thần ơi, một con khỉ, chính thị là một con khỉ đứt đuôi. Coi, con khỉ thoăn thoắt trèo lên tít một ngọn sứ mồm không ngớt kêu khếch khếch trong khi tay chân tha hồ tàn phá những nụ bông sứ màu đỏ.

- Đồ Tôn Ngộ Không khát máu.

Quyên rửa thẩm trong bụng. Khoảng cách từ chỗ cô đứng đến cây sứ đỏ chưa tới mười mét nên cô dễ dàng quan sát con khỉ trong bóng đêm. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó đúng là con khỉ ma cà bông đã trấn lột chiếc ba lô mini của cô hồi sáng sớm. Khỉ ạ, nhà ngươi đã theo dõi đường đi nước bước của ta từng chút một vậy sao, nhà ngươi hủy hoại những bông sứ màu đỏ thẩm trong khu vườn ta để làm gì

nhỉ, phải chăng nhà người cũng có bàn tay sáu ngón như chủ nhân Hùm Sáu Ngón.

- Khếch, khếch...

Hai tiếng “khếch khếch” nghệt mũi vang lên. Trời đất, không phải tiếng loài khỉ mà là tiếng gào viêm họng của một con người. Quyên thắng thốt giương mắt dòm trên trời cái bóng đen lêu khêu vừa nhô khỏi gờ tường cao ngất. Sao, một cái đầu người lơ thơ dị dạng. Cái đầu người kêu khếch khếch như ra hiệu cho con khỉ nháy qua những cây sứ có bông màu trắng kể bên.

Khi con khỉ hiểu ra vấn đề thì Quyên cũng hiểu ra. Pháo đài thép của gia đình cô đâu phải ai cũng leo qua tường được, trừ khi có võ công đeo bám tuyệt diệu. Vậy thì cái đầu người mới ló bên kia ắt hẳn là... Hùm Sáu Ngón chờ ai.

Quyên toát mồ hôi lạnh khi sức nhớ y đã nắm địa chỉ nhà mình. Cô bé rú lên rùng rợn:

- Má ơi, dì Mười ơi, ăn cướp...

Tiếng rú của cô có hiệu quả tức khắc. Cái bóng đen lêu khêu đang trườn nửa thân người trên gờ tường bỗng biến mất như trái mít rụng. Hai người thân trong gia đình cô chưa kịp chạy ra thì bên ngoài bức tường bỗng nghe tiếng huỳnh huých. Sau tiếng động tàn bạo là tiếng người đau đón gào như heo bị chọc tiết đến nơi:

- Đừng đánh nữa... tha cho tao... tao không phải thằng ăn trộm...

Tiếng gầm của kẻ thứ hai làm Quyên nhẹ người.

- Đi theo tao vô nhà mau. Tao muốn nhìn mặt mày dưới ánh đèn công lý.

Coi nào, kẻ thứ hai đâu phải ai xa lạ mà chính là... Sơn Đại Ca. Cám ơn thượng đế đã gửi người hùng về đúng lúc.

Sơn bấm chuông ngoài cửa inh ỏi. Cánh cửa mở ra kèm theo hai thiếu niên. Ờ, kẻ đi trước gầy nhom mặt mày tím bầm, ngo ngoe vài sợi tóc trên đầu, nhan sắc cực kỳ thô thảm. Một cánh tay khẳng khiu của nó bị kéo lên sau lưng tận gáy bởi đòn khóa trảo của Sơn Đại Ca. Sơn đẩy nó trình diện Quyên Tiểu Muội rồi cất giọng lạnh như băng:

- Có phải mày là thằng Hùm Sáu Ngón?

- Khôông... tao biệt danh là Thạch Sầu Đồi!

b à y

CHIÊU THỨC BÍ TRUYỀN

Trong một giây không gian như nghẹt thở. Sơn liếm mép lom lom nhìn thẳng nhãi có thân hình của một dấu phẩy trong môn ngũ vụng. Ồ há, cái thằng ồm nhách mặt chưa hết 16 tuổi kiểu này thì... sâu đời cũng phải. Hấn xuống giọng:

- Hai bàn tay mày không bị dư hai ngón, tao xin lỗi...

- Mày nện tao tới tấp rồi còn xin lỗi hả, có ngon buông tay ra coi.

Sơn quay qua tiểu muội nói nhỏ:

- Hồi nãy bạn la lớn quá, sợ người lớn kinh động.

Mau vọt vô trong ủy lạo tinh thần má Quyên và dì Muội rồi chạy ra đây coi dấu võ đài.

Cô bé lấp bắp:

- Nhưng mình sẽ giải thích thế nào?

- Dễ ợt. Cứ nói rằng có bạn hiền của chúng ta ở trường Cao Bá Quát đến thăm.

Sơn Đại Ca đợi cô bạn gái biến vô nhà trong là giải mã đòn khóa tay đối thủ. Ê, thằng nhãi gầy nhom xa lạ không hề tấn công mà chỉ lúi lại gườm gườm. Nó gục gặc cái cần cổ dài gần một tấc.

- Lập lại đi, mày gọi tao là... bạn hiền à?

- Ờ...

- Tao đáng lẽ phải là “bạn dữ” chứ, nói cho mày biết, thằng Thạch Sầu Đời này làm chúa trùm du đảng Xóm Chùa đấy.

- Xóm Chùa Xóm Miếu mặc kệ, tao là dân Xóm Lách đây.

- Hả, mày cũng xuất thân từ dân dưới đáy xã hội sao, Xóm Lách nằm dưới chân cầu Công Lý đúng chưa, ở đó mày có nghe danh tiếng của đại ca Sơn chớ?

Sơn chột dạ. Hắn ngo ngắc chiếu tướng Thạch Sầu Đời như cố gắng tìm kiếm một nét quen thuộc nhưng vô ích. Hắn lắc đầu:

- Tao không biết đại ca Sơn nào cả, tao chỉ biết mày là thằng leo tường ăn trộm thôi.

Thân hình “dấu phẩy” của Thạch Sầu Đời rung chuyển, nó gằm gừ:

- Thằng... hỡn. Nhân danh bạn của Sơn Đại Ca, tao sẽ cho mày nếm mùi Hầu Quyền của Tề Thiên Đại Thánh.

Phải thành thực mà nói, nghề võ của Thạch Sầu Đời không đến nỗi đổ xuống sông. Đụng độ những đối thủ khác trong làng anh chị có lẽ nó sẽ đoạt ngôi

bá chủ chẳng khó khăn gì mấy, chỉ xui cho thành nhai là gặm nhằm khúc xương khó nuốt từng hoàn tất giáo trình hai môn Karatedo và Vovinam trong thời gian kỷ lục.

Thì cứ nhìn là biết. Khi tứ chi của Thạch Sầu Đồi chồn vờn như một người uống rượu say chưa kịp tấn công thì Sơn đã gừ lên một tiếng “kiai”, tiếng gừ được nén không cho phát ra xa nhưng đủ làm màng nhĩ điếc ráy trong chu vi mười mét. Trong võ Không Thủ Đạo tức Karatedo, tiếng “kiai” không chỉ là hiệu lệnh chiến đấu mà còn là nghệ thuật trấn áp đối phương tương đương như một đòn kết liễu. Chính thủy tổ người Nhật khai sinh môn Không Thủ Đạo đã dùng tiếng hét “kiai” làm kinh hoàng một con bò mộng hung hãn trước khi bẻ gãy cặp sừng thép của nó. Vì thế, kẻ nào xài tiếng hét *kiai* đến nơi đến chốn nội lực phải thâm hậu cực kỳ.

Thạch Sầu Đồi đang bàng hoàng như người say sóng bị tước hết võ công thì đòn “kết liễu” tiếp theo của Việt Võ Đạo được Sơn Đại Ca tung ra. Nó còn bện bịt lỗ tai lại để đỡ bị hu màng nhĩ vì tiếng hét thì lãnh gọn đòn “cắt kéo” quặp chéo cần cổ. Trời ạ, cặp giò thép nguội của Sơn Đại Ca bay song song với mặt đất chừng hai mét bỏ nhào xuống chẳng khác gì chim ưng cắp gà. Ê, trong chớp mắt toàn bộ thân hình khảng khiu của Thạch Sầu Đồi bay lên không, có điều rơi xuống thảm cỏ nhẹ tênh một cách không ngờ.

Nó lồm cồm bò dậy sừng sốt:

- Mày... mày không phải là một thằng sát thủ...

Sơn khoanh tay cười hiền lành:

- Tao chỉ sử dụng võ như một điệu múa chứ không nhằm tiêu diệt đối phương. Như mày thấy đó tao có thể làm mày chảy máu lỗ tai hoặc gãy đôi phần gáy, nhưng võ đạo không cho phép như thế.

- Ô... mày là một thằng quân tử thiệt à?

- Tao không biết, có điều mày còn phải luyện Hầu Quyền thêm, võ khí không phải là võ say, mày hơi bị ảnh hưởng của phim ảnh Hồng Kông đó.

Thạch Sầu Đồi phúi bụi đất đứng dậy trong cái nhìn ái ngại của Quyên Tiểu Muội. Nó ứa nước mắt:

- Xóm Lách của mày nhiều cao thủ làm tao... sầu đời quá, trước kia tao cứ tưởng chỉ có mình bạn tao là Sơn Đại Ca... hic, hic.

Sơn cười ha hả:

- Thì tao là Sơn Đại Ca đây...

- Cái gì? Mày nói chơi hay nói giỡn?

- Mày xạo quá trời, tao với mày quen biết hồi nào, ha ha...

Thạch xấu hổ chỉ muốn độn thổ, nó ú ớ:

- Tại... tại tính tao thích nói ngược mà, dù sao thì... trước lạ sau quen đúng không chiến hữu Sơn.

- Ố là là, tao không hiểu.

- Ráng mà hiểu đi đại ca. Tao tuy mang tiếng “sầu đời” nhưng “yêu đời” hết cỡ. Đêm nay tao nổi hứng

yêu đời bắt cóc con khỉ của tên bạn Hùm Sáu Ngón dẫn đi dạo phố, đi vòng vòng một hồi tao sực nhớ cái hẹn dự tiệc sinh nhật của một nữ quái nên... yêu đời mò đến đây.

Thạch cắn móng tay nhìn Quyên rồi thở thê:

- Xin tiểu thư tha thứ, sở dĩ tôi mạo muội ra lệnh cho con “khếch, khếch” tấn công vườn sứ của tiểu thư chỉ vì sở thích của con nữ quái. Tiểu thư hiểu không, con nữ quái mà tôi đeo đuổi rất khoái bông sứ cả đỏ lẫn trắng, nó là phù thủy lãng mạn mà. Khả khà, tôi biết rành tim đen của nó nên dẫn con “khếch, khếch” đi lòng muốn nát Sài Gòn mới phát hiện mấy cây bông sứ nhà tiểu thư...

Sự tiết lộ của Thạch Sầu Đời có giá trị ngang với một trăm tiếng sét. Sơn chơi với:

- Mày... mày nói rằng mày đang quản lý con khỉ của Hùm Sáu Ngón hả?

- Chứ gì nữa. Nó đang vắt vẻo tòn teng trên cây dương với mười nụ bông sứ trong tay kìa. Để tôi hú nó xuống.

Trong lúc Thạch gân cổ gào con khỉ thì Quyên tóm tắt sự cố xảy ra cho Sơn nghe. Trời ạ, té ra thằng ăn trộm đa tình này chỉ vì mê một nàng nữ quái yêu bông sứ nào đó mà cả gan ẵm con vật linh thiêng đi hành hiệp, thảo nào thằng Hùm Sáu Ngón hết hồn báo tin cho Quyên cực lệ mà đâu biết cô nàng nhái giọng Hai Chó Sói trong điện thoại di động. Ôi, chuyện mới nghe qua cứ tưởng là chuyện... Tề Thiên.

Hai chữ “Tề Thiên” vừa nảy sinh trong đầu làm Sơn sáng mắt. Hẩn tỉnh người võ vai Thạch Sầu Đời:

- Ông bạn kêu “khếch khếch” nó không chịu tuột xuống phải không?

- Ồ, cái con khỉ gà mờ đó lộn xộn quá, hồi nãy tôi toàn xài tiếng khếch khếch là nó hiểu liền mà.

Sơn cười:

- Thực ra nó có tên đằng hoàng. Hùm Sáu Ngón đặt tên nó là “Tề Thiên” ấy.

Hẩn phán xong là hú lên một tiếng dài. Coi, chỉ cần hẩn rống hai tiếng “Tề Thiên” là “người tiền sử” bay xuống lập tức. Con vật giờ một nắm bông sứ hai màu đỏ trắng tinh khoe khoang với Thạch và Sơn thì... co rúm lại vì khám phá sự hiện diện của Quyên. Hai con mắt đen tròn nhỏ xíu của nó tỏ ra sợ sệt. Hình như con khỉ lông lá đang ngờ ngợ cô bé là nạn nhân mà nó trấn lột giờ xách hồi sáng sớm.

Quyên cười rất... từ từ. Cô ra dấu cho nó biết mình không phải là một đứa con gái thù dai như địa, nhất là đi thù một con khỉ.

- Khếch, khếch... Tề Thiên...

Con khỉ bắt đầu nhe răng. Nó nhảy cẫng một hồi rồi khinh bỉ nhìn hai thằng con trai chớ còn phải hỏi. Nhanh như cắt, Tề Thiên nhảy phắt tới chỗ Quyên, rùn cái thân hình lông lá cao chưa đến một mét khúm núm dăng bó bông sứ chiến lợi phẩm cho cô gái.

Quyên lặng người vì xúc động:

- Trời đất, con Tề Thiên biết “ga-lăng” phụ nữ, đại ca ời!

Mặc kệ Quyên Tiểu Muội chinh phục con khi đực có trái tim nhẹ dạ, Sơn Đại Ca kéo Thạch Sầu Đồi ngồi xuống băng ghế đá. Hấn lừng khừng:

- Nói thiệt đi, mày với Hùm Sáu Ngón quan hệ thế nào?

- Khà khà, tao quen với gã bao giờ. Tao là thằng chuyên nói ngược mà, hể tao gọi ai là bạn thì đó phải là... kẻ thù chớ.

- Sao mày chưa chấp gã ở Xóm Chùa?

- Để điều tra thân thế, mày hiểu chưa Sơn. Gã “nổ” với tao rằng gã đang bị một băng Mafia quốc tế truy nã nhưng còn lâu tao mới tin. Tao giả đồ kính nể gã sau đó ra giang hồ nghe ngóng tin tức.

Sơn ngõ ngàng đúng năm giây. Giây thứ sáu hấn ôm chầm lấy trùm du đảng Xóm Chùa làm nó muốn nghẹt thở.

- Tao không ngờ mày... lương thiện quá. Mày giống chí hướng của tao.

- Khà khà, mày đừng có đánh giá con người qua bản mặt sầu đời bên ngoài nghe mậy.

- Ô kê. Giờ thì tao có quyền kể hết mọi chuyện với mày. Mọi thứ bắt đầu từ cuộc nói chuyện qua cái máy Motorola tịch thu được của gã con buôn Hai Chó Sói.

Và người hùng của Quyên Tiểu Muội kể một lèo khiến thằng “hảo hơn Xóm Chùa” chới với. Nó vỗ mông la oai oái:

- Mẹ kiếp, đầu dè Hùm Sáu Ngón sử dụng con khỉ vào những âm mưu bất chính như vậy, y lại là trùm một đường dây buôn lậu thú cấm từ cao nguyên xuống đồng bằng nữa ư, hừ hừ, kể từ hôm nay y sẽ có thêm một kẻ thù nữa ngoài mày và Hoàng Lăng Tử.

- Mày nhập cuộc thiệt sao?

- Là cái chắc. Tao thể sẽ quản lý con Tề Thiên chặt chẽ không cho tên tướng cướp đó lợi dụng. Con khỉ kết mô-đen tao lắm, tao đang luyện Hầu Quyền để cho nó thấy cốt khí của tao mà.

- Còn ba cái vụ bông sứ ăn trộm mày tính sao?

- À à, cái đó quan trọng nhất. Mày làm ơn bó dây thun cho tao gấp kéo chậm trễ bữa tiệc sinh nhật của nữ quái Xóm Đường Ray là lúa đời cô Lựu.

- Nữ quái... Đường Ray nào?

- Con nhỏ Thúy Bội cầm đầu lũ mèo hoang Xóm Đường Ray kiêm chủ nhân ác miêu Mun. Đêm nay nó tổ chức sinh nhật 15 tuổi và gửi thiệp cho tao hồi trưa. Tao sẽ vác quà tặng vô cùng lãng mạn cắm trên bàn của nó.

*

Xóm Đường Ray xe lửa đêm nay đón thêm ba vị khách không mời mà đến: một con khếch khếch có tên là Tề Thiên và đôi thiếu niên nam nữ xinh đẹp của trường Cao Bá Quát ghé chơi. Bữa tiệc sinh nhật của Thúy Bội cũng... bụi như cô. Trên chiếc chiếu rách

trái dưới sàn xi măng là bình bông sứ tình nghĩa của Thạch Sầu Đời. Ngoài mép chiếu là nồi cháo gà nghi ngút khói dành cho đám trẻ, riêng bộ lòng gà gồm bao tử, gan, tim, phèo phổi được vớt ra trên đĩa để cạnh chai rượu để dành cho ông Tám Lục nhắm nháp. Chỉ có Tề Thiên là chọn rộn dữ, vừa nhào vô xông đất nó đã bay đến rờ nồi cháo bị phồng la khếch khếch thấu trời xanh.

Ông Tám Lục nhìn nó âu yếm. Bằng ánh mắt của một võ sư lang bạt kỳ hồ, ông có cách chế ngự thú làm đám trẻ khâm phục:

- Tề Thiên ơi, ăn chuối nè con.

Con khi đột nhiên dễ thương chưa từng thấy. Nó lễ phép nhận nải chuối tiêu từ tay ông và phóng vắt vèo lên xà nhà nhâm nhi khẩu phần rồi gục gặc đầu dòm ông Tám với vẻ biết ơn. Ông chỉ cười khẽ:

- Con vật cũng như con người: “nhân chi sơ tính bản thiện”. Con người khi trưởng thành có thể ác độc do hoàn cảnh đưa đẩy nhưng con khi thì có đào tạo theo phương pháp lưu manh cách mấy vẫn chỉ là một đứa bé sơ sinh. Các cháu phải nhớ lấy điều đó.

Mãi đến bây giờ Sơn và Quyên mới có dịp nhìn tận mặt ông Tám. Mới liếc sơ bên ngoài, tướng tá ông chẳng khác gì một ông lão bình thường, thậm chí gầy và xanh mét nước da bởi căn bệnh sốt rét hành hạ, nhưng nếu là một kẻ biết võ thuật chỉ cần ngó thẳng mắt ông là ón da gà. Con mắt hiền khô, sâu

thảm và lờ mờ ấy thỉnh thoảng ánh lên một tia chớp giống lân tinh. Nhị vị sư phụ của Sơn trong hai môn Không Thủ Đạo và Việt Võ Đạo đều nói “khi một người luyện võ phát ra tia chớp xanh trong tròng con ngươi thì người đó đã đi đến biên giới của võ đạo”.

Võ đạo ư? Hai từ đó là một khái niệm rất mơ hồ, nhưng ông Tám phát ngôn thì chẳng mơ hồ chút nào. Ông nói:

- Từ nãy giờ ta đã nghe xong ba câu chuyện thần thoại của các cháu. Câu chuyện đầu tiên do con gái nuôi của ta kể về cuộc hội ngộ ở quán LIM DIM với cháu Sơn. Câu chuyện thứ hai cháu Sơn kể về cuộc chạm trán kỳ lạ với thằng Thạch tại căn biệt thự trồng bông sứ. Câu chuyện thứ ba do cháu Quyên kể về tội ác của thằng súc sinh Hùm Sáu Ngón. Các cháu hiểu ta đang nghĩ gì không?

Dĩ nhiên là mặt của những đứa trẻ nghếch ra ngo ngẩn. Ông cười lớn:

- Ta tin ở định mệnh các con ạ. Không ngờ sắp bạc tóc đến nơi rồi ta mới khám phá ra sự vi diệu của định mệnh con người. Nào, các con hãy nhắm mắt lại để hình dung thời ta sống cách đây hai mươi năm, hồi ấy trong đại hội võ lâm, ta và Đinh Kheo là hai nhà vô địch bất phân thắng bại. Chúng ta chia tay nhau mỗi người một giang sơn mà không ngờ hai mươi năm sau qua các truyền nhân, hai ông già lại đụng đầu nhau. Ta khai sinh ra Hùm Sáu Ngón còn Đinh

Kheo đầu tư vào Hoàng Lăng Tử. Hồi xưa ta thiện, Đinh Kheo ác còn bây giờ thì ngược lại. Đinh Kheo từng làm hại cuộc đời cô Năm Hát Bội nhưng cuối cùng lại truyền y bát cho một thiện đồ. Còn ta từng cứu khốn phò nguy làm bao việc thiện cho thiên hạ cuối cùng lại trút tâm huyết cho thằng ác đồ Hùm Sáu Ngón. Đúng là luật nhân quả, ha ha...

Sơn thở mạnh:

- Bác Tám ơi, những chuyện khác tụi cháu đều đã biết, riêng chuyện cô Năm Hát Bội thì...

Tám Lục lặng lẽ xoa mớ tóc xù của Thúy Bội:

- Chuyện về người lớn thì dài lắm, cứ coi như khởi đầu từ một Viện Cô Nhi. Hồi đó ta còn đeo tang vợ con đã phải bế một hài nhi đỏ hỏn mang hai dòng máu Pháp Việt trong người lang thang xuống vùng Thủ Đức...

Và ông kết thúc thiên tình sử dài lê thê của những người lớn bằng một giọng lạnh như băng:

- Các con đừng khóc, ta đã cạn nước mắt. Ân oán giang hồ ta đã lật qua, trang vở mới lúc này thuộc về các con. Các con cũng quen biết nhau trong những trường hợp kỳ lạ như ta, Đinh Kheo hoặc Long Triều Châu thuở trước. Định mệnh đang lặp lại, những kẻ ác biết kết hợp với nhau thì những người tốt cũng phải biết kết hợp với nhau. Ta muốn con Thúy, con Quyên, thằng Sơn, thằng Thạch phải là một khối thống nhất.

Bốn đứa trẻ ngồi bốn góc chiếu nghen ngào. Ông Tám Lục tiếp tục:

- Ở đây chỉ còn thiếu thằng Hoàng là đủ bộ “Ngũ hào kiệt”. Đối với người gốc Trung Hoa như ta, con số 5 là một con số hoàn chỉnh. Bộ ba Lưu Bị, Quan Công, Trương Phi kết nghĩa vườn đào nhưng lỏng lẻo bởi thế chân vạc. Phải chi họ đừng tị hiềm cố chấp bổ sung thêm Mã Siêu và Triệu Tử Long vào thì bộ Ngũ phi thường đó bền chặt biết bao. Ta thiệt tình không muốn các con phạm phải sai lầm của những người đi trước vậy.

Ông kết luận bằng cách chiêu một ngụm rượu để thật ngọt.

- Thúy có gì nói không con, đêm nay là ngày của con gái đó.

Thúy Bụi hít một hơi dài. Cô bé tần ngần nhìn bình bông sứ tình nghĩa.

- Dạ. Trước mắt con biết ơn ba đã nuôi con suốt 15 năm, còn sau thì con cảm ơn bạn bè.

- Cảm ơn kiểu nào?

- Dạ, chẳng hạn cảm ơn những nụ bông sứ mà đêm nay thằng Thạch Sầu Đồi đem đến...

- Nè, sao gọi nó bằng “thằng” hả con gái?

Thạch Sầu Đồi cũng có vẻ uất ức.

- Ê, tao hơn mày một cuốn lịch nghe Thúy, hơn một tuổi phải là anh, đúng không?

- Anh còn lâu nha. Hồi tao với mày gặp nhau ở bùng binh chợ Sài Gòn có đứa nào xưng anh em không đã. Hồi đó mày đánh giày, còn tao bán đậu phộng rang, hai đứa cùng ăn chung một trái bắp nướng, đúng không?

- Tao còn nhớ thằng đại bàng khu bùng binh giựt trái bắp của mày và tao đã dọt nó, đúng không?

Hai đứa trẻ cãi nhau ỏm tỏi “đúng không?” lia lịa khiến ai nấy bật cười. Ông Tám Lục quát lớn:

- Thúy im nghe ba nói. Cổ nhân dạy “nữ thập tam nam thập lục” nghĩa là gì hả?

Thúy lí nhí

- Có phải khi 13 tuổi con nít thành... người lớn không hả ba?

- Vậy thì hôm nay con hơn “người lớn” tới hai tuổi thì sao còn nói chuyện mày tao với mấy đứa anh trai.

Thúy đỏ mặt lỏn lén, cô ngược về phía Thạch Đời với vẻ biết lỗi:

- Kể từ giờ phút này mình gọi Thạch là “bạn”, chịu chưa?

- Không chịu.

- Hừm...

- Ê, đừng giở võ Thiếu Lâm ra đây chớ. Tôi là vua nói ngược kia mà.

Trong không khí giang hồ cảm động, những chén cháo gà thơm phức nóng hổi được múc liên tục. Lần đầu tiên trong đời, Quyên dự một “happy birthday to you” quái đản như vậy. Cô bung chén húp xì xụp

mà chẳng sợ ai tò mò như lúc ngồi xe hơi dự tiệc nhà hàng với hai đấng thân sinh.

Sơn không tài nào ăn “mồi” được bởi “ánh mắt lân tinh” của ông Tám Lục cứ dòm hẩn lom lom. Hẩn hiểu ý vòng ra sau lưng ông ngồi xuống. Vị võ sư Thiếu Lâm có vẻ hài lòng, ông gật gù.

- Mày là đứa ngon lành nhất đám đó Sơn. Con nhà nghèo hả?

- Dạ.

- Nghèo nhưng mày là thằng văn võ song toàn xứng đáng làm đại ca trong đám năm đứa trẻ. Riêng chuyện Hùm Sáu Ngón tao có nỗi khổ tâm.

- Cháu đang nghe bác Tám nói đây.

Tám Lục nháy mắt ra hiệu hẩn nổi gót vô trong bếp. Ông nói nhỏ:

- Võ nghệ thằng Hùm không đáng gì nhưng khinh công của nó đã đạt mức phi thường. Nó có thể phá vòng vây bằng cách xài đòn cước hư hư thực thực làm mọi người hoa mắt. Bác muốn truyền chiêu thức bí truyền cho cháu để trị nó.

Sơn chưng hửng:

- Sao bác Tám không dạy cho Thúy?

- Con gái học võ như thế đủ rồi, còn phải học chữ nữa. Vả lại cháu đã có nền tảng của một võ sinh nội lực uyên thâm dễ tiếp thu hơn.

Hai người đàn ông bước ra cửa sau. Khu cỏ lau phía sau tối om nhưng nhằm nhò gì với người hùng Xóm Lách.

Sự vắng mặt của hai người đàn ông được bù đắp bởi một kẻ không mời mà đến. Coi, sau một tràng “meo meo” quái dị, vị khách không mời bỗng xuất hiện trong tư thế của một con mèo. Đó là một con mèo to lớn lạ lùng, nó luồn lách như một bóng ma mềm mại dọc máng xối và mái tôn, sau đó phóng vụt xuống mép chiếu ngồi gãi râu chằm chằm như thiên tử.

Quyên sửng sốt:

- Chúa ơi, ác thú sút chuông...

Thạch Sầu Đồi khịt khịt:

- Không phải đâu, con mèo quý gốc rừng Mã Đà này được Thúy Bội “chôm” từ cái lồng sắt hớ hênh của bọn buôn thú hoang dã đấy.

Linh miêu nhe hàm răng nhọn lều ra như xác nhận kiến thức của Thạch. Còn hơn một thợ săn nhà nòi, con miu mình mẩy như dầu hắc từ đầu đến đuôi trừ con mắt màu ngũ sắc long lanh bí hiểm. Nó kiên nhẫn nhìn Thúy chờ phán quyết của cô chủ mới. Và cô bé cất tiếng:

- Chào Bé Mun. Kể từ bây giờ em là Bé Mun yêu dấu của chị.

KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG

Sau quyết định kết nạp con hắc miêu gia nhập tổ ấm xóm đường ray, Thúy Bội cười thân thiện với Quyên. Cô tủm tỉm:

- Chị Quyên học lớp mấy rồi?
- Thua Sơn Đại Ca một lớp.
- Tôi thì học dở dang lớp 6 trường mồ côi.
- Tụi mình đã là bạn bè thì không nên khách sáo nữa, bỏ chữ “chị” đi Thúy, bạn khôn ngoan hơn mình nhiều trong cách đối phó với cuộc đời, sau này nếu bạn muốn, mình sẽ kèm bạn học tiếp chương trình cấp 2.

Thúy lắc đầu quảy quây:

- Tôi ưa màn phiêu lưu mạo hiểm hơn học chữ. Tại sao bạn không trở thành cô giáo của những đứa trẻ thiếu tình thương chứ, chúng có mặt ở khắp mọi nơi trong thành phố chúng ta? - Cô bé mồ côi cười buồn

bã. - Tôi chỉ ham làm bạn với mèo. Tôi nói thiệt đó Quyên, đêm nào tôi cũng mò ra nghĩa địa rải thức ăn cho lũ mèo hoang, móng vuốt của chúng nhọn nhưng chưa làm ai chảy máu, tiếng gào thê lương của chúng lúc nửa đêm làm con nít tha hồ rờn rợn. Khu đường ray này mà không có mèo hoang thì vô lý biết chừng nào.

Quyên tròn xoe mắt:

- Thúy nói như một văn sĩ ấy, một văn sĩ chuyên miêu tả về loài mèo.

- Ừm, thì tôi sinh ra đã bị gọi là Nữ Chúa Mèo mà. Bằng chứng là thượng đế tặng tôi một con mèo rừng thú thiệt.

Thúy nói đúng có phần nửa. Cô chỉ được thượng đế tạo cơ hội khi khám phá hắc miêu Mun bị rao bán trong cái lồng sắt trên đường Bà Huyện Thanh Quan. Còn việc giải thoát cho nó là do tài nghệ cá nhân của cô chứ sao.

Mọi người im lặng tuy nhiên ả mèo rừng đen thui không im lặng. Con hắc miêu được đặt tên là Bé Mun này giờ giả vờ khiêm tốn gặm xương gà nhưng đôi tròng không ngớt đảo lên xà nhà. Nó tỏ vẻ khó chịu vì một con khỉ dám... trèo cao hơn nó.

Không ai ngờ Bé Mun hung dữ như vậy. Khi con khỉ Tề Thiên tinh nghịch thả nải chuối tiêu ăn dở dang cho Thạch Sầu Đồi ngồi phía dưới đón thì nó gầm lên.

- Ngaaaao...

Nhanh như một linh miêu hóa thân, Bé Mun phóng vút đến cây cột cái và thi thố võ mèo lao ngược lên xà nhà.

- Khếch, khếch...

Con khỉ tri hô hai tiếng gọn lỏn rồi ba chân bốn cẳng chạy một mạch. Quyên, Thúy và Thạch chơi với. Đến lúc mọi người hiểu ra có sự thì con Tề Thiên đã nhảy loi choi trên những thanh đường ray sắt, phía sau là ả mèo Bé Mun dí theo sát nút, phía sát nữa là Thạch Sầu Đồi vừa rượt hai con thú vừa gào náo nộ:

- Mun ơi, Tề Thiên ơi...

Ê, hai con thú cần chi hiểu tiếng người, chúng la chí chóe tru meo meo và cùng trở tài đua nước rút. Phước ba đời cho con khỉ, khi móng vuốt của ả hắc miêu sấp sủ chụp lên thân thể người rừng của nó thì một chiếc mô tô 250 phân khối hiện ra đằng xa. Mùi chủ nhân trên chiếc mô tô xộc vào khứu giác Tề Thiên, nó nhe răng khếch khếch và nhảy tót vô hai cánh tay hộ pháp chờ sẵn.

Chủ nhân chiếc mô tô chính là Hùm Sáu Ngón. Y sung sướng ôm chầm lấy con vật linh thiêng thất lạc rồi lao thẳng chiếc xế nổ khổng lồ vào cái bóng con mèo.

- Cho mày chết, ha ha...

- Ngaaaao, ngaaaao...

Bé Mun không qua đời dễ dàng như Hùm Sáu Ngón tưởng. Trong quá khứ nó từng là con mồi của vô số tay thợ săn nên biết né tử thần trong đường tơ kẽ tóc. Hùm Sáu Ngón sừng sốt. Ngón thứ sáu của y nháy dựng nhưng con mèo đen đã cao chạy xa bay. Y nhấn ga và rít the thé:

- Mày đích thị là một con mèo rừng thiện chiến, cha chả, bữa nay mà không bị kẹt con Tề Thiên là tao đã xé xác mày.

Mất Thạch Sầu Đời lỗi hản ra lúc chiếc mô tô lướt mất hút. Nó đấm ngực bình bình:

- Trời ơi, con Tề Thiên nỡ bỏ chủ mới về với chủ cũ. Hùm Sáu Ngón ơi, tao thù mày...

*

7 giờ 15 phút tối hôm đó sau khi chấm dứt cuộc điện đàm với gã đàn em “Hai Chó Sói dỏm” qua tài năng nhái giọng của Quyên, Hùm Sáu Ngón đứng rầu rĩ trước tấm gương soi ở một nhà hàng sang trọng.

Y cài điện thoại di động vào lưng quần và đảo mắt dáo dác. Ngôi nhà hàng trong khu giải trí Hồ Kỳ Hòa kín đáo cực kỳ, chung quanh toàn là hòn non bộ và người ngợm. Ngoài y ra chỉ có thực khách ngoại quốc và Việt kiều loại thương gia.

Lâu lắm rồi Hùm Sáu Ngón mới có dịp soi gương. Y tha hồ tận hưởng da thịt sần sùi lỗi lôm của mình lấp ló dưới hàm râu quai nón. Mới đó mà y đã 24

tuổi, quá trình hóa phép từ một thằng lỏi vượt tường Viện Cô Nhi Thủ Đức tới thế giới đàn anh đâu phải chuyện khôi khôi. Mẹ kiếp, y phải hô biến từ thằng đầu gấu hạng bét ở các ngõ ngách Sài Gòn thành con gấu chúa trong làng buôn lậu.

Chao ôi, kỷ niệm cứ hiện về loang loáng. Hùm chìa bàn tay to bè có một cục thịt dư lủng lẳng nơi rìa ngón út chụp lon bia uống ừng ực. Bia nhể nhại bọt quanh mép y. Bọt đọng lại và thằng Hoàng Lăng Tử cũng đọng lại mới dễ nhận. Trời hồi, y đâu có lạ gì thằng nhãi Hoàng Lăng Tử. Hồi y phụ trách tàu giữ xe gắn máy cho các quán đèn mờ thì thằng bé có nước da trắng trẻo như con gái đó mới bước chân vào trường đời. Cái thằng còn nhỏ mà lì lợm, mặc kệ xe cộ chạy ầm ầm phía dưới đường nhựa, nó thản nhiên trèo lên những cây me dọc đường Pasteur rung cành cho trái rụng ào ào. Rồi nó tuột xuống gom trái lại chất thành từng đống và bán “mão” cho những bà nội trợ và những đứa học trò thèm chua để kiếm tiền độ nhật. Cái thằng tự lập chi ghê.

Hùm Sáu Ngón nể thằng nhãi đến mức vẫy tay kêu nó lại bãi gửi xe. Y đề nghị nó làm đàn em, kế thừa một chân giữ xe và kế thừa luôn cả võ Thiếu Lâm của y có sẵn trong cơ thể. Nhưng Hoàng Lăng Tử lắc đầu. Nó không muốn làm đầy tớ một kẻ có mười hai ngón. Nó sẵn sàng đấm bóp giác hơi cho y lấy tiền công sòng phẳng mỗi đêm nhưng làm đệ tử

thì không. Hùm còn nhớ sau những đêm say bí tỉ ở quán trọ, y lão đảo về phòng nện thằng nhãi tơ bời. Bản mặt trắng tựa thư sinh của nó thật đáng ghét, nó cứ như chửi thề với nước da hắc ám của y.

Một hôm Hoàng Lăng Tử chào y. Nó nói lạnh như nước đá:

- Giã từ thế giới bóc lột trẻ thơ của anh, tôi sẽ đi thanh niên xung phong.

- Sao?

- Tôi yêu những người già và tôn trọng súc vật, còn anh thù hận điều tôi có. Hy vọng hai anh em mình không gặp lại trên đời.

- Sao?

- Nếu anh trở thành một con cạp sáu móng thì tôi sẽ là kẻ đầu tiên bắt anh vào chuồng đó.

Thằng nhãi lý sự như người lớn và nhảy xe đồ bốc hơi luôn. Nó quả là một con quỷ ám ảnh đời y. Chưa đầy hai năm sau tại một trại cải tạo khổ ho cò gáy nơi thung lũng Đắk Nông, Hùm Sáu Ngón đã tái ngộ Hoàng Lăng Tử trong hoàn cảnh giang hồ đảo ngược. Nó giờ đã là cán bộ uy tín kiêm võ sư một môn phái thượng du thất truyền còn y thì chịu cảnh cầm tù. Y có thể qua mặt tất cả mọi người nhưng không qua mặt nó, nó rành y tận xương tủy từ những ngày “rung cây me kiếm sống” cơ.

Y không định đào tẩu khỏi cao nguyên nhưng những vụ tàn sát man rợ do ngón thứ 6 khủng điên

đã bị Hoàng Lăng Tử phát giác. Ôi, trời sinh Chu Du lại còn sinh Gia Cát Lượng, bí đường quá Hùm Sáu Ngón phải vượt ngục về Sài Gòn. Trong vòng sáu tháng, y soán ngôi trùm các đường dây buôn thú hoang dã từ Lò Gò, Xa Mát, Cát Tiên nhờ sự cố vấn của tay mãi võ hết thời Long Triều Châu. Y cứ tưởng mình đã né được Hoàng Lăng Tử và vui thú làm ăn, dè đâu cái bóng ma của nó lại hiện ra ngay tại địa bàn béo bở thành phố.

- Tic, tic, tic...

Dòng suy nghĩ của Hùm Sáu Ngón bị cắt đứt bởi tiếng rên rỉ của chiếc máy điện thoại di động gài ở lưng quần. Y kéo cao cần ăng ten lên và rửa lằm bằm.

- Mẹ kiếp, lại dám thằng Hoàng chó chết đồ réo mình đây.

May phước cho nỗi ám ảnh của y, tiếng người trong điện thoại là giọng lơ lớ của lão Long Triều Châu bán thú.

- Mày đó hả Hùm Sáu Ngón, tụi thằng Hai Chó Sói, Ba Điều Hâu, Tư Mãng Xà đang trốn ở nhà kho của tao. Tụi nó bị thằng Hoàng Lăng Tử dần mặt một vố thê thảm không tình cảm.

- Ủa, thằng Hai đụng Hoàng Lăng Tử hồi nào, tôi mới nói chuyện qua phen với nó cơ mà.

- Cái đó thì ngộ không biết. Ngộ chỉ biết tụi nó mất cả thú dữ lẫn điện thoại di động. Nị tự hiểu lấy.

Hùm Sáu Ngón mất nổ đom đóm, y thều thào:

- Chúng ta bị lừa rồi, tôi bị gài bẫy rồi, hừ hừ... Ma quỷ ạ, không hiểu tên cớm nào giả giọng thằng Hai ngon cơm đến thế.

- Nị tính sao chứ?

- Còn tính gì nữa. Tôi lệnh cho lão và lũ đàn em trong đường dây buôn thú rút vào hoạt động bí mật. Nghĩa là nằm êm, hiểu chưa. Khốn nạn quá, hết chuyện này đến chuyện kia, giá mà có con khỉ Tề Thiên ở đây...

- Con khỉ nào?

- Thì con Tề Thiên mà tôi thường chở trên xế nổ đấy. Nó đã phản phé bỏ tôi theo một thằng cóc cắn...

Hùm Sáu Ngón cúp máy. Y không ưa bọn anh chị người Tàu, nói chuyện với lão Long mặt hạng này mất công nhớ đến vị tôn sư gà mờ... Tám Lục gốc Tàu lai ở Cô Nhi Viện. Nghe đồn Tám Lục đã về vườn sau khi Cô Nhi Viện Thủ Đức bị giải tán chẳng rõ đúng không...

Đúng vào lúc đời y sắp rơi xuống đường hầm thì cánh cửa trần gian mở ra. Ê, từ bên ngoài nhà hàng lấp kính sang trọng, một phái đoàn Việt Kiều ba mạng bước vô. Một thằng cha đặt cái hộp Remi Marten trên bàn nói với hai người bạn:

- Không ngờ chúng ta mua được giá hời đến thế, pho tượng Chăm thế kỷ 12 chỉ bán có 5 cây vàng.

Lỗ tai của Hùm Sáu Ngón thính như quỷ, nhất là bàn y lại nằm trong góc khuất có cây cột lớn bóng lường che lấp nên mặc sức nghe lén bàn hàng xóm.

Coi nào, hai gã khác xì xầm:

- Pho tượng này chắc chắn nằm trong Viện bảo tàng Chàm, nếu bắt dính đường dây ăn cắp ấy, chúng ta sẽ giàu sụ.

- Very good. Tượng nữ thần Siva trong cái hộp rượu đương nhiên bán ở nước ngoài giá không dưới 10.000 đôla. Tao bảo đảm.

Gã đầu tiên lại phát ngôn.

- Suyt, tụi mình trở lại bàn ngoài sân mau, kéo đám khách du lịch nghi kỵ. Đêm nay tao sẽ mang cái hộp Remi Marten này về khách sạn mini rồi chúng ta sẽ bàn kế hoạch thiết lập đường dây buôn đồ cổ tại xứ sở của mình, đồng ý chớ?

- Allright!

Khi ba gã đàn ông biến ra dãy bàn ngoài hòn non bộ lộ thiên, Hùm Sáu Ngón ngo ngẩn như người mất hồn. Cha mẹ ơi, mình quả là thằng làm ăn cò con hạng bét, chúng nó âm mưu buôn bán đồ cổ một vốn, bốn tỉ lời còn mình làm trùm đường dây buôn lậu thú hoang dã tiền bạc bấp bênh làm sao. Chúng chơi gác kiểu này chẳng khác gì trét cút vào mặt một sếp sòng ma cô bản xứ.

Đã nghĩ là làm, Hùm Sáu Ngón nghĩa mắt qua cửa kính. Dãy bàn hơn chục người của ba gã Việt kiều sắp giải tán đến nơi, chúng đang chia tay nhau ra xe hơi, riêng thằng bụng hộp rượu rỗng bên trong đựng pho tượng Chàm luôn có hai thằng bạn kè kè sát nút.

- Hùm, phải phồng tay trên món đồ cổ của chúng.

Hùm Sáu Ngón rít lên như rấn. Y búng tay kêu bồi tính sổ rồi phóng vun vút ra chỗ gửi mô-tô. Khi chiếc xế hộp đời mới chở ba gã Việt kiều phóng về hướng ngoại ô là chiếc xế nổ 250 phân khối của Hùm bám theo sát nút. Cuối cùng cuộc săn đuổi cũng chấm dứt. Xe hơi rề rề qua khu đường ray rồi lủi thẳng vô gara một căn nhà ba tầng mặt tiền. Cửa gara khép lại kèm theo tiếng chửi thề của Hùm Sáu Ngón.

- Mẹ kiếp, tội nó kỹ quá. Cái khách sạn mini này dám có thang ngầm lên lầu trong gara. Chờ xem.

Đúng y chang như y dự đoán. Nửa giờ đồng hồ sau, cửa sổ trên lầu ba, lầu cuối cùng mở ra. Con mắt chim ưng của y dòm trôn trối vào hộp Remi Marten mà thằng Việt kiều quơ lên qua cửa sổ. Y quan sát thiết kế căn nhà mặt tiền một lúc rồi lẩm bẩm:

- Tội này giả dạng bình dân thuê phòng không có máy lạnh, thế nào chúng ngu cũng mở cửa sổ cho mát mẻ.

Mắt y nhắm tít lại khi hình dung đến cánh tay khỉ thần sầu của con Tề Thiên. Phải chi có con khỉ yêu dấu trong tay, chỉ cần vài giờ huấn luyện là nó thuần thục phi vụ. Coi, y vừa mới rồ máy xe là con Tề Thiên ở đâu nhảy tót vào lòng... trốn ả mèo khôn kiếp. Hê hê, quả là một công hai việc. Đem đường ray mới tuyệt làm sao.

MÓNG VUỐT ĐẠI BÀNG

Đêm đó Thạch Sầu Đồi ngủ không yên giấc. Nó trần trọc mãi trên bộ ván ọp ẹp trong căn nhà sàn của Xóm Chùa khiến bà mẹ mù lòa của nó phải nhắc nhở:

- Có chuyện gì mà rầu rĩ vậy Thạch?
- Con khỉ đi mất tiêu rồi mẹ ơi.

Người phụ nữ bị một cơn bạo bệnh cướp mất ánh sáng bật dậy thẳng thốt. Bàn tay bà mò mẫm thành giường:

- Con nói cái con vật đầy lông lá đó hả Thạch, nó đâu phải là sở hữu của con. Bạn con là chủ nó mà.

Thạch gất gồng:

- Con đang sầu đời thúì ruột đây. Thằng chủ của con khỉ mấy ngày qua tạm trú ở nhà mình đâu phải là bạn của con. Nó là tên tướng cướp lục lâm Hùm Sáu Ngón. Nó giả vờ đóng vai một người lớn lương

thiện trong khi âm thầm chỉ huy con khi chôm chia đồ đạc của bá tánh.

- Thánh thần ơi...

- Tại mẹ không thấy đường nên không biết đó thôi. Hai thầy trò con khi xách về nhà một cái ba lô mini trấn lột của một cô gái còn đi học. Vừa rồi lúc đi dự sinh nhật của con nhỏ Thúy Bội, con đã trả lại họ.

- Thiệt là làm ơn mắc oán, có mất thứ gì của người ta không Thạch?

- Chỉ mất tiền, riêng giấy tờ còn đầy đủ.

Người đàn bà mù lại nằm xuống giường. Bà chép miệng:

- Số con khổ vì mẹ, phải chi trời cho mẹ sáng mắt thì giờ đây con đã ăn học đàng hoàng. Mẹ sẽ bán bún riêu, bún ốc nuôi mày Thạch à. Mẹ không để cho con phải đứng đường đứng sá kết giao bữa bãi với mấy thằng du đảng đâu. Mẹ không thích con làm đại ca Xóm Chùa hù dọa người khác, mày biết không, ba mày hồi xưa chỉ vì làm trùm du đảng mà bị người ta chém chết...

- Chắc chắc, mẹ cứ kể điệp khúc ba con hoài, con đâu có giống ông, con học xong bình dân học vụ là đi làm... công nhân. Mẹ thấy con hách xì xằng chưa, con hứa Tết này sẽ đem tiền thưởng cuối năm mua cho mẹ một lô quần áo mới.

- Tao không cần quần áo mới, mày có hiếu như thế đủ rồi.

- Ái chà...

- Sao con thờ dài hoài vậy, hay con nói dối mẹ, con đang làm du đặng hay làm công nhân hả Thạch?

Thạch Sầu Đời chột dạ. Người mẹ mà nó yêu quý nhất trên đời vẫn còn cái nhìn mầu tử sáng như sao. Nó đánh trống lảng:

- Con nhớ con khi mẹ ơi!

- Tưởng gì. Thứ đồ nuôi khi dòm nhà ăn trộm bá tánh mà cũng nhớ.

- Nhưng con bắt đầu mến nó. Con sẽ là chủ nó thay thằng cha Hùm Sáu Ngón. Mẹ biết không, bác Tám Lục nói “Con vật cũng như người, nhân chi sơ tính bản thiện”.

- Ông Tám Lục là ai?

- Hi hi, ông già gân đó là cha nuôi của con Thúy Bụi. Con nhỏ tóc xù lông nhím ngộ lắm mẹ à.

- Tổ cha mày Thạch, còn con nít mà bày đặt nói chuyện trai gái, ngủ đi con.

*

Sau đêm sinh nhật đầy sóng gió ở Xóm Đường Ray, Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội lại trở về cương vị cũ. Trọn một ngày tập sự phiêu lưu mạo hiểm đã trôi qua, sáng hôm sau đứa nào cũng phải cấp sách đến trường chú sao.

Trường trung học Cao Bá Quát là một trường đào tạo nhiều học sinh giỏi của thành phố thành thủ kỷ

luật rất nghiêm ngặt. Ngồi trong lớp, Sơn chỉ bồn chồn mong đến giờ ra chơi. Chỉ có giờ ra chơi hẳn mới có dịp gặp lại cô bé Quyên Tiểu Muội, hoa khôi của lớp 10 ngồi ở dãy nhà trên lầu.

Cuối cùng giây phút đó đã tới. Đến hẹn lại lên, hai đứa tà tà kéo nhau ra góc sân ngồi bệt xuống thảm cỏ quen thuộc. Quyên lót tờ báo xuống dưới tà áo dài trắng. Cô vuốt ve nhẹ nhẹ một sợi tóc thể.

- Ai sẽ phát biểu trước đây?

- Tiểu Muội đã có sáng kiến gì ư?

- Sáng kiến cái con... khỉ mốc. Ừ nhỉ, đúng là con khỉ mốc. Mình không ngờ con Tề Thiên lại sợ con mèo Mun đến thế.

Sơn trầm ngâm:

- Bởi vì con Mun không phải loại mèo thường, nó là một con mèo hoang và có bản năng săn mồi như một con beo đen. Nó cho rằng Xóm Đường Ray là cánh rừng và con khỉ phải là mồi của nó. Hừm, mình không hiểu những ngày tới Thúy Bội có cách nào thuần hóa con Mun đó không nữa.

- Cô ta sẽ làm được, Quyên tin như vậy.

- Ừa, hai nữ quái đã kết nghĩa với nhau hồi nào hả trời?

- Còn vờ vĩnh mãi. Lúc bạn lén chuồn ra cửa sau lãnh hội chiêu thức bí truyền gì đó của bác Tám Lục, thì tụi này đã tự làm quen với nhau. Nói chung, Thúy cũng dễ thương tuy tính tình hơi bụi bụi. Mình mắc

cười nhất là ông Thạch mặt khỉ bạn bè Thúy phong tặng cô ta chức Nữ Chúa Mèo.

- Cu cậu đã ví von chính xác: Thúy có con mắt mèo màu tím của một đứa con lai.

Quyên thù người trong vài giây:

- Cô ta sống man rợ với lũ mèo hoang mỗi đêm và thích đặt tên những người quen biết vô họ loài mèo: cô ta nhìn ông Thạch như nhìn một con mèo ốm và ngó mình như ngó một con mèo mập ấy.

- Móng vuốt của loài mèo cực sắc.

- Rồi đại ca cũng sẽ được cô nàng đặt biệt danh cho xem, cô nàng gọi Thạch Sầu Đời “thằng” còn xưng hô với đại ca thì “anh em” ngọt xớt. Dám đại ca có tên là... Mèo Vỗ Sĩ.

Sơn cười khoái trá:

- Tôi đang thèm làm chúa tể các con thú đây, con... gái thì chẳng ham. Làm sếp các con thú như con Tể Thiên, con mèo Mun và cả con đại bàng Bụt của Hoàng Lăng Tử quả là một điều đáng mơ ước.

Nhắc đến Hoàng Lăng Tử, Quyên bỗng giật mình. Sắc mặt cô thoáng nét ngổ ngỗ, cô hất mái tóc thề qua một bên vai rồi uốn lưỡi trác nghiệm:

- Ta là Hoàng Lăng Tử đây, khà khà...

Sơn tròn tròn mắt:

- Trời ạ, giống giọng Hoàng một trăm phần trăm.

- Hơn nghệ thuật hóa trang của em Thúy chó?

- Hơn. Tôi tin chắc nghệ thuật nhái giọng của Quyên sẽ đi vào “Guinness thế giới”.

- Mình cóc thêm vô Guinness. Mình chỉ cần áp dụng ưu thế âm thanh đó vào những cuộc điều tra bọn tội phạm sau này. Bác Tám Lục tối qua có đề cập đến nhóm Năm Hiệp Sĩ, đại ca thấy thế nào?

Sơn chống cằm mơ màng:

- Nếu có một nhóm những đứa trẻ yêu chuộng công lý và thù ghét bất công như thế ra đời thì hạnh phúc cho xã hội chứ sao. Nhưng cũng rất khó để trở thành hiệp sĩ giữa đất Sài Gòn. Mình khoái được gọi là... quái hơn.

- Cái gì Ngũ Quái Sài Gòn ư, cái tên nghe hay đó. Đáng tiếc là trừ mình ra, ai cũng có hoàn cảnh bất hạnh. Đại ca thì là cột chống của gia đình, Thạch phải nuôi bà mẹ mù, Thúy phải săn sóc bệnh hoạn bác Tám còn Hoàng thì... mình không biết. Ừ...

- Thôi chuông reng kìa Quyên, hôm khác mình bàn tiếp há.

*

Ba ngày vô nghĩa lần có ý nghĩa trôi qua. Trong ba ngày vô nghĩa đó, bóng dáng con Tề Thiên vẫn mất tăm cùng với tung tích của Hùm Sáu Ngón. Những đứa trẻ tứ xứ chỉ tìm thấy ý nghĩa tình bạn khi quây quần lại bên nhau. Máu anh hùng sôi sục trong huyết quản của chúng, trong ba ngày bó tay trước bọn tội

phạm ản mặt, điểm hẹn của chúng đã dời từ Xóm Đường Ray về căn biệt thự sang trọng trên đường Hồ Văn Huê. Chính Quyên đã đề nghị như thế, cha của cô còn bận công vụ ở nước ngoài, vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm âu cũng là chuyện xoàng xĩnh đối với lũ trẻ.

Phải nói rằng hôm đầu tiên Thạch Sầu Đồi và Thúy Bụi xuất hiện tại khu vườn bông sứ, bà mẹ Quyên và dì Mười quản gia đã sợ hết hồn. Chớ gì nữa, không hiểu nhỏ Quyên mắc chứng gì mà lôi về nhà hai đứa bụi đời khiếp đảm. Tuy nhiên sau chỉ một lần tiếp xúc, sự lễ phép và hồn nhiên của chúng đã làm nổi sợ của hai người lớn tiêu tan. Ngó chúng ăn nói cà lăm mà thấy tội nghiệp, con nhà nghèo lần đầu bước chân vào cửa nhà giàu mà, nếu mẹ Quyên và dì Mười mà biết lai lịch “võ lâm” của Thạch lẫn Thúy chắc họ nằm mơ gặp toàn ác mộng. May phước.

Đêm thứ tư như thường lệ lũ trẻ tụ tập ở vườn bông sứ nhà Quyên. Ba đứa Thạch, Thúy, Quyên đã đủ mặt chỉ còn thiếu Sơn thủ lãnh.

Trong tay Thúy là con mèo đen nằm lim dim ngoan ngoãn. Cô bé có vẻ hài lòng:

- Em sắp thành mèo nhà rồi Bé Mun ạ.

Bé Mun chỉ gừ gừ chấp nhận. Ba ngày phục tòng cô chủ mới, nó chưa được nhấm nháp thịt sống. Cứ tưởng tượng đến bản mặt dễ ghét của con khỉ lúc ăn chuối là con mắt ngũ sắc sát thủ của nó rục lên.

Bây giờ thì con khi đã tàng hình mất tiêu, Bé Mun chỉ còn nước an ủi ở ngôi vị chúa tể lũ mèo hoang ngoài nghĩa địa.

Thạch Sầu Đời đột nhiên buột miệng:

- Mình muốn bỏ nghề du đảng.

Thúy trẻ môi:

- Nói bậy. “Mày”, à à, bạn đang làm hiệp sĩ chó làm du đảng hồi nào, hay muốn chuyển qua nghề săn sóc khỉ.

Ông trùm trẻ con Xóm Chùa đưa mắt nhìn Quyên như cầu cứu. Coi, cô bé này giờ sốt ruột muốn chết vì ngóng dài cổ đợi đại ca Sơn cũng đành phải quay đầu ủy lạo tinh thần nó một câu.

- Sao bạn hiền lành quá vậy Thạch. Bạn vốn là chuyên gia nói ngược cơ mà.

- Ờ... ờ hén.

Đúng vào lúc ai nấy xuống tinh thần nhất thì Sơn hồng học đạp xe phi vô cánh cổng mở sẵn của ngôi biệt thự. Hấn gào to:

- Có tin tức về Hùm Sáu Ngón rồi các bạn ơi.

Người hùng lớp 11 liệng xe đạp chúi nhủi trên bãi cỏ và nhào người xuống thở dốc dưới gốc cây dương mát rượi. Ngay lập tức ba đứa trẻ xúm xít quanh hấn. Quyên hất hàm:

- Có gì nói lẹ giùm, ông thần.

- Để tôi điều hòa khí công đã chứ. Tôi vừa ở quán LIM DIM về đây.

- Hà, mắc mớ gì chui vô quán LIM DIM, bọn Suzuki Crystal đâu còn đóng đô ở đó.

- Nhưng ông chủ quán bụng phệ vẫn còn trụ trì. Nội vụ đầu đuôi như sau...

Sơn Đại Ca kể lại. Té ra trên chặng đường từ Xóm Lách đến nhà Quyên, hấn buộc phải đạp xe ngang hẻm cụt quán LIM DIM. Lúc đạp ngang, hấn mới chói với trước một chiếc xe cảnh sát đậu chặn đầu hẻm. Nhanh như một con sóc, hấn khóa xe đạp dựng sát bờ tường và gia nhập vào đám đông hiếu kỳ. Chưa đầy mười giây, chính mắt hấn chứng kiến lão chủ quán LIM DIM bị cảnh sát còng tay dẫn ra xe. Lão ta chẳng đáng thương hại chút nào dù mặt mày nhể nhại mồ hôi hột. Lúc bị đẩy lên xe cảnh sát, lão mếu máo:

- Tôi không biết gì về pho tượng Chàm, tôi không dính dáng gì đến thằng râu quai nón chạy chiếc mô tô 250 phân khối của các ông, hic hic...

Xe cảnh sát phóng vút đi bỏ lại Sơn ngơ ngẩn vì nát óc. Pho tượng Chàm là cái quái gì nhỉ, và cả thằng râu quai nón chạy chiếc mô tô 250 phân khối? Phải chăng đó là con Hùm Sáu Ngón mới hạ sơn?

Hấn lân la dò hỏi bà con đang xầm xì nhốn nháo thì biết rằng cảnh sát nghi lão chủ quán cà phê là trùm buôn lậu đồ cổ. Rằng lão chuyên mua người ăn cắp các pho tượng quý giá ở các viện bảo tàng địa phương. Rằng lão mở quán LIM DIM chỉ để ngụy

trang thu nhập đồ cổ bất chính. Rằng lão liên lạc với các con buôn Việt kiều thường xuyên.

Sơn tò mò hỏi một phụ nữ có vẻ am tường nhất, bà ta có khuôn mặt của một công dân điều hành tổ dân phố.

- Tại sao ông chủ lại nhắc đến người nào có râu quai nón chạy mô tô hả cô?

-Ồ, nãy giờ cô đã trả lời mọi người câu đó đến mỗi miệng. Người chạy mô tô cô nào có biết nhưng do lời khai của một nạn nhân người Việt kiều. Hồi nãy ba người thanh niên Việt kiều sang trọng cũng bị dẫn đến đây. Họ đã chỉ điểm ông chủ quán cho cảnh sát và khai rằng chính ông ta bán pho tượng nữ thần Chàm nào đó với giá 5 cây cho họ.

- Hèn chi. Nhưng tại sao họ lại ngu ngốc chỉ điểm kẻ bán đồ cổ với giá rẻ cho mình?

Bà tổ trưởng dân phố ngần ngừ:

- Nè cháu, cô cũng có máu thám tử lắm. Cô nghi vụ này là một vụ lừa đảo của bọn Mafia đồ cổ chó chẳng chơi. Cháu nghĩ xem, đã là Mafia thì phải có trấn lột chứ. Tay Việt kiều kia cứ nằng nặc kết tội chủ quán phản phé. Anh ta nói sau khi giao hàng xong, lão chủ quán đã cử một thằng đệ tử chạy mô tô 250 phân khối có bộ râu quai nón bám theo bằng anh ta từ nhà hàng Kỳ Hòa đến tận khách sạn mini ở xóm Đường Ray cách đây ba, bốn hôm gì đó. Qua kính chiếu hậu xe hơi mấy tay Việt kiều thấy hết nhưng

họ cứ nghĩ là có lẽ khách lưu thông cùng chiều. Mãi đến khi pho tượng cổ bị mất trộm, họ mới điên tiết và sức nhớ đến gã râu quai nón đeo bám. Họ nhất định báo cảnh sát bắt lão chủ quán cho dù có bị mang tiếng là mua cổ vật mất cắp. Cô đoán rằng cảnh sát cũng có hồ sơ của lão chủ quán, có điều trong việc này ai cũng thấy các tay Việt kiều hành động đại dột hơn là khôn ngoan. Cô nói đúng không?

Sơn kết luận giùm người đàn bà tốt bụng trước khi chuồn êm:

- Cháu nghĩ khác. Cháu cho rằng các tay Việt kiều đó khôn ngoan hơn là đại dột. Ai cũng tưởng là họ “ăn không được thì phá cho hôi” nhưng không phải vậy. Trước mắt lão chủ quán bụng phệ ở tù còn họ bị trục xuất về nước, nhưng trước pháp luật rõ ràng đã có công chỉ điểm tội phạm cho cảnh sát. Cháu chắc chắn họ sẽ còn sang đây và qua đường dây mua bán cũ với chủ quán, họ sẽ tiếp xúc với các tên trùm buôn lậu cổ vật mới cho coi.

- Ô, cháu mới đúng là một thám tử thực sự.

- Còn cháu cảm ơn cô kinh khủng, cháu cần cái tin về thằng cha râu quai nón biết bao.

Câu chuyện kể của Sơn kết thúc. Hấn hất hàm:

- Cách đây ba, bốn hôm tụi mình ở Xóm Đường Ray nhà Thúy Bội, đúng không?

Sáu cặp mắt mở ra sừng sốt. Thạch Sầu Đồi choáng váng:

- Hôm đó con Tề Thiên lọt vào tay Hùm Sáu Ngón, chẳng lẽ...

- Còn chẳng lẽ gì nữa. Đêm hôm đó gã râu quai nón chạy mô-tô 250 phân khối đeo bám đám Việt kiều chỉ có thể là Hùm Sáu Ngón. Này Thúy, ở gần đường ray heo hút có ai mở khách sạn mini không?

Thúy Bụi bặm môi suy nghĩ. Đột nhiên cô reo:

- Có. Có duy nhất một khách sạn ba tầng không gắn máy lạnh mới mọc cách đây vài tháng. Chủ khách sạn mini cũng là chủ của quán LIM DIM nên ông ta rất ớn võ công của dưỡng phụ mình. Dân gần xóm mà. Đến khi ông ta mở quán cà phê thêm thì mình ghét thái độ khinh người nên rủ lũ nhóc bụi đời chơi đá vô quán. Còn sau đó thì “quậy” tiếp đám hút cần sa như đại ca đã biết.

Sơn bật cười vang:

- Té ra mọi thứ đều mắc mưu với nhau theo luật nhân quả. Bây giờ chúng ta mới hiểu lão chủ quán bị oan ời ông Địa, há miệng mắc quai. Sở dĩ các tay Việt kiều kia càng thêm nghi chủ quán vì họ đang mượn phòng trong khách sạn mini của lão. Ha ha ha, chỉ có mình Hùm Sáu Ngón là trúng quả, y ngồi mát ăn bát vàng, y tình cờ đeo bám pho tượng cổ trên chiếc xe hơi đến khu đường ray và may mắn gặp con Tề Thiên đang bị mèo rượt. Hùm, nhưng bằng cách nào mà y lại rinh được pho tượng chó, quý vị làm ơn giải thích thử coi...

Thắc mắc của đám trẻ hiếu động ngay sáng hôm sau đã được báo chí giải thích. Coi, trên trang cuối báo Sài Gòn là một hàng tít đậm:

VỤ TRỘM KHÔNG THỦ PHẠM

“Đầu năm mới tại lầu ba khách sạn mini tư nhân đã xảy ra một vụ mất cắp khó hiểu. Ba Việt Kiều tạm trú tại Xóm Đường Ray đã tố cáo với cơ quan an ninh rằng họ đã bị trộm một bức tượng nữ thần Siva bỏ trong hộp rượu Remi Marten khi ngủ trên lầu ba trong một căn phòng cửa đóng then cài kín mít. Cảnh sát điều tra đã loại trừ trường hợp thủ phạm có thể đột nhập bằng lối cửa sổ bởi căn phòng trên lầu ba tường nhẵn nhụi không hề có ban công. Bà con hàng xóm đặt nghi vấn rằng có thể ông chủ khách sạn đã sử dụng chìa khóa thứ hai để lấy cắp. Hiện cảnh sát tạm giữ chủ khách sạn vì chính ông ta dính dáng đến đường dây buôn đồ cổ với người nước ngoài...”

Một trong những người chúi mũi vào tờ báo là Hoàng Lăng Tử. Gã hớp một ngụm cà phê rồi cười ha hả với con đại bàng.

Ông qua mặt tôi sao được hả Hùm Sáu Ngón, rõ ràng đây là thành tích của con khỉ gian ác. Này Bụt thân yêu, tao với mày chuẩn bị móng vuốt đi lùng hai thầy trò con khỉ... hà hà...

m ư ờ i

TỨ HẢI GIẢI HUYNH ĐỆ

Trùm Sáu Ngón nhẹ người. Pho tượng Nữ thần Siva Chàm thật đẹp. Y nhét pho tượng nhỏ xíu trong áo khoác ba-dờ-xuy và ngồi rung đùi trong công viên Tao Đàn. Y khoan khoái đặt tờ báo mới mua xuống băng ghế đá ngắm nghía con khỉ. Mẹ kiếp, phải cho con khỉ giải lao chứ, ở công viên lắm cây nhiều cảnh đẹp này ít ai để ý đến một con khỉ đang làm đẹp thiên nhiên. Con Tề Thiên đúng là vua đạo chích chứ sao, y chỉ cần mua ve chai mấy cái hộp rượu Tây Remi Marten thấy lên thấy xuống có vài lần là Tề Thiên Đại Thánh hiểu ý. Hê hê, cái đêm phục kích ở trước căn nhà ba tầng khu đường ray dòm con khỉ leo thoăn thoắt lên các gờ tường lồi lõm mà sừng mắt. Nó phóng qua cửa sổ lầu ba không một tiếng động

và rinh xuống hộp rượu Remi Marten ngon lành, hộp rượu y chang những hộp rượu mà y đã dợt cho nó bắt mắt nhiều lần trước khi ra lệnh thăng thiên.

Y cười khùng khục trong cổ họng:

- Cho mày tự do nhảy nhót đó Tề Thiên. Phi vụ tới tao sẽ giao cho mày đột nhập nhà cha con tỷ phú Đỗ Thị Thuyền Quyên nhé...

Ê, con Tề Thiên được chủ nhân “bật đèn xanh” cho xổ chuồng khoái chí. Nó phi đến một cành bằng lăng cách bằng ghế chủ chừng hai mươi mét và nhảy tót lên ghẹo lũ tắc kè trên cây. Nó không hề biết rằng từ trên không trung, một cái bóng hình cây thánh giá có dải cánh hơn mét đang quần đảo tựa máy bay lượn.

Ở phía xa Hùm Sáu Ngón tức tối xé vụn tờ báo. Y cười khinh bỉ:

- Còn lâu bọn cớm mới điều tra ra thủ phạm tàng hình, hể hể...

Cái bóng ác diệu bây giờ đã chồn vờn trên ngọn bằng lăng, dùng một cái nó đứng thẳng trong không trung rồi đột ngột lao vút về cành cây mà chú Tề Thiên đang lăm le thiết bảng chọc què tắc kè.

- Kreeec...

- Khếch, khếch...

Hùm Sáu Ngón sừng sốt trước tiếng kêu thảm thiết của con khi. Y quay đầu lại ngỡ ngàng.

- Cha mẹ quỷ thần ơi, con đại bàng núi của thằng Hoàng Lăng Tử. Chạy mau Tề Thiên...

Con khỉ thì chạy được chứ y hết còn dịp quay lưng. Kia kia, trên băng ghế đá y nghe một bên vai nặng trĩu. Kẽ ấn ngũ trảo xuống vai y cất giọng rền rền.

- Muộn rồi con cộp sáu ngón. Tôi là Hoàng Lăng Tử ngày xưa từng hầu hạ ông đây.

Ngộ biến phải từng quyền. Hùm chẳng nói chẳng rằng vận công cho thân thể mềm nhũn rùn vai xuống tránh đòn độc thủ. Y đảo bộ nhanh như chớp tung một loạt liên hoàn cước vào thẳng mặt Hoàng võ sư. Coi, khi người hùng mặt trắng tóc hippy đang lúng túng vì quá đổi bất ngờ, con cộp sáu ngón xoay tiếp đòn chân mê hồn trận làm hoa mắt đối thủ.

- Hê hê, tội cho mày Hoàng Lăng Tử, tao thách mày chạy đua với tao.

Dị nhân của môn võ thượng du thất truyền bó tay. Chính nhờ nghề khinh công Thiếu Lâm mà tên đồ tể sát sinh muông thú đã bao phen vượt khỏi móng vuốt của Hoàng Lăng Tử trong gang tấc. Gã đau khổ rú inh ỏi.

- Bụp ời, bỏ con khỉ bay lại chặn đầu Hùm Sáu Ngón cho tao...

Tiếng gào của gã vô ích đối với con đại bàng đang say máu... khỉ. Bóng tên tướng cướp Hùm Sáu Ngón nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi y rú lên một tiếng khùng khiếp và nằm thẳng cẳng dưới đất. Trời ơi, Hoàng Lăng Tử không tin vào thần nhãn của mình, gã giụi mắt lia lịa trước bốn cái bóng đen vây quanh

Hùm Sáu Ngón. Trong bốn cái bóng đó, gã nhận ra một cái bóng cao lớn nhất. Gã ú ớ:

- Tuyệt... tuyệt hảo, không hiểu cái thằng Sơn học trò đó dùng chiêu thức bí truyền nào mà hạ nổi thằng chúa sơn lâm vậy cà?

*

Sơn Đại Ca có ba ngày xui và có một buổi sáng hên. Sáng sớm được nghỉ hai tiết học đầu, hấn rủ Quyên, Thúy, Thạch ra công viên Tao Đàn hóng gió và khi cả lũ đưa xe vào bãi gửi xe thì phát hiện chiếc mô tô 250 phân khối nằm chình ịch. Thế là đủ.

Tối hôm đó tại nhà Quyên, năm đứa trẻ quây quần bên nhau. Những người lớn có mặt đầy đủ, kể cả đại diện chính quyền và đại võ sư về hưu Tám Lục. Ông thầy võ kiêm phu xích lô hết ngó Thạch Sầu Đồi quẩn quýt bên con khỉ, Thúy Bụi ằm con Mun đến Hoàng Lăng Tử nựng nịu chú đại bàng Bụt. Ông âu yếm nói với riêng Hoàng.

- Sư phụ Đinh Kheo của mày bây giờ ra sao hở con?

- Ô, sao bác Tám biết thầy con, ông thầy vẫn còn sống và tự giày vò mình trên núi Ba Ngàn Mét.

- Sắp nhỏ đã kể cho ta biết hết, cô Năm Hát Bội chết thì thầy con sám hối là phải rồi. Ta đã quyết thăm lại bạn cũ, không biết cố nhân Đinh Kheo còn nhớ Tám Lục đấu võ đài hai mươi năm trước không. E hèm, biết đâu ta sẽ cùng tu luyện với bạn già trên núi...

Trong tiếng thở dài của Tám Lục, Sơn Đại Ca thay mặt các chiến hữu kể lại các thiên tình sử ly kỳ của người lớn ngày xưa. Khi hắn chấm dứt, mọi người đều xúc động. Hắn kinh ngạc khi thấy bàn tay trắng trẻo của Hoàng chìa ra trước mặt, gã nói nghẹn ngào.

- Quyết định đi Sơn, kể từ phút này tôi xin làm thành viên thứ năm của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn!

m ư ờ i m ộ t

ĐÊM XÓM LÁCH MỊT MỪNG

Ngay từ xế chiều, Xóm Lách đã nhộn nhịp. Những đứa con nít từ dạng chập chững biết đi cho đến diện biết phì phèo điếu thuốc lách khóe mép đều rục rịch kéo ra bờ sông gần vựa củi ngổn ngang gạch đá xà bần. Chúng kéo nhau lũ lượt từng nhóm, mỗi nhóm vài ba mạng; cuối cùng cũng hình thành hơn một trung đội bao vây kín bãi đất trống dưới chiếc lều dù dã chiến. Bãi đất trống loe ngoe những khúc củi đen thui chưa chẻ nhỏ đó bình thường là nơi lũ nhóc trong Xóm Lách tụ tập thả diều, đá banh, dợt võ, bắn bi. Đám con gái cũng liều mạng đến đây chơi năm mười, nhảy dây. Thường thì đứa nào về nhà cũng bắn thiu dơ dáy như những con ma xó.

Đúng là tối nay cư dân dọc dòng kinh nước đen xóm nghèo có biến cố. Phải nói rằng biến cố trọng đại bởi liên quan đến vận mạng của tay anh chị cầm đầu cả xóm là Sơn Đại Ca. Coi, mấy hôm trước đám đàn em trong xóm đã kháo nhau.

- Đợi đến đêm đó nghe, đêm đó anh Sơn sẽ đọc lời tuyên thệ nhậm chức thủ lãnh Ngũ Quái Sài Gòn.

- Ngũ Quái là những ai vậy mậy?

- Tao nghe phong phanh rằng có hai bà chị đẹp tuyệt vời, một bà có võ bùa còn bà kia là hoa hậu trường Cao Bá Quát nhà giàu tiền đốt tụi mình cũng cháy. Còn hai cha nội kia, một cha là dân chơi xứ Thượng, cha còn lại là đầu gấu Xóm Chùa nghe.

- Tao thì nghe đồn các chiến hữu của anh Sơn có những con thú phi phàm biết đánh trên không, đánh lơ lửng lẫn đánh ngầm dưới lòng đất.

- Nói nghe coi mậy?

- Đó là một ác diệu, một quái khí và một siêu mèo. Rõ chưa.

Những đứa trẻ đồng thế hệ với Sơn Đại Ca, có vẻ hiểu biết hơn thì lại rì rầm với nhau kiểu khác.

- Kỳ này thằng Sơn bỏ tụi mình lao vào thế giới phiêu lưu mạo hiểm, tụi bây ơi.

- Chắc không?

- Chắc. Tao biết rành máu hiệp sĩ Triển Chiêu của thằng Sơn quá.

- Ô, mày định nói “Triển Chiêu ngự tiền đới đao hộ vệ” trong phim Bao Công hả?

- Nghe nè, tao học cùng Sơn ở trường tiểu học Nguyễn Thái Sơn hồi còn nhi đồng nên rất rành chí hướng của nó. Với nó, tình nghĩa là trên hết, tiền bạc chỉ là đồ bỏ. Hồi ấy nó rất xịn môn Toán và môn Văn, nó hay làm bài giùm mấy thằng nhà giàu học dốt để gom tiền hối lộ của chúng chia cho đám bạn nghèo, trong đó có tao. Đến giờ này tao vẫn còn mang ơn nó.

- Nghĩa là theo mày thì bây giờ thằng Sơn và băng Ngũ Quái được thành lập với mục tiêu lớn hơn?

- Chớ sao, Sơn Đại Ca là kẻ thù không đội trời chung của bọn tội phạm gây ra bất công xã hội mà.

Lũ con gái choai choai làm nghề giữa móng tay xía vào.

- Tụi này thì mê tiếng sáo Trương Chi của anh Sơn nhất, đêm ra bờ sông nghe lén Sơn thổi mùi mẫn khỏi chê.

- Thôi đi, người ta có tới hai bạn gái rồi nghen.

- Bạn kẹ bạn, đêm nay tao sẽ yêu cầu Sơn Đại Ca chơi bài “Con thuyền không bến”, đòi chàng lệnh đênh hoài như con thuyền không bến thấy tội nghiệp ghê.

- Hì hì, còn tao thì soi kính hiển vi chiếu tướng hai cô bạn mới quen của hấn. Hình như má của Sơn nói một cô tên là Quyên Tiểu Muội, một cô tên là Thúy Bụi hạ mậy?

Cuối cùng sự tò mò của cư dân vị thành niên xóm nghèo cũng được đáp ứng. Khi trăng non vừa hé, những chỗ ngồi trên bãi đất trống của vựa củi đã bị các nhân sự điền vào kín mít. Đêm nay các ông trùm trẻ con các xóm lân cận quanh vùng Tân Định đều có đủ cả. Từ Hai Răng Nanh sếp sòng Xóm Nhà Đèn, Ba Nổ vua Xóm Ruộng, Lan Cao Kều nữ quái Xóm Bến Tắm Ngựa, Hùng Judo quản lý Xóm Mười Can, Hải Xích Sắt trông coi Xóm Chợ cho đến Hiếu Mặt Mâm đại ca Xóm Hầm Sỏi... mỗi đại diện đều an tọa tại phần chiếu trên của mình. Đêm nay anh Tâm cảnh sát khu vực cũng có mặt, chính anh đã chạy bỏ hơi tai để mượn cho sắp nhỏ chiếc dù bông lớn mở đại hội quần hùng chứ sao.

Trên tấm tảng khổng lồ trải trên nền đất lồi lõm, những chai nước ngọt được khui nắp và chén dĩa đã được bày biện. Bữa tiệc giang hồ lộ thiên hoàn toàn không có rượu bia, không phải vì lũ nhóc sợ ai nhưng ở số tuổi còn lâu mới tới đôi mươi thì mùi men là một cái gì còn xa lạ với chúng, đứa nào ghiền làm anh chị quá thì chuyển tay nhau điều thuốc phì phèo.

Cô Sáu Thọ May, má của Sơn Đại Ca là một người phụ nữ đa năng. Cô có thể hát dân ca giúp vui đám đông và có thể biến thành một bà nội trợ mẫu mực. Đêm nay trong vai trò bếp chính, cô vừa hoàn tất nhiệm vụ của mình. Không tin thử nhìn xem, bốn nồi cháo lòng tổ chàng đang nghi ngút khói hấp dẫn.

Cô Sáu Thợ May vẫy tay gọi anh Tâm khu vực lại gần nói nhỏ:

- Xin bàn giao mọi chuyện cho anh, tôi vô nhà nghỉ xả hơi đây.

- Dạ, cô Sáu cứ để đó cho cháu. Cháu chỉ cần cô kêu đám Ngũ Quái ra trình diện bà con thiếu niên nhi đồng càng sớm càng tốt để cháu tuyên bố khai mạc chương trình văn nghệ.

Trong hơi gió lồng lộng phả mùi thúi hoắc từ dòng kinh đen bốc lên, năm người hùng của đêm Xóm Lách mịt mùng hiện ngang tiến về phía bãi đất thịnh soạn. Khỏi phải nói, đứa nào cũng đẹp như những thiên thần... mắc đọa. Nhưng trời ạ, tiếng trầm trồ đâu phải chỉ dành cho chúng, lũ con nít gầy lên như sừng vì sự hiện diện của ba vị khách khác kia. Chúng gào muốn thấu trời xanh.

- Cha mẹ ơi, con đại bàng gấp công chúa trong tuồng Thạch Sanh Lý Thông kia.

- Tao thì kính nể con khi 72 phép thần thông Tề Thiên Đại Thánh.

- Đẹp. Tụi mình là con gái nên hợp với mèo hơn. Không biết nó có giống con linh miêu trong vở Bích Vân Cung Kỳ án của Bao Công không hả?

*

Bữa tiệc ngoài trời phải nói là độc nhất vô nhị chưa từng xảy ra kể từ khi anh Tâm về phụ trách khu vực.

Anh luôn luôn hài lòng về con người hảo hớn của Sơn Đại Ca trong cách cư xử với người lớn và tổ chức cuộc sống công bằng cho đám trẻ con. Có nó, anh cực kỳ an tâm trong mặt an ninh trật tự, nó còn “chì” hơn cả chục vệ sĩ đặc nhiệm.

Nhưng Sơn Đại Ca quan niệm kiểu khác. Hắn đã từng nhún vai phát biểu với anh Tâm.

- Em nói thiệt nghe. Chục tay súng cũng không bằng một ông luật sư, chục cái mồm ông luật sư cũng không bằng một văn nghệ sĩ.

Ê, lúc đó rõ ràng anh Tâm đã trợn trừng mắt khi nghe nó nói, còn bây giờ thì anh sẵn sàng... lim dim mắt bởi cu cậu đã chứng minh. Hãy coi nó tung hoành giữa vòng vây thiên hạ ngưỡng mộ là biết, nó đâu cần biểu diễn đòn chân “cắt kéo” của Vovinam hay chiêu chặt cổ Atêmi của Không Thủ Đạo, thằng cu cậu cao lớn đẹp trai chỉ tà tà đưa ống sáo trúc lên môi thổi bài “Con thuyền không bến” của nhạc sĩ Đặng Thế Phong là mọi người ngây ngất sững sờ. Mà nào đã chấm dứt, trong khi Sơn Đại Ca còn thả hồn phiêu lãng thì thằng bạn nho sinh mặt trắng Hoàng Lăng Tử lạnh lùng rút bửu bối ra. Bửu bối của gã chẳng phải là kèn cũng đó là harmonica nhưng đúng là một loại nhạc cụ dành đặt trên môi. Nó tựa tựa như một đoạn ống sậy lồm ở giữa bởi một tấm lá mỏng che phủ thay cho... lưỡi gà. Nói chính xác hơn nó là một loại “kèn môi” tỏ tình của

dân thiếu số thượng du trong những ngày hội núi. Bằng hai ngón tay và cái lưỡi búng coi điệu nghệ, Hoàng Lăng Tử phối hợp cùng Sơn tạo nên một dàn nhạc nào nùng.

Trong nền nhạc huyền hoặc đó, búp bê Quyên Tiểu Muội bất ngờ bước ra giữa sân khấu lộ thiên ngâm thơ tuổi mới lớn do cô sáng tác. Không riêng mình anh cảnh sát Tâm mà toàn bộ thực khách nhĩ đồng tham dự đều tự động thả những ly nước ngọt xuống đất. Trời ạ, làm sao có thể ăn uống phàm phu tục tử được trước đêm văn nghệ cây nhà lá vườn “tự biên tự diễn” kia.

Tuy nhiên nào đã xong, tiếng thơ của Quyên chưa hết dư âm là nữ phù thủy Thúy Bội đã tiếp nối một điệu “Xuân Tình” rồi sáu câu vọng cổ mùi mẫn. Đám đông ngơ ngẩn như những con nai vàng đi lạc. Chờ gì nữa, cô bé hóa trang thật tài tình. Mới hồi nãy còn ngồi húp cháo lòng xì xụp trong bộ đồ của lọ lem, lúc này cô đã hóa thân thành “Thái Hậu Dương Vân Nga” chừng chặc từ giọng ca đến sắc vóc.

Các trùm trẻ con vùng Tân Định xì xầm:

- Bọn bè Sơn Đại Ca ghê thiệt, cô nào cũng “trình độ” và đẹp hết sảy.

Đứng ở phía sau, Thạch Sầu Đồi nghe sạch bách. Nó cảm thấy mình vô tích sự nhất trong đám Ngũ Quái. Còn phải hỏi, tiền bạc chung cho bữa đại tiệc đêm ra mắt lũ choai choai Xóm Lách được xuất từ

hầu bao của tiểu muội Quyên, chương trình văn nghệ do “đạo diễn” mini Thúy Bội chủ xướng, Thạch Sầu Đồi rảnh đến mức chỉ còn nước tham gia màn biểu diễn võ nghệ. Nhưng khổ tâm cho nó, cu cậu hát đã dở còn múa máy Hầu quyền làm sao qua mặt được võ nghệ thần sầu của Hoàng Lăng Tử và Sơn Đại Ca. Chính vì thế để gỡ gạc thể diện của một đàn anh Xóm Chùa, nó phẩy tay về đám nhóc tí mười bốn tuổi trở xuống lơ nhố đứng vòng ngoài thao láo mắt.

- Kiểm trò chơi khác đi, ca hát dở ẹc.

Một thằng nhóc sừng cồ:

- Anh dở thì có, mấy bà chị ngâm thơ, hát vọng cổ hay thấy mồ.

Thạch Sầu Đồi đâu có đại tiết lộ mình là chuyên gia... nói ngược. Nó cười khẩy.

- Tao cóc thềm lên sân khấu, chơi với khi đã đời hơn.

- Thiệt không?

- Bộ tụi bây không thấy con khi Tề Thiên đang đu toòng teng trên cần cổ tao nhai đậu phộng rang sao. Tao và nó sẽ trình diễn xiếc 72 phép thần thông tại cái cầu khỉ ngoài mé nước. Bảo đảm khỏi ly kỳ rùng rợn khỏi lấy tiền.

- Hả, cho tụi tui coi ké với.

- Ô kê, tao ghét văn nghệ lắm. Đứa nào muốn coi xiếc thì ra chỗ cầu khỉ với tao.

Thế là một phần năm đám đông gồm toàn đám trẻ ranh trời gầm đất lở ùn ùn hộ tống Thạch Sầu Đồi.

Chú khỉ Tề Thiên có vẻ xúc động tung một nắm đậu phộng rang lên trời như rải bông giấy chào bá tánh.

- Khếch, khếch...

Tiếng khếch của con khỉ háo hức đến nỗi chú chim đại bàng Bụt đậu trên nóc lều dù đứng không yên. Nó đập cánh phành phạch rồi kêu “réc” một cái lượn là đà theo Tề Thiên khỉ gió. Riêng con mèo rừng mang biệt hiệu Bé Mun này giờ giương ánh mắt lừ lừ trong xó tối ngao ngán nhìn cô chủ xuống sáu câu cũng đột ngột nổi hứng theo. Phát hiện thấy Tề Thiên và Bụt đổi trò chơi, nó cũng “ngao” lên đáp ứng và phóng vút qua đầu đám nhí không một chút áy náy.

Đêm Xóm Lách quả thiệt mật mùng. Cây cầu khỉ duy nhất dẫn tới cầu tiêu công cộng cao hơn mặt nước hơi rình chừng sai tay nằm cách chiếc lều dù che rợp bãi đất văn nghệ tới hơn hai chục mét. Trong bóng tối nhập nhoạng, Thạch Sầu Đồi và ba con thú bỏ lại đằng sau lưng đồng lửa trại bập bùng lẫn tiếng vỗ tay reo hò của các thần dân mê ca nhạc để đi tìm thú vui cụ thể hơn.

Chớ gì nữa, lũ nhí đồng không ngọt nhao nhao.

- Tới cầu khỉ rồi, anh Thạch biểu diễn khỉ làm xiếc đi.

- Anh phải cho nó thò mấy ngón chân xuống nước câu cá, tui mới nể.

- Hì hì, con khỉ mà không làm được là tụi này về coi văn nghệ đó.

Thạch Sầu Đồi sôi máu anh chị... Xóm Chùa. Nó chống nạnh nói oang oang:

- Tụi bây mở to cặp mắt lé nghe tao nói đây. Tao sẽ khai trương màn xiếc đầu tiên mang tên “Quán quân tốc độ”. Tụi bây hiểu quán quân là gì chưa, nghĩa là bá chủ Olympic đó. Ba con vật số dách của tao sẽ cùng chuẩn bị đề-pa ở trên bờ. Hãy ngó cụm mây đen trên trời làm hiệu, khi mặt trăng ló ra là tao sẽ thúc vào dít chúng đua tốc độ. Con nào báng qua cầu khỉ đến... cầu tiêu công cộng trước là con đó thắng.

Nó ngừng lại vài giây lấy uy tín rồi cất giọng rồn rảng:

- Bây giờ tụi bây bắt cá đi. Đứa nào bắt con mèo, đứa nào bắt con khỉ, đứa nào bắt con đại bàng đều phải đưa tiền cho tao giữ.

Là lá la, đám nhí móc túi quần xà lỏn ra nhanh như điện xẹt. Trò xiếc “Quán quân tốc độ” chưa mở màn mà lỗ tai chúng đã lùng bùng. Hoan hô đàn anh cà chớn Thạch Sầu Đồi. Lũ nhí không hện mà đồng loạt dòm trôn trối lên đám mây đen hồi hộp.

Và... ánh trăng cuối cùng cũng ló dạng đẹp như mơ. Ngay lập tức Thạch Sầu Đồi hét ồm to:

- Một, hai, ba...

Tiếng “ba” vừa dứt là nó lừa ba con thú lên cầu khỉ như người ta đuổi tà. Coi, Tê Thiên nhanh như... khỉ búng giò vun vút trên hai đòn tre lắt léo lao thẳng

đến dãy nhà cầu lót ván ọp ẹp. Phía sau con linh miêu Bé Mun còn lâu mới chịu lép vế, nó nhe răng gù gù và chỉ cần một cú phi thân là bám dính thân hình lông lá của gã Tề Thiên. Trong khi anh chàng khỉ hoảng hồn tìm cách hất ả mèo xuống sông thì chim đại bàng Bụt dừng dừng vỗ cánh.

Thực kỳ lạ, con Bụt rõ ràng bay tới mục tiêu trước tiên nhưng cứ đảo vòng vòng như máy bay sắp hạ cánh xuống phi đạo. Tại sao ác diệu không đổ bộ xuống nóc cầu tiêu công cộng cho mấy tụi nhóc lãnh thưởng độ cá cược chứ?

Một thằng nhí có lẽ đậu tiền vào con Bụt ré thất thanh.

- Đại bàng phản kèo, anh Thạch không xứng đáng làm trọng tài đua tốc độ.

Thạch liếm mép.

- Mày ngu quá trời, con Bụt cần chi vài ngàn lẻ của mày. Ủa, sao nó bay rề rề tới chỗ ruộng rau muống?

- Hả, hay là nó gặp rắn nước, quý vị ơi!

- Krééc...

Ác diệu trả lời bằng một tiếng rít xé gió. Con người không hiểu ý nhưng những con tương cận đại bàng hiểu ý. Nhanh hơn hai tia chớp, ả mèo Bé Mun bay... cầu vồng qua tới mé bờ bên kia. Thân hình mềm mại tựa bông gòn màu dầu hắc của nó chạm đất là chìm lìm vào bóng tối trong các bụi rậm. Khi Tề Thiên có phản ứng khác, đứng vắt vèo trên miếng vách cầu

tiêu công cộng, nó đưa tay chỉ trỏ và kêu khếch khếch liên hồi.

Thạch Sầu Đồi chưng hửng nhảy phóc lên hai đòn tre phi đến bên con khỉ yêu dấu. Theo cánh tay lông lá của Tề Thiên, nó giụi mắt ngó con đại bàng Bụt hạ cánh xuống một đồng đen nhúc nhích kể ruộng rau muống lúp xúp sát bờ đất.

Thạch tri hô thảm thiết:

- Có người chết đuối, tội bây ơi!

KẾ HOẠCH LẬP SÔNG

Đêm văn nghệ cây nhà lá vườn trình diễn Ngũ Quái với thần dân Xóm Lách giải tán cấp tốc. Mọi người bu như ruồi ở mé sông ngó dáo dác sang đồng rau muống. Coi, cái cầu tiêu công cộng hôi rình bỗng nhiên chật ních người ngợm khiến hai ống tre lão ưỡn mình kêu răng rắc như sắp gãy đến nơi.

May phước anh chàng cảnh sát khu vực hiện diện tại chỗ lúc Thạch Sầu Đồi ba chân bốn cẳng chạy về cánh gà sân khấu báo tin. Ngay tức khắc, anh Tâm lao xông xộc vô một căn nhà khá giả trong xóm mượn điện thoại réo về phường. Phường réo về quận, quận réo về thành phố. Chưa đầy ba mươi phút, một xe trinh sát hình sự và một xe cứu thương đã hú còi inh ỏi chạy xuống hướng đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa.

Chỉ có điều đám trẻ giang hồ vẫn nhanh chân hơn những người thay mặt pháp luật một bước. Lúc Thạch Sầu Đời vẫn còn nói ngọng, Sơn Đại Ca đã hất hàm.

- Cái xác người chết đuối nằm đâu?

- Bờ... bên... kia...

- Con mèo và con đại bàng đâu?

- Con Mun cào cào cái gì đó trong bóng tối còn con Bụt canh gác thân hình nạn nhân tại vũng sinh.

- Hai con thú của tụi mình tính làm thám tử đây mà. Mà làm ơn hú con khếch khếch về cho lẹ lẹ.

Không đợi Sơn Đại Ca nhắc nhở lần thứ hai, Thạch Sầu Đời bay ra bãi củi khum lòng bàn tay hú lên một tiếng dài giống y chang người hùng Tarzan trong phim “Chúa tể rừng xanh”. Nó vừa dứt tiếng hú man rợ là chú em Tề Thiên nhảy nhót ngay trước mặt. Con khỉ xuất hiện nhanh chóng đến mức Hoàng Lăng Tử phải buột miệng:

- Mày đã tiến một bước dài trong sự nghiệp Hầu Quyền. Trò chuyện được với con khỉ bằng tiếng hú thì việc thao tác những động tác võ thuật với nó chẳng có gì khó khăn cả.

Nhưng đối với Thạch đó là chuyện về sau. Còn hiện thời, Sơn Đại Ca mau mắn phân công:

- Men theo con kinh nước đen này có một đoạn rất hẹp, chúng ta sẽ đi dọc đám lau sậy và phi thân qua bờ bên kia trước khi xe cảnh sát tới.

Hoàng Lăng Tử trở mắt:

- Cho dù có sang bờ sông bên kia cũng làm sao mò được mục tiêu. Trời tối om như mực.

- Mày quên rằng tụi mình còn con Tề Thiên dẫn đường sao hả Hoàng. Vả lại tao là thổ công vùng này, chỉ có cách chọn đường tắt chúng ta mới chạy đua nổi với xe cảnh sát. Hay là mày muốn nhảy ùm xuống dòng kinh thúí hoắc cho lũ đĩa hút máu?

Thế là phái đoàn hiệp sĩ lên đường cấp tốc trừ hai yếu điệu thực nữ Thúy Bội và Quyên Tiểu Muội ở lại thu dọn hậu cần và tiếp khách chứ sao. Khi Tề Thiên trí nhớ thật cừ khôi, cách hiện trường xảy ra tai họa gần trăm mét đường bùn nhão và lau sậy, nó vẫn chí chèo xông pha đúng chỗ. Hãy nhìn nó bằng bằng lồi ba “sư phụ” đến một gốc chuối khô ráo.

- Khếch, khếch...

Con khi bất ngờ khom mình xuống khều một vật nhọn bằng kim loại lấp lánh dưới ánh trăng. Nó lè lưỡi sợ hãi khiến Thạch Sầu Đời thông cảm. Cu cậu chặc lưỡi:

- Mày đập mảnh chai hả Tề Thiên. Ủa, đâu phải mảnh chai. Đúng là một con dao dính máu quý vị ơi...

Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử đứng tần ngần bên món chiến lợi phẩm mới tịch thu được. Ê, quà tặng của con khi dâng cho các chủ nhân là một chủng loại vũ khí nửa như lưỡi lê nửa như con dao bấm không có chuôi. Phần nhọn lều của loại vũ khí ấy loang lổ

vài vết máu đóng cục, phần đuôi thì dính theo một chùm sợi vải tua như lông đuôi ngựa màu hồng.

Sơn Đại Ca lẳng lặng rút khăn tay gói món chiến lợi phẩm cất vào túi. Hắn lẩm bẩm:

- Không còn gì nữa để nghi ngờ, đây là một thứ phi đao đặc dị.

Hoàng Lăng Tử gật gù:.

- Kẻ sử dụng phi đao lợi hại này chắc chắn xuất thân từ một môn phái tả đạo. Nếu tao không lầm thì nạn nhân mà tui mình đang tìm kiếm sau khi trúng ngọn dao bay độc thú đã ngã quỵ đầu đây.

Nhận định của thằng bạch diện thư sinh coi như trật lất. Từ gốc chuối khô ráo tới ruộng rau muống, ba đứa phải lội bì bõm gần ba chục mét mới nghe được tiếng “kreeec” náo nức của chú chim đại bàng. Điều đáng kinh dị là khi kéo xác nạn nhân lên bờ, toàn bộ da thịt của người đàn ông không hề bị trầy trụa và sứt mẻ mới là lạ.

Sơn vốn đã tốt nghiệp khóa sơ cứu y tế nên thừa kinh nghiệm đặt nạn nhân nằm nghiêng trên nền đất ẩm ướt. Vết máu duy nhất mà hắn phát hiện nơi cuống họng người đàn ông bất hạnh do... một con đĩa dói. Hắn trét sinh lôi con đĩa ra chừa một lỗ thủng nhỏ xíu màu hồng.

- Trái tim ông ta vẫn đập khỏe mạnh.

Hoàng phát biểu. Gã đã bắt mạch và thăm dò xong lồng ngực nạn nhân.

- Một con người cao một thước tám và hùng dũng như ông ta không thể tự nhiên ngã úp sấp mặt dưới dòng sông lằng nhách này được. Phải có vấn đề...

Sơn gầm lên như Archimède khám phá ra sức đẩy của nước.

- Euréka! Vấn đề nằm ở phần gáy ông ta. Mà thấy cái gáy sưng u tím bầm không hả Hoàng hả Thạch, ông ta đã bị một cao thủ võ lâm hạ gục bằng một vết chém cạnh bàn tay. Ái chà...

- Nghĩa là chẳng dính dáng chi tới ngọn phi đao?

- Tất nhiên. Tụi bây lục lợi giấy tờ trong túi nạn nhân thử xem.

Đáng tiếc là đám trẻ không còn đủ thời gian để... qua mặt cảnh sát. Thậm chí chúng cũng không kịp tìm hiểu lai lịch kẻ xấu số, kia kìa, từ trên cầu Công Lý xe cứu thương đã hạ còi và một chiếc Jeep của đội đặc nhiệm đang quét đèn pha loang loáng xuống gầm cầu. Sơn Đại Ca bối rối chưa biết xử trí ra sao thì Thạch Sầu Đồi hét thất thanh.

- Con mèo Mun ngậm một cái gì ngộ lắm, tụi bây ơi?

- Cái gì?

- Một cái hộp quẹt Zippo từ trong bụi rậm. Té ra nó rúc vô bóng tối này giờ là vì thế. Cái hộp quẹt đây nè...

Dưới ánh trăng vàng vạc, ba con thú tò mò chụm đầu vào ba thằng chủ nhân thượng thặng. Còn phải hỏi, đại bàng Bụt đậu trên vai khỉ Tề Thiên trừng trừng ngó ả mèo rừng như gặng hỏi chứ sao. Sơn lật

quạ lật lại chiếc bật lửa Zippo và trả lời thay cho ả mèo Mun lim dim mắt khoái trá.

- Tuy móng vuốt lẫn hàm răng con Mun có làm trầy xước hai mặt của cái hộp quẹt nhưng phần đáy vẫn còn nguyên si. Dưới đáy chiếc Zippo có khắc tới 5 vạch nhỏ. Các bạn thấy thế nào?

Thạch cau mày:

- Thông thường bật lửa Zippo chỉ có 4 vạch khắc trở xuống, tay nào xài loại 5 vạch chắc hẳn tính tình thuộc dạng quái dị, y có thể là thủ phạm chính trong vụ này chẳng?

- Rất có lẽ. Chiếc hộp quẹt bị đánh rơi hoặc của thủ phạm hoặc của nạn nhân nằm hôn mê kia, và chỉ có thể là một trong hai người. Nào, tụi mình chuyển tay nhau quan sát nó trước khi giao cho cảnh sát làm vật chứng.

Hoàng Lăng Tử buông một câu quan trọng:

- Còn ngọn phi đao dính máu tính sao?

- Chúng ta sẽ giữ lại bởi vì nó không liên quan tới hiện trường, bởi vì người đàn ông không bị hại do ngọn phi đao, bởi vì nó liên quan tới một vụ án khác, mày hiểu chứ?

- Hiểu theo kiểu tế nhị, Sơn Đại Ca ạ.

*

Những con thú độc đáo của Ngũ Quái đều lập chiến công. Vị đội trưởng đội trinh sát hình sự của thành

phổ thông kê như vậy, anh ta tưởng tá bậm trợn, nhân dạng kênh càng, cặp mắt sáng quắc ra dáng một võ tướng. Chi tiết hiên lành duy nhất trên cơ thể anh ta tồn tại trước ngực áo. Đó là tấm bảng hành sự đề tên: Lý Thạch Sanh.

Giọng anh chàng ồm ồm:

- Nạn nhân đã được xe cứu thương chở đến “Trung tâm cấp cứu Sài Gòn”. Thú thực trong đời săn bắt cướp, tôi chưa bao giờ chứng kiến các nhân chứng hi hữu đến thế, ba nhân chứng mở hồ sơ vụ án lại là ba con thú hoang dã sút chuồng không biết nói tiếng người.

Sơn Đại Ca cười lạt:

- Anh nói sai tới hai điểm: Thứ nhất, chúng không phải là những con thú hoang dã mà đều có chủ đàn hoang. Thứ hai, chúng không biết nói tiếng người nhưng thái độ hợp tác với nhân loại của chúng đáng được ghi nhận. Cụ thể con khi Tề Thiên đã báo động cái xác cho tụi em, con thần điều Bụt lo xua đuổi bầy đĩa đến cái xác hút máu, con mèo Mun đem về cho các anh cái bật lửa Zippo như một tang vật lợi hại, thử hỏi các anh còn muốn gì nữa.

Lý Thạch Sanh trố mắt. Vị đại úy lừng danh trong nghề săn tội phạm thú dữ quay qua anh chàng cảnh sát khu vực rì rầm.

- Chú nhóc đẹp trai cao lớn vừa lý sự đó là ai vậy Tâm?

Người đại diện nền an ninh địa phương kể ngắn gọn về năm nhân sự quái chiêu Ngũ Quái Sài Gòn

trong đêm ra mắt thần dân Xóm Lách làm đại úy Sanh thích thú. Anh ta tự chuộc lỗi bằng cách quàng vai ba đứa trẻ ngoại hạng khá thân mật.

- Té ra ba chú mày là ba hiệp sĩ cứu khốn phò nguy. E hèm, đầu đuôi sự thể ra sao?

Sơn tỉnh bơ:

- Anh tắt đèn pin rồi em mới nói, em không ưa bất cứ ai chĩa đèn pin vào mặt mình.

Ánh đèn pin tắt ngấm. Đám đông ồn ào chung quanh vật vờ như những thây ma di động. Mặc kệ toán xét nghiệm hiện trường lùng sục dấu vết quanh hiện trường ruộng rau muống dơ dáy, Sơn cảm thấy yên tâm khi thoát nạn cái nhìn soi mói của vị đại úy hộ pháp trong bóng đêm. Hắn nói oang oang.

- Tụi em băng đường tắt qua sông đến trước các anh, trực tiếp làm hô hấp nhân tạo và xoa bóp thân nhiệt người bị hại nên cũng có khái niệm sơ sơ đôi chút. Chẳng hạn nạn nhân và thủ phạm đều không phải dân lưu trú vùng này. Nạn nhân mặt lạ hoắc và chắc chắn bị ngắt xủi ngay lập tức bởi đòn tay “Thiết Sa Chương” trong bí truyền Kung Fu. Riêng hung thủ vốn không rành đường đi nước bước ở đây thành thử tổng đại nạn nhân xuống vũng sinh rau muống nguy trang như một người chết đuối rồi lẹ làng tàng hình...

- Nay Sơn, chú mày có thể ký biên bản được rồi đấy.

- Đồng ý, em đề nghị một cuộc trao đổi.

- Sao?

- Nhóm Ngũ Quái tụi em được thành lập nhằm thực hiện mọi cuộc phiêu lưu hiếu động trong lứa tuổi thiếu niên mà luật pháp cho phép. Đây là vụ đầu tiên tụi em được thưởng để giao phó, chính vì thế giữa chúng ta, nhóm tụi em và các anh, cần có một hợp đồng song phương lịch sự.

- Hừ...

- Tụi em sẽ cung cấp thêm chi tiết cho các anh, bù lại các anh phải thành thật cho tụi em biết rõ nội vụ.

- Chi tiết thêm về điều gì?

- Thí dụ với người bị hại cao tới một thước tám, nặng trên bảy chục kí lô thì hung thủ phải có hai người trở lên để khiêng nạn nhân từ một điểm nào đó xuống tận đám rau muống bèo nhèo của kinh nước đen. Thí dụ chiếc hộp quẹt Zippo tìm thấy ở bụi rậm kia đương nhiên là của thủ phạm đánh rơi vì hồi nãy các anh lục túi quần nạn nhân đem ra chiếc bật lửa ga nhãn Thái.

Lý Thạch Sanh đứng như trời trồng trong vòng mười giây đúng. Giây thứ mười một, vị đại úy trẻ tuổi cười ha ha.

- Chú mày đã thắng cuộc, ha ha ha. Người bị hôn mê là một tài xế chạy taxi màu xanh lá cây có chứng minh nhân dân mang họ tên Nguyễn Văn. Anh ta chuyên hút thuốc Jet và xì quẹt ga Thái. Qua máy bộ đàm liên lạc với trạm điều phối nơi Nguyễn Văn

đang công tác, chúng tôi được biết taxi màu xanh lá cây xuất bến vào lúc 12 giờ rưỡi trưa để đón một ông khách người Việt quốc tịch Hoa Kỳ lưu trú tại một villa cho thuê gần Xóm Mười Căn...

Sơn sững sốt:

- Xóm Mười Căn ư? Thành Hùng Judo bạn em làm thổ địa bên đó.

- Hà hà, anh không biết mối bang giao giang hồ giữa các chú mày. Có điều hiện thời chiếc taxi biến mất cùng với ông khách.

Đại úy Sanh tạm ngừng cuộc “trao đổi” bởi tiếng tic, tic của máy bộ đàm. Vị đội trưởng hình sự kéo cần ăng-ten lên.

- Sao? Không tìm thấy gì trong villa à, phải phá cửa mới đột nhập được hả?

- ...

- Cái gì, giấy tờ tùy thân của ông ta trong hộp bàn có những dấu hiệu đáng ngờ ư? Được, được... chúng ta sẽ làm việc sau... mà tay Việt Kiều đó tên là gì vậy? Tony Lèo hả? Tốt lắm...

Lý Thạch Sanh cúp máy nheo mắt dòm ba đứa trẻ như mèo vờn chuột trong hang. Anh hát hàm:

- Anh biết ba chú em nghe lén này giờ, nhưng không sao. Bởi đời thám tử của các chú mày đến đây coi như chấm dứt, các vị làm sao biết Tony Lèo là cái hách xì xằng gì chứ?

- Biết...

Sơn đứng đưa đôi vai khiến đại úy Sanh chưng hửng.

- Tony Lèo chính là hung thần gây ra nỗi ám ảnh cho bà con Xóm Lách của tụi em. Ai mà ngờ y muốn nhà gần Xóm Mười Căn.

- O...

- Chính y đã đưa ra kế hoạch lấp sông tàn bạo. Một kế hoạch chỉ làm lợi cho bọn nhà giàu.

- Anh không hiểu gì cả.

- Thì em sẽ kể cho anh, tuy nhiên trước khi kể, anh làm ơn viết cho nhóm Ngũ Quái một tờ giấy giới thiệu vô thời hạn có thể dễ dàng ra vào Trung tâm cấp cứu Sài Gòn. Trong vụ này, tụi em cần được tiếp xúc với nạn nhân Nguyễn Văn chừng năm phút.

- O, anh không có thẩm quyền làm việc đó.

- Có. Đừng nên điều tra độc quyền, thưa anh Lý Thạch Sanh. Chúng ta sẽ làm bạn lâu dài mà, phải không đại úy?

*

Buổi chiều hôm trước đêm diễn ra cuộc liên hoan lộ thiên của Ngũ Hồ Tướng, cô Sáu Thợ May, má của Sơn Đại Ca nói với cậu cả trong bữa ăn dưa mắm đậm bạc.

- Ba con muốn trò chuyện người lớn với con đó Sơn.

Là một thiếu niên vượt giới hạn của sự thông minh, Sơn thừa hiểu “trò chuyện người lớn” mà má nói tất nhiên là một cuộc đàm đạo nghiêm túc. Hấn nuốt

vội chén cơm, sửa sang sơ bộ lệ rồi mon men lại chiếc bàn trà bên cạnh thùng giày. Thùng giày vốn chứa đựng mọi đồ nghề của ba, ông Trình thợ giày kiêm ông đồ nho nổi tiếng khéo tay và hay chữ nhất so với các bô lão trong xóm.

Kìa, ba hần năm nay đã quá già yếu. Hơn 50 tuổi, một nách hai đứa con, cuộc sống đã tấn công ông một cách lạnh lùng. Hàng mi rậm của ông không còn thích hợp với sự lãng mạn bởi cặp mắt sâu hoắm, phần lưng khinh bạc thẳng băng một thời lang bạt kỳ hồ bây giờ sắp cong như một con tôm, phong độ còn sót của ông lúc này chỉ là những lời lẽ dụ ngôn. Chẳng phải vậy sao, bà con chòm xóm ai cũng tôn sùng ông như một người kể chuyện hiền triết dân gian hiếm hoi còn tồn tại giữa thời kỳ văn minh cơ khí.

Ông Trình ngồi bất động trước hai tách trà Tàu nóng hổi. Giọng ông trầm trầm.

- Uống nước đi con trai lớn.
- Dạ, con sốt ruột lắm ba ạ.
- Ba còn sốt ruột gấp mấy lần con, gia đình mình có thể phải đi kinh tế mới.
- Trời đất!
- Ừm, hơn tháng nay ba không dám đề cập chuyện này bởi vì sợ con bị ảnh hưởng đến việc học hành, nhưng đến giờ thì gấp lắm rồi. Nếu không có gì thay đổi, cuối tháng này chúng ta bắt buộc phải dời chỗ ở.

- Tại sao có chuyện động trời thế hở ba?

- Tổ dân phố vừa mới họp xong. Mọi người ai cũng phản đối việc một tư nhân lạ hoắc từ trên trời rơi xuống mua sạch đất đai mười căn nhà vườn dọc bờ sông để thành lập một xưởng in hiện đại. Ngay đến lãnh đạo phường cũng đang cân nhắc, vì một lễ đơn giản “kế hoạch lấp sông” không hề nằm trong đề án qui hoạch của thành phố.

- Thưa ba, kế hoạch lấp sông nào?

Ông Trình chiêu một ngụm trà:

- Đó là kế hoạch của một thương gia Việt Kiều mới về xứ tên là Tony Lèo gì ấy. Y đề nghị lấp sạch dòng kinh đen để tránh gây ô nhiễm, trước mắt là lấp cho kỳ được đám ruộng rau muống của mười căn nhà vườn mà y sắp thu mua với giá cao. Con hiểu không Sơn, y sẵn sàng trả một số tiền kèch xù cho mười căn nhà vườn đến độ ủy ban phường phải chóng mặt. Nói chung, y mua gấp bốn lần khung giá thị trường.

- Và trong đó có căn nhà chôn nhau cắt rốn của mình?

- Đúng vậy con trai ạ. Chẳng biết Tony Lèo từ đâu đến, tài sản bao nhiêu, lời lẽ rất mơ hồ nhưng cũng có cán bộ trong quận mềm lòng mới là đáng nói. Hình như ông ta có hứa hẹn gì với vị cán bộ ấy, rằng ông ta sẽ xây một nhà trẻ, một khu giải trí cho quận nếu kế hoạch lấp sông được dân chúng thông qua.

Sơn nổi cơn thịnh nộ, suýt nữa thì hấn bóp nát vụn ly trà cạn nước trong lòng bàn tay.

- Con không ngờ thời buổi con người cần tôn trọng và hiểu biết lẫn nhau này lại có những kẻ kiêu căng và lẠc hậu đến thế. Kết quả cuộc họp tổ dân phố ra sao hả ba?

- Chủ hộ của mười căn nhà dĩ nhiên là không đồng ý. Cũng như ba, lÁng giềng của chúng ta không ham có nhiều tiền, tiền không thể mua được kỷ niệm và một chỗ nương thân trên mặt đất. Có điều áp lực của Tony Lèo quả là ghê gớm, theo lời ông tổ trưởng có thể cuối tháng này mười chủ hộ phải khăn gói ra đi uất ức.

Khóe mắt của Sơn tóe hung quang, hấn nói lạnh hơn nước đá.

- Mọi việc ba cứ để cho con, con sẽ gặp anh Tâm khu vực bàn bạc, ai đòi “kế hoạch lấp sông” không có trong đề án qui hoạch của thành phố lại bị một thằng cha căng chú kiết nào đó lũng đoạn với sự tiếp tay của một cán bộ quận. Ba phải nhớ rằng anh Tâm cảnh sát cũng là một cán bộ phường, anh ta sẽ phải giải thích với con về tên Tony Lèo đó có thật hay tưởng tượng. Hừm, con nghĩ rằng y nên đổi tên thành “Tony Phở” là vừa, phở béo bở hơn nước lèo là cái chắc.

Đúng lúc Sơn Đại Ca điên tiết thì người cảnh sát khu vực gõ cửa. Khi hiểu ra có sự, anh Tâm trấn an:

- Ô, đêm mai tiếp tục tổ chức ra mắt năm thành viên Ngũ Quái đi Sơn, chuyện Tony Lèo để anh lo.

Chưa chắc tay cán bộ nào dám nhận tiền hối lộ của ông ta mà có khi ông ta bị thì sao. Vấn đề bây giờ là phải nắm chỗ ở của Tony Lèo hơn là ngồi chờ đợi.

Coi, lời hứa của anh Tâm khu vực chưa kịp thực hiện thì đêm nay cơ may lại đến với dân nghèo Xóm Lách quá đổi bất ngờ. Qua máy bộ đàm của đại úy Lý Thạch Sanh, Sơn lơ mờ hiểu rằng Tony Lèo tạm trú gần Xóm Mười Căn và muốn tìm hiểu các nhân sự khu vực Xóm Mười Căn thì làm ơn biết... lễ độ với trùm con nít Hùng Judo chút xíu. Sơn bắt tay người đội trưởng đặc nhiệm bụi con thật chặt.

- Anh giúp tụi em hơi nhiều đó, anh đại úy Sanh. Rồi tụi em sẽ biết cách trả ơn. Chào...

m ư ờ i b a

CĂN NHÀ THỨ MƯỜI MỘT

Đêm hôm đó, dưới ánh trăng thượng tuần, Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử không ngớt trần trọc trên chiếc giường lớn kê ngoài hiên được tấn mừng chống muỗi hản hoi.

Tàn cuộc chơi chỉ còn hai đứa chứ sao, Quyên Tiểu Muội đã lấy xe ga đưa Thúy Bội và con Bé Mun về, còn Thạch Sầu Đồi và chú khỉ Tề Thiên cũng phải làm nghĩa vụ báo hiếu bà mẹ mù lòn miệt Xóm Chùa heo hút.

Hoàng Lăng Tử thở dài:

- Tao ở với mày được mấy ngày rồi Sơn?
- Một tuần lễ. Ba má tao thương mày như con đẻ, má Sáu còn dặn tao phải gọi mày là “anh hai” bởi mày lớn hơn tao một niên.

- Đẹp chuyện ruồi bu đó đi. Sẽ có lúc tao với mày độ sức để phân ngôi thứ, còn bây giờ tao cho mày hả hê với hai tiếng “đại ca” do Quyên tỷ tỷ đặt.

- Sao mày kêu em gái bằng “tỷ tỷ” chớ?

- Hừm, vì cô em biết tổng nhược điểm của tao. Cô em biết tao là vua trị thú dữ nhưng rất kỵ bọn thú hiền. Mỗi lần tao sắp sửa trở thần uy là nàng lại nhắc đến thần lằn, gián, nhện... ớn lạnh. Như lúc này đang đi quyền cước trên sân khấu bỗng tao quên khẩu quyết lãng xẹt. Mày biết nguyên nhân nào kỳ cục vậy không?

- Không!

- Hừm, Quyên tổ trác tao. Nàng mở ví thả một con đế mèn xuống bãi đất trống làm tao nổi da gà khắp mình mẩy.

- Ha ha, mày hình dung con đế bò ngựa ngáy khắp người chứ gì?

- Ờ, có lẽ tao bị dị ứng bẩm sinh. Nhưng... nếu thiếu Quyên thì cuộc đời hết còn thú để tao kính nể.

- Mày còn nuôi ý định kết bạn với Quyên chứ?

- Còn dài dài. Ôi, tao mà đổi chiếc kèn môi lấy ống sáo trúc của mày chắc Quyên chú ý...

- Mày lầm lớn rồi Hoàng. Quyên Tiểu Muội chỉ mê những anh hùng thế kỷ 21 dám bẻ nạng chống trời, mạo hiểm phiêu lưu. Tao nghĩ rằng mày chỉ cần phá vụ án cướp taxi là em gái sẽ khâm phục mút chỉ.

Mất Hoàng Lăng Tử chớp lia lịa.

- Thiệt hả, ngày mai tao sẽ lập đầu danh trạng cho Quyên biết thế nào là thư sinh bạch diện cho coi.

Sơn cười ngất.

- Thằng mặt trắng ơi, ngày ngày mai tao sẽ tạo điều kiện cho mày. Sáng sớm mai là chủ nhật nghỉ học, tao với mày sẽ ghé Xóm Mười Căn rủ thằng Hùng Judo ra quán uống cà phê. Hy vọng thằng Hùng thổ địa sẽ bật mí cho tụi mình bí mật về ông khách Việt Kiều Tony Lèo lập sào huyệt tại căn cứ địa của nó.

- Ê, vụ tên cướp taxi đầu mắc mớ gì đến Xóm Mười Căn chớ?

- Có đó. Hung thủ không phải một tên thổ phi đánh quả dạo mà có dự mưu chuẩn bị hằm hoi. Hoặc gã từng lên lịch theo dõi Tony Lèo từ Xóm Mười Căn hoặc gã và tên Tony chỉ là một.

Đúng lúc đó chú đại bàng háu đói của Hoàng Lăng Tử kêu “Kreec, kreec” trên cây vú sữa làm hai đứa giật mình. Nhanh như cắt, chủ nhân con thú tung mình nhảy phóc xuống đất. Sơn nghe tiếng gã cảm râm.

- Con ác diệu mới xơi hột vịt lộn hồi chiều giờ đây thềm thịt gà con rồi đây. Hic, đành nhốt em Bụt vô lồng sắt phòng ngừa hậu họa.

*

Sáng chủ nhật, trừ Thúy Bội đi lễ nhà thờ, còn bốn đứa đều thuộc loại... vô thần. Y chang như ước hẹn, Sơn Đại Ca xách xe đạp chở hai thầy trò Hoàng

Lăng Tử qua xông đất thẳng bạn anh em kết nghĩa. Vùng Tân Định có rất nhiều xóm lao động, riêng Xóm Mười Căn thuộc dạng quý tộc nửa mùa. Khu xóm sang trọng này lúc mới hình thành chỉ là một cư xá có mười căn hộ, sau này dân tứ xứ nhập cư nên nhà cửa mọc lên như nấm, có điều đầu nhà cửa mọc lên đến đâu thì đám choai choai mới lớn vẫn khiếp oai Hùng Judo. Còn phải nói, với tay nghề nhất đẳng huyền đai Nhu đạo, Hùng Judo chỉ cần “liệng” lai rai vài thằng võ ngực xung đầu gấu là lũ nhãi đồ dám ló mòi đảo chánh. Vùng Tân Định này Hùng chỉ ngán Sơn Đại Ca duy nhất, nó tự nguyện làm phó tướng cho Sơn cũng như Hai Răng Nanh Xóm Nhà Đèn, Ba Nổ Xóm Ruộng, Lan Cao Kêu Xóm Bến Tắm Ngựa, Hải Xích Sắt Xóm Chợ và Hiếu Mặt Mâm Xóm Hầm Sỏi. Thử hỏi đứa nào chì hơn Sơn Đại Ca, hấn không chỉ đàn anh ở mặt đức độ mà còn ngon lành ở võ công “nức nở tiếng ve sầu”.

Vì lý do đơn giản đó mà Sơn hú một tiếng là Hùng Judo bay ra khỏi cửa cư xá Mười Căn ngay. Nó ra quán cóc đầu đường búng tay kêu chủ quán bung cho đàn anh Sơn một ly sữa nước sôi, nó một ly “pạc xiu” và Hoàng Lăng Tử một ly đen phin rót từng giọt.

Hùng nói nghe mát ruột.

- Có mình ở đây chủ quán miễn đóng thuế cho bất kỳ “mặt rô” nào. Á à, con đại bàng của huynh có biết uống sữa không vậy huynh Hoàng?

Lăng tử của lãnh địa cao nguyên nhè nhẹ lắc đầu.

- Con Bụt chỉ quen uống nước miếng của chủ.

Để chứng minh, gã phun một bãi nước bọt vô lòng bàn tay cho con Bụt âu yếm cái mỏ cong vút. Hùng Judo há hốc mồm.

- Anh Hoàng và ác diệu đêm qua làm quần hùng lác mắt. Tui nghe đồn huynh đài đăng ký luôn hộ khẩu ở nhà Sơn Đại Ca, đúng không?

- E hèm, tôi chỉ... mảnh long quá giang thôi. Ở chơi vài tuần mai mốt về núi tu luyện tiếp.

Sơn Đại Ca đã quá rành ngôn ngữ kiếm hiệp Hồng Kông của Hùng Judo, hấn vô vấn đề ngay.

- Ê Hùng, khu này có tay người Mỹ gốc Việt tên Tony Lèo mới đến hả?

Sếp Xóm Mười Căn ực cạn ly “pạc xiu”.

- Tao biết mày sẽ hỏi tao vài lời sau vụ ông tài xế taxi bị đánh gục trong vụ cướp xe đêm qua. Nhưng tao cứ nghĩ là mày bắt đầu từ “căn nhà thứ 11” chớ.

- Căn nhà thứ 11?

-Ồ ờ, đó là căn chòi xây dựng đầu tiên sau khi cư xá đã ổn định... mười căn nhà. Căn chòi đó quanh năm bỏ hoang hoặc cho thuê và thời gian gần đây làm tao ngứa mắt. Người chủ chính thức của căn chòi hiện đã về thăm quê ở tuổi miền Trung.

- Mày nói rõ hơn được chăng?

- Tất nhiên. Khoảng một tháng nay, trong căn chòi rách rưới thứ 11 có hai gã mất vệ sinh tới đóng đô. Tao

cóc cần biết chúng muốn căn chòi để làm gì nhưng mỗi lần chạm trán tao đầu hẻm, chúng đều thấy ánh mắt dòm tao như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hoàng Lăng Tử rung động. Chẳng lẽ dự đoán của Sơn Đại Ca trúng phóc, chẳng lẽ hai thằng khách du đảng giạt về Xóm Mười Căn là có mục đích hẳn hoi. Gã tự nhiên ngồi nhấp nhồm không yên.

- Ông bạn có đụng độ chúng không?

Hùng Judo mặt ỉu xiu.

- Không nhưng mà... có. Lúc tui kiểm cố giả bộ bắt tay thăm hỏi thì một thằng cười hề hề chụp bàn tay tui cấp kỳ. Y vận nội công bóp mạnh đến nỗi tui không thể trở nghề Nhu đạo được. Xương các khớp ngón tay kêu răng rắc như sắp gãy. Nói chung mất thể lực hoàn toàn. Trong khi thằng nọ chơi xỏ thì thằng kia tỉnh bơ ngậm điếu thuốc trên môi. Y còn chọc quê tui bằng cách rút hộp quẹt Zippo quơ qua quơ lại trước mặt tui trước khi đốt thuốc.

Hoàng rít lên như rấn.

- Tại sao ông bạn không báo cho tụi này biết trong đêm đại hội Xóm Lách chứ?

- Vì nhục nhã, thưa huynh đài. Dân anh chị vùng Tân Định không thể bị mất mặt bởi hai thằng mất dạy võ rừng được. Tui lẳng lặng cùng đàn em trong xóm căn răng theo dõi “căn nhà thứ 11” định đánh úp chúng một vỏ thì bỗng nhiên chúng mất tích.

- Sao?

- Chúng mất tích đúng ba ngày cho đến trưa thứ bảy hôm qua mới mò về và... bây giờ kể như mất tích luôn.

Sơn giả đồ ngồi nhấm nháp sữa nước sôi, lơ lơ mắt nghiệm thu như con mèo Mun. Lúc này hần mới huyết sáo.

-Krééc...

- Ô, tao không dám réo mày đâu đại bàng Búp. Tao định chất vấn cậu Hùng cơ. Này thằng bạn nhất đẳng huyền đai, cái bật lửa Zippo của tay khách lạ có mấy vạch dưới đấy hả?

- Để tao nhớ lại xem. Ổ là là, đúng 5 vạch chắn chòi. Tụi nó xài hộp quẹt cũng dị thường.

- Tụi nó nghĩa là hai thằng?

- Ờ, hai gã đều xài Zippo khắc 5 vạch. Có thể đặt tên cho chúng là băng “Zippo ngũ trảo”.

Sơn gật gù.

- Cái tên nghe hay đó nhưng phát hiện của tao còn hay hơn. Ở xóm mày có bao nhiêu cái villa cho thuê?

- Tám cái tất cả nhưng đều có người nhà cư trú. Trừ một cái mới nhất cách quán cà phê mình đang uống cỡ mười mét. Ở đó thỉnh thoảng tao thấy một chiếc taxi màu xanh lá cây đậu trước cửa villa.

Hai nắm đấm của Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tung tung vào nhau tóe lửa. Hai thằng cười như hai thằng điên. Giọng Sơn nóng ran.

- Vậy là mọi chuyện đã phơi bày giữa thanh thiên bạch nhật. Ông tài xế khổng lồ Nguyễn Văn chỉ là

nạn nhân... giả còn gã thương gia Mỹ gốc Việt tên Tony Lèo mới là nạn nhân chính thức. Rõ ràng hai tên siêu cao thủ mà Hùng Judo vừa kể cố tình muốn “căn chồi thứ 11” sau khi đã nhận ra con mồi ngon. Chúng đã điểm danh Tony Lèo và lên lịch theo dõi gã.

Đôi trông con người đầy gân đỏ của Hùng Judo muốn lồi khỏi khóe mắt. Nó ấp úng:

- Ô, đã theo dõi Tony Lèo sao chúng vắng mặt tới ba ngày?

- Khả khả, chúng cóc ngán mày đâu Hùng ạ. Tao đoán rằng ba ngày đó nằm trong “lịch” của chúng. Có thể chúng khám phá bí ẩn gì về... kế hoạch lấp sông của ông Việt kiều kia. Và cuối cùng chúng đã ra tay.

Sơn Đại Ca lảng lảng thấy lên bàn chiếc khăn mu xoa cuộn tròn. Hấn rón rén gỡ mảnh vải trình làng ngọn phi đao rướm máu có chùm sợi màu hồng đằng chuôi. Hấn lăm lì nhếch mép.

- Đã lỡ suy đoán rồi thì tao đoán tiếp luôn. Tụi bây nghe coi lọt lỗ tai không, tao nghĩ rằng hai kẻ lạ mặt kia đã bám sát chiếc taxi màu xanh lá cây mà Tony Lèo kêu đến bằng điện thoại di động. Có lẽ đến một chỗ nào đó gần cầu Công Lý chúng đã tìm cách cho taxi đứng lại. Chúng chia phe một thằng chặt “Thiết Sa Chương” vào gáy của tài xế Nguyễn Văn, thằng kia dí theo Tony Lèo đang chạy trốn và kết thúc cuộc chơi bằng một mũi phi đao. Sau đó lợi dụng bóng tối, chúng áp dụng trò hỏa mù thay hình đổi xác. Chúng

bắt cóc Tony Lèo lên taxi đông mất, chừa lại Nguyễn Văn nằm chèo queo dưới ruộng rau muống theo kiểu một người trượt chân chết đuối.

Giả thuyết của Sơn Đại Ca làm cả đám bàng hoàng. Hoàng Lăng Tử cũng sờ.

- Mày ngon như đại thám tử Sherlock Holmes ấy. Hùng Judo thì... ít học hơn. Nó lắm bả.

- Đại ca đúng là chúa trùm vùng Tân Định.

Sơn khiêm tốn thực sự.

- Một nhà thông thái cũng còn có lúc sai hướng hồ đây chỉ là giả thuyết của một “em bé” học lớp 11. Chỉ đáng thương cho nạn nhân thế mạng Nguyễn Văn, chúng ta vẫn cần những lời khai của người đàn ông bị hôn mê ấy. Trước sau gì mình cũng phải ghé Trung tâm cấp cứu....

Hùng thều thào.

- Mày có cần tao hỗ trợ không đại ca?

- Cần. Trước mắt mày làm ơn niêm phong bằng mất căn nhà thứ 11 và cả cái villa bí hiểm của Tony Lèo muốn. Có động tĩnh thì chạy qua Xóm Lách thông tin cho tụi tao.

Hắn quay sang Hoàng Lăng Tử rồn rảng.

- Tao có hẹn trước với Thúy Bụi, Thạch Sầu Đồi và Quyên Tiểu Muội ở quán này lúc 8 giờ sáng. Quý vị ấy đến đây bây giờ. Tạm thời tao định phân công như sau: Thạch Sầu Đồi đeo theo bọn công tử chuyên

xàì quẹt Zippo, còn màì tìm hiểu các băng cướp taxi trong thành phố.

- Ôkê, còn hai yếu điệù thực nữ?

- Quyên phải ôn bài vở, Thúy cần mưu sinh kiếm sống giúp đỡ bác Tám Lục, màì thắc mắc làm gì. Tại sao không nhắc đến tao, ha ha ha...

m ư ờ i b ố n

NGŨ QUÁI XUẤT TƯỚNG

Sáng chủ nhật nắng rực rỡ. Mới đó mà đã sắp đến Tết âm lịch. Năm hiệp sĩ chia tay Hùng Judo nhưng những lời căn dặn của nó còn lớn vồn bên tai. Có phải cu cậu đã lập đi lập lại nhiều lần: rằng “nhị vị cao thủ võ lâm” từng tạm trú trong căn nhà thứ 11 toàn tròn hai mươi tuổi, rằng hai thành đều không bụi con cho lắm, nhưng có cái đầu to như cái thúng cùng để tóc dài phủ gáy, cùng có bộ râu “cút mũi” của trùm phát xít Hitler và cùng đeo khuyên lủng lẳng một vành tai. Mới nhìn bên ngoài thì chúng hơi giống người đồng tính nhưng nhìn kỹ hơn thì lớp son phấn dày cộm trên mặt chúng nhằm để che lấp hậu quả của cơn bệnh đậu mùa. Ê, một thành rõ chàng rõ chít, còn thành kia gò má lõm xuống bởi một vết chém nghề nghiệp.

Thạch Sầu Đồi trực chỉ con đường chợ trời Huỳnh Thúc Kháng trong tâm trạng ngổn ngang. Thì nó nhớ Thúy Bội và con khỉ Tề Thiên chớ sao. Con Thúy bay lượn trong đầu nó bằng hai tay chống nạnh, cái cằm vênh lên, cái mỏ chu ra, đôi mắt màu tím ươn ướt. Con khỉ thì cù lét tinh thần nó bằng những điệu múa độc nhất vô nhị của loài người tiền sử. Suốt thời gian gần đây Thạch Sầu Đồi đã nghiên cứu điệu múa đó để bổ sung cho môn võ Hầu Quyền của mình. Trình độ nó tăng tiến thấy rõ, nó học cách tránh né đòn tấn công của đối phương từ trên không lẫn dưới đất lúc nhìn con khỉ giỡn với đại bàng Bụt và mèo Mun, nó còn học kiểu cách “chạy nước rút” của con khỉ. Coi nào, hai cánh tay chườn vờn về phía trước gần chạm đất, hai bàn chân nhip nhàng hòa điệu theo, thế là tốc độ càng lúc càng hưng tợn chứ sao.

Thạch chép miệng:

- Luyện khinh công theo cách đó Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử phải đầu hàng. Trong tam thập lục kế của các bậc tiền bối thì kế “tẩu vi thượng sách” là xịn hơn hết. Tại sao lúc khom mình chạy, ta không nghĩ rằng ta là một con khỉ đang bị gấu rượt chớ?

Không hiểu nghề... bôn tẩu của nó tiến bộ ra sao nhưng rõ ràng thượng đế tạo điều kiện cho nó áp dụng ngay. Giữa lúc cu cậu còn đang xó rố băng qua đường với cái miệng làm nhảm thì một chiếc xe tải ở đầu trời tới. Nhanh như “một con khỉ bị gấu rượt”,

Thạch lộn tùng phèo đúng một vòng, nó né tiếp hai chiếc Honda chạy ngược chiều và phóng vút vô vỉa hè Huỳnh Thúc Kháng trong tư thế nện mông xuống đất.

- Ui da, đau thấu trời...

Thạch rên như bọng trước cặp mắt khâm phục của ba thằng nhóc đánh giày. Chứ gì nữa, ba thằng oắt con ngồi trên hộp đồ nghề thất nghiệp đánh bài cào với nhau bỗng dờ dẩn hẳn ra. Một đứa lè lưỡi:

- Chực chực, dễ nể.

Thạch cáu tiết:

- Tao không cần ai nể, xem bị xe cán dẹp lép hơn con tép.

- Hì hì, tại đàn anh không để ý đó thôi, anh bay một lèo theo hình tia chớp từ giữa lộ cái vô vỉa hè khiến tụi em như được coi phim kinh dị.

Trời ạ, vậy là mình đã luyện thành thực môn khinh công của khi thiết sao? Thạch Sầu Đời cười tít mắt.

- Nếu tụi bây muốn tao sẽ truyền nghề cho, có điều hôm nay không rảnh. Anh bị kẹt truy lùng một cái... bật lửa.

Ba thằng oắt con cười thả cửa. Chúng móc túi quần xà lỏn liệng ra ba cái quẹt ga xanh xanh đỏ đỏ.

- Anh hai có quyền lựa một cái để hút thuốc khỏi tìm kiếm mất công.

Thạch Sầu Đời cảm động. Nó lắc đầu rồi véo lỗ tai một thằng nhãi tỏ tình huynh đệ. Giọng nó rầu rĩ:

- Hộp quẹt mà anh đánh rơi thuộc loại Zippo trắng dưới đít khắc tới năm vạch. Mấy đứa biết ở đâu bán thứ đó không?

Lũ nhí đánh giày có vẻ là chuyên viên sưu tầm hộp quẹt của những vị khách sang trọng lỡ bỏ quên trên bàn tiệc. Chúng ríu rít.

- Trước giờ tụi này chỉ thấy Zippo xài ống xăng bốn vạch trở xuống.

- Anh hai chắc thuộc mô-đen cổ điển.

- Khu chợ trời này có một địa điểm chuyên mua bán bật lửa Zippo cũ mới. Anh hai thử đến đó xem.

Thạch Sầu Đời hí hửng giúi vào tay bọn nhóc mười đồng cứng rồi thoăn thoắt biến vào con hẻm kế quán karaoke cuối đường. Tụi nhỏ nói rằng chúng thường bán hộp quẹt đủ dạng cho ông già râu xồm trong con hẻm băng nhạc. Ôi, ông già râu xồm là ai giữa cõi trần gian đầy ma quỷ này hả?

Một tiếng gào xé gió phía sau làm Thạch giật nảy người.

- Sao? Mới chôm đồ nhà định... “chà đồ nhôm” phải không?

Thạch quay đầu lại. Mặt mũi mình sần sùi kiểu này đâu giống bọn ăn cắp vặt mà thiên hạ chào mời tiếp thị. Cu cậu tính buột miệng chửi thề thì á khẩu ngang bởi “bộ râu xồm” trên khuôn mặt gã đàn ông. Thạch lắp bắp.

- Tôi đi tìm ông già bán quẹt Zippo.

- Chính tao đây.

- Ờ...

- Tao chưa tới ba chục cái xuân xanh nhưng được đòi tặng cho biệt hiệu “ông già”, mày khó chịu hả?

- Không. Tôi chỉ ngạc nhiên vì không thấy anh trưng bảng hiệu.

- Trưng bảng lên để bị đánh thuế sao mày, mày tính mua Zippo đời nào, đời Bảo Đại hay đời Clinton hảo hạng. Hai loại đời đó, mày phải trả bằng đô la nghe.

- Tôi muốn mua hộp quẹt có khắc năm vạch dưới đáy.

- Cái gì?

“Ông già râu xồm” tròn xoe mắt. Gã lẩm bẩm.

- Bộ đám dân chơi dạo này đổi mô-đen hay sao vậy cà? Hồi nãy cũng có một thằng cô hồn tới đây kiếm loại Zippo năm vạch.

Thạch nhảy dựng.

- Có phải mặt y to như cái thúng bị rỗ, một vành tai đeo khuyên chẳng?

- Ờ ờ, tao còn nhớ bộ râu cụt mũi của nó giống y chang trùm phát xít Hitler ấy. Chắc mày cùng băng với nó hả, khi biết tao không có hàng năm vạch, nó đã nhờ tao khắc thêm hai vạch vào đít chiếc Zippo ba vạch cáu cạnh mà nó mang theo.

- Y có cho đại ca địa chỉ không?

- Nô, nô... Ở đây buôn bán theo luật im lặng. Và lại cái thằng nói không rành tiếng Việt ấy tao không thích dây dưa, tia nhìn của nó lạnh như một tên sát thủ. Nó ấn xu vô tay tao, nhận chiếc Zippo được bổ sung hai vạch và bỏ đi không một lời chào.

Thạch Sầu Đồi cũng bỏ đi không một lời chào. Nó búng giò như đế và bốc hơi giữa đám đông chớp nhoáng. “Ông già râu xồm” nhìn theo ngao ngán.

- Mẹ kiếp, hết thằng “mặt thúng” đến thằng “chân sậy” tới làm rộn, chúng từ Hỏa Tinh rớt xuống chắc?

Hoàng Lăng Tử xuất hành ngược lại với hướng Thạch Sầu Đồi. Bắt chước Thạch sấm sột xích cọt cổ con Tề Thiên tại căn cứ Xóm Chùa, gã cũng nhốt em đại bàng Bụt vô lồng sắt treo lủng lẳng trên cành vú sữa cho chắc cú.

Rời khỏi Xóm Lách là gã vẫy xe buýt đến miệt Bà Queo ngay. Theo lời kể của đại úy Lý Thạch Sanh đêm qua ở hiện trường thì bãi xe taxi màu xanh lá cây nằm tập trung ở vùng ngoại ô hẻo lánh. Gần bãi xe là trạm điều phối của công ty vận tải tư nhân, nơi tài xế Nguyễn Văn đang công tác.

Bước lên xe, bộ dạng nho nhã thanh tú của gã nổi cộm hẳn trước đám hành khách lèo tèo. Gã chưa kịp ngồi xuống băng ghế trống cuối cùng thì một bàn tay vỗ nhẹ lên vai âu yếm.

- Tướng anh sang như vậy sao không đón taxi?

Hoàng Lăng Tử ngoảnh đầu rất từ từ. Trước mặt gã lù lù một cô gái tuổi cỡ trăng rằm có dung nhan của... Chung Vô Diễm. Khi cô nàng cất giọng hầu như các món nữ trang xuyên, lắc, vòng cổ, bông tai trên người nhún nhảy theo ngộ nghĩnh.

Hoàng nhún vai trước mớ trang sức mạ vàng của cô ả bình dân.

- Nghèo...

- Nghèo thì em nuôi. Em buổi chiều đến tối làm tiếp viên nhà hàng ĐỀN MỒ khu đô thị mới Bà Quẹo. Nếu anh không chê, em xin hứa bao anh ngày hai đợt taxi đưa đón em về. Chưa kể tiền lương hàng tháng.

Hoàng rùng mình, gã hoảng hồn ngo lơ qua cửa kính.

- Cướp...

Ả tiếp viên Chung Vô Diệm cười mím chi ngồi tỉnh bơ cạnh gã. Ả cười hăng hắc.

- Đi taxi sợ bị cướp hả, đồ nhà quê, hi hi. Nhà hàng ĐỀN MỒ của tụi em là trụ sở của băng cướp taxi đây, đám công tử bốn đứa mới lớn đó mê em như điên đổ, chúng “bo” em tiền đều đều, nhưng chẳng đứa nào đẹp trai bằng anh.

Hoàng Lãng Tử chơi với. Thánh thần ơi, không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà cô nàng lẻo mép này bô bô chuyện xã hội đen trên xe như chỗ không người, mà cũng có vẻ là chỗ không người thật, rõ ràng chẳng ma nào thèm chú ý. Gã lập tức tương kế tựu kế cho qua chuyện.

- Nhà chúng ở đâu?

- Kìa anh yêu, căn nhà không số bên tay phải ở đằng sau trạm sắp tới là sào huyệt của bốn kếp nhí em đấy. Tối nay chắc chắn chúng lại đến nhà hàng thăm em, hi hi...

- À...

- Nhà em trọ ở xa hơn, tận trạm dừng cuối cùng cơ, hi hi...

Xe buýt vừa dừng lại trạm là Hoàng Lăng Tử nhảy xuống. Gã hét ầm trời.

- Vĩnh biệt Chung Vô Diệm!

Thoát nạn. Hoàng lững thững bước lên một mô đất mà bên dưới là ụ cống đang đào để quan sát tứ phía. Gã không ngờ số mình xúi quẩy như vậy, phải chi người đẹp vừa trò chuyện trên xe buýt là Quyên Tiểu Muội thì êm đềm biết bao, đằng này lãnh đủ nụ cười tra tấn tinh thần của một ả đèn mờ bị... mát dây mới thê sồ thảm.

Tuy nhiên chưa chắc ả Chung Vô Diệm mát dây, thử giương thần nhãn mà coi, rõ ràng đối diện gã chính là một căn nhà không bằng số với bốn tầng công tử nhớn như ngoài hiên thật ngứa mắt. Chúng dựng chống hai chiếc Suzuki lưỡi Tầm Sét bánh tòn rồi thay phiên nhau nhảy lên yên rồi ga nẹt bô cho khói lửa mịt mù trời. Chúng lại gõ thảng trước lẫn thảng chân, nằm rạp song song với mặt đất dang thẳng cánh cặp giò ốm nhách hết cái đuôi cá quẩy và rú rít như anh hùng xa lộ biểu diễn dù chung quanh chẳng hề có một khán giả nào đứng xem hoặc vỗ tay. Căn nhà không số láng giềng của chúng cách đây tới gần năm mươi mét mù khơi.

Hoàng lạng đến sau lưng chúng như một bóng ma.
Khi gã cất tiếng bốn công tử mới trở mắt.

- Tất máy ngay. Ai cho phép tụi mày thực tập đua xe làm ô nhiễm thành phố hử?

- Cóm!

Một công tử sếu vườn báo động nhưng... trật lất.
Hung thần của chúng đã nhếch mép:

- Tụi mày là băng cướp taxi phải không? Nói mau...

Bốn thằng nhãi bỏ mặc xế nổ rền rền động cơ, chụp cờ lê, mỏ lết làm thành một vòng vây cực lạ. Vô tình chúng đã lọt vô thế trận phù hợp với chiêu thức mà Hoàng muốn thi thố. Trong vòng năm cái chớp mắt, trận cuồng phong kỳ diệu từ thân thể gã cuốn rạp bốn thằng nhãi chụm đầu vào nhau mếu máo còn vũ khí chúng thì tung tóe một nơi.

Gã dựng cổ áo một thằng mặt mày anh chị nhất, hỏi cung.

- Muốn chết hay muốn sống?

- Hic hic, thưa... sư phụ... em không muốn ử tồ.

- Không muốn ở tù sao thành lập băng cướp taxi?

- Hic, tụi em đi ăn cướp hồi nào?

- Còn lẻo lự hả, ở nhà hàng ĐỀN MỒ khu Bà Quẹo đêm nào tụi bây cũng chia tiền trấn lột trước mũi mấy ả tiếp viên, tao biết hết.

Thằng lớn tuổi nhất nước mắt nước mũi tèm lem ngơ ngác nhìn sang ba chiến hữu. Cả bốn công tử bị

đòn tối độc không đứa nào đứng dậy nổi. Thằng em út nhất trong đám gào thảm thiết.

- Tụi em bị con nhỏ xấu như ma trong quán hại rồi sư phụ ơi. Chắc sư phụ nghe con tiếp viên mặt như Chung Vô Diệm ton hót phải không?

- Nếu phải thì sao?

Bốn thằng đua đòi làm ma cô vừa sụp lạy Hoàng Lăng Tử vừa lải nhải hét bốn thằng hề.

- Trời hỡi, con nhỏ đó bị điên mà sư phụ. Tụi em “nổ” mà nó tưởng thiệt.

- Hic hic, bốn đứa tụi em hận gia đình muốn nhà tự lập chớ hổng có gan làm tội phạm.

- Tụi em sống bằng nghề bảo kê nhà hàng ĐỀN MỜ nơi con khùng Chung Vô Diệm làm việc. Tối nào tụi em cũng gặp nó, không tin tối nay sư phụ vô quán, tụi em sẽ đãi một chầu bia lon có... gác tay, nhân tiện kêu nó “thanh minh thanh nga” luôn.

- Hu hu, có một lần tụi em suýt qua đời bởi một băng cướp taxi nên từ đó chế tạo ra câu chuyện cổ tích cướp taxi để “hù” các em gái ai dè con nhỏ Chung Vô Diệm tin như sấm.

Chi tiết cuối cùng của thằng công tử út làm Hoàng Lăng Tử chú ý. Gã giải huyết cho chú nhóc lệ làng.

- Chuyện đụng độ băng cướp taxi ra sao, nói thử coi.

- Dạ dạ, thưa sư phụ, khoảng nửa tháng trước có hai gã khách tướng tá dị hợm mò vô nhà hàng ĐỀN MỜ nhậu quắc cần câu. Trong cơn say họ lỡ mồm phun

với mấy đứa tiếp viên rằng sẽ cướp một chiếc taxi màu xanh lá cây ở bãi xe ngoại ô Bà Quẹo. Thì chính con nhỏ Chung Vô Diệm xì với tụi em chỗ sao. Do phải làm nhiệm vụ bảo kê nhà hàng nên tụi em cất hai mạng nhảy xe Suzuki lưỡi Tầm Sét bám đuôi họ bén gót. Dạ dạ, quả là họ có chắm một chiếc taxi màu xanh lá cây đậu trong bãi. Chiếc taxi do tài xế Nguyễn Văn làm giặc lái, ông này cũng có vài lần đến quán tụi em.

- Hử?

- Dạ, em thề nói láo xe cán chết. Hai gã dị hợm đó đứng rình trong bóng tối ngay cổng bãi xe chờ Nguyễn Văn lái taxi ra là chỉ trở liên hồi. Em còn nhớ số xe lúc Nguyễn Văn đến chơi nhà hàng mà. Số...

- Tao không cần biết bảng số, có sao tụi bây lại chạm trán chúng?

- Hic hic, cũng do nổi máu anh hùng, sư phụ ơi. Hai thằng em ý mình có mang theo đồ nghề trong người nên chờ chiếc taxi của Nguyễn Văn bốc hơi là bay Suzuki lưỡi Tầm Sét đến chặn đầu hai gã. Hic hic, lúc lại gần mới phát ớn. Tụi em hỏi bằng tiếng Việt thì họ trả lời tiếng Miên, tụi em đòi bảo vệ các thực khách đến quán, trong đó có Nguyễn Văn thì họ cười ngất. Đến lúc tụi em tuyên bố họ không được cướp taxi của khách thì họ làm tụi em hết thấy đường.

- Sao?

- Họ xuất chiêu nhanh như sư phụ vậy mà chỉ có một người nhúc nhích. Dạ, gã đứng gần bạn em nhất

chỉ cần lật mu bàn tay khẽ nhẹ vô trán là bạn em quay cu lơ, em cúi sườn rút mã tấu ra lụi vô bụng gã thì có cảm giác như mũi dao chạm phải bức tường thép. Còn sau đó thì em tối sầm mặt mũi. Lúc tỉnh dậy hai gã đã biến mất, chỉ còn em cùng thằng bạn đầu súng vù và chiếc Suzuki đổ chổng gọng.

- Vậy mà tụi bây không báo cảnh sát?

- Dạ, chẳng những không báo mà tụi em còn về quán nỏ rằng chính bốn thằng em thường xuyên cướp taxi sau giờ làm bảo kê khiến con ả Chung Vô Diệm kính nể. Hic, chỉ mình nó kính nể còn các tiếp viên khác thì cười khi dễ tụi em. Con nhỏ xấu òm kia bị “man” mà.

- Hai gã âm mưu cướp taxi đó còn đến nhà hàng tụi bây không?

- Không, thưa sư phụ. Em cũng không thấy họ mò đến bãi taxi ngoại ô Bà Queo nữa. Tài xế Nguyễn Văn vẫn lái xe đón khách đều đều, có lẽ họ cảm thấy bị đánh động bởi tụi em nên chuyển qua cướp các loại taxi màu vàng, đỏ, tím...

- Câm mồm.

Hoàng Lăng Tử gầm lên như sấm. Gã khoan thai kể lại tình trạng hôn mê của Nguyễn Văn sau khi bị cướp chiếc taxi màu xanh lá cây đêm qua ở gần cầu Công Lý, dĩ nhiên là gã ém nhẹm việc ông khách đáng nghi ngờ ngồi trên xe tự nhiên mất tích. Câu chuyện chấm dứt trong ánh mắt lạc thần của bốn công tử bảo kê. Gã lạnh lùng.

- Phải nói thành thực rằng tao cảm ơn tụi mày. Đúng là ma đưa lối quỷ dẫn đường cho tao gặp em Chung Vô Diễm và gặp tiếp tụi bây. Tao chỉ còn một thắc mắc duy nhất: hai gã dị nhân đó nói tiếng Miên hay tiếng Việt?

- Dạ, có khi tiếng Miên có khi tiếng Việt có khi lơ lớ tiếng Tàu. Em nghi họ là tàn quân của phát xít Pôn Pốt chạy giạt sang Việt Nam.

- Ha ha ha...

- Sao sư phụ cười ạ, họ để râu cút mũi rất giống phát xít Hitler.

- Tao còn biết một thằng mặt sẹo chém, một thằng mặt rỗ cùng gấn khuyên tai nữa kia. Đúng, chứ?

- O...

- Riêng vụ mũi mã tấu của tụi mày đâm bụng chúng bị dội ra kể cũng hơi lạ. Chẳng lẽ chúng có võ gồng, không thể được, người luyện võ gồng cấm ham mê tửu sắc và tuyệt đối kiêng rượu bia. Tao không tin.

Hoàng Lăng Tử làm “mát xa” sơ sơ cho bốn công tử thuộc “Băng cướp taxi dỏm” hồi phục. Gã gần giọng.

- Nhân danh một kẻ đồng thế hệ, tao đề nghị tụi bây giải nghệ nghề bảo kê rẻ tiền và về nhà trình diện cha mẹ, tụi bây thấy thế nào?

- Đội ơn sư phụ hướng dẫn đường ngay nẻo chánh. Bây giờ tụi em mới biết đi làm du đảng một ngày đảng là học được tí sàng khôn.

Buổi chiều đến thật sâu thẳm. Thúy Bội ôm con mèo Bé Mun nằm đông đưa trên võng ru ả linh miêu ngủ bằng một điệu Lý Con Sáo ế ẩm. Mà đúng là cô bé ế ẩm thiệt, sau bữa sáng rộn ràng hội ngộ Ngũ Hồ Tướng ở quán cóc Xóm Mười Căn, rồi nhận chỉ thị của Sơn Đại Ca là cấm... mạo hiểm phiêu lưu, cô bé đành xụ mái tóc xù lông nhím bung giỏ hột vịt lộn lủi thủi đến lễ đường Pasteur gần trường Đại học luật khoa ngôi chùa hụ. Trong giỏ hột vịt lộn có tấm võng dù đã chiến, ngôi hoài rã cẳng không thấy khách nào mua, Thúy Bội giận dữ móc võng vô hai cây me nằm chờ thời. Đường sá lúc nào lại không ngập tràn xe cộ, cô bé buồn bã ngó tấm bảng các-tông treo tòn teng ở thân cây đề mấy chữ to tướng “Hột vịt lộn bán sỉ lẻ giá rẻ rề” bị bụi bặm và khói xăng không ngừng phủ lên mà thấm thía thân phận một đứa trẻ mồ côi tự đối phó với cuộc đời.

Cái lò than để hâm nóng sản phẩm cũng tắt queo mà thúy Bội chẳng thèm nhóm bếp. Cô đã trải qua buổi trưa với bánh mì kẹp thịt và ly trà đá lớt dạ. Hừm, giá không quen biết với Sơn Đại Ca thì êm ả biết bao, cô sẽ bán chiếc xích lô của dưỡng phụ Tám Lục, đẹp nghề bán hột vịt lộn theo kiểu di tản này, rủ Thạch Sầu Đồi đi giang hồ cho phỉ chí. Ê, thằng Thạch Xóm Chùa có năm ngón tay điệu thủ “thối” ví

bóp thiên hạ trong đám đông thuộc hàng cao thủ, cô thì tài nghệ hóa trang cỡ bậc thầy, hai đứa mà hợp tác thì còi cảnh sát cũng chào thua.

Vậy mà lệnh của Sơn Đại Ca nghe nặng ngàn cân:

- Thúy phải tập lương thiện. Bán hột vịt lộn vỉa hè không phải ai cũng can đảm làm được, phải nhớ rằng sau lưng mình bác Tám Lục đã về già.

Đêm qua đại ca đã nhắc lại điệp khúc đó sau cuộc liên hoan văn nghệ nửa chừng bị đổ vỡ vì một cái thầy ma còn thở dưới ruộng rau muống. Thúy Bụi cắn môi không phản đối nhưng sáng nay không cho cô tham gia vào việc truy tìm bọn hung thủ cướp taxi thì thật là xử ép nhau.

Cô thở dài trên võng:

- Mình là một thiếu nữ đảng hoàng chờ đầu phải đứa bé mới tập đi, không xuất tướng ai biết mình có võ. Hừm, đừng khinh lũ con gái nhé. Bản cô nương sẽ giao giỏ hột vịt ế này cho con đại bàng Bụi xử lý rồi lên đường đi... bụi cho biết mặt.

Coi nào, cô bé chưa kịp nhੌm khỏi võng thì Bé Mun đã mở mắt chồm lên.

- Ngaaaao...

Tiếp theo đó là giọng ấm áp của... Sơn Đại Ca.

- “Chào nàng công chúa vỉa hè?”.

Tiếng động cơ xe ga tắt ngấm và Thúy Bụi chớp chớp hàng mi dài sọc. Trời ạ, té ra là Quyên Tiểu Muội vừa phát biểu trên chiếc Spacy 100 phân khối

chớ ai. Nghệ thuật nhái giọng của cô lão luyện đến mức Thúy Bội cứ tưởng đại ca lù lù xuất hiện.

- Đồ quỷ sứ!

- Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò mà Thúy!

- Ủa, sao bồ biết mình bán chỗ này mà ghê?

Quyên Tiểu Muội dựng chống xe ga rồi vuốt ve con mèo rừng có màu lông địa ngục. Cô ngậm ngùi:

- Mình ôn bài vở xong buổi trưa nên đầu giờ chiều xách xe đông ra chợ Bến Thành mua sắm mấy món đồ lặt vặt. Trên đường về chợt thèm ăn hột vịt lộn bèn quẹo đường Pasteur ai dè đụng tấm bảng quảng cáo của Thúy treo ở cây me. Mình...

- Sao?

- Toàn bộ giỏ đồ nghề giá bao nhiêu hở Thúy?

- Đẹp. Bồ muốn ăn tôi luộc chục trứng cho mà thưởng thức với rau răm. Con Thúy Bội này không bao giờ lấy tiền bạn bè.

- Nhưng mình có rất nhiều tiền...

Cô tiểu thư hoa khôi lớp 10 trường Cao Bá Quát dứt khoát rút hầu bao trong chiếc ba lô mini ra. Ngay khi nhìn thấy tờ bạc mười ngàn đồng lấp ló phía trên, Thúy Bội đã tròn xoe mặt sùng sốt.

- Đưa mình liếc thử tờ mười ngàn.

- Bạn cầm hết xấp năm chục ngàn này đi, bác Tám Lục cần lắm đấy.

- Không... hãy nghe mình nói nè Quyên. Tờ mười đồng cứng trên cùng của bồ đích thị là tiền giả. Màu

đỏ của nó lọt hơn tờ mười ngàn thiệt, thấy chưa? Bỏ so sánh hai tờ bạc xem, mọi thứ đều giống hệt nhau, từ các hoa văn cho đến hàng chữ ngân hàng quốc gia, chỉ trừ màu sắc...

Quyên choáng váng. Cô sẫm soi tờ bạc sắp biến thành màu hồng trong tay mình rồi ngỡ ngàng.

- Đi với mình lẹ lên, Thúy Bội.

- Đi đâu?

- Ra cửa hàng ở phía đông chợ Bến Thành. Shop “MẮT BIẾC” mình vừa mua hàng ở đó, tiền mười ngàn này là do họ thối lại hồi nãy. Cái bóp trong ba lô mình chỉ toàn tiền năm chục ngàn.

Thúy hôn con mèo rừng chùn chụt.

- Thế là thỏa chí tang bồng nhé. Bé Mun. Mày nằm ngoan trên võng chờ tao và chị Quyên xếp bếp lò và tắm bằng tiếp thị vô giỏ rồi lên đường giang hồ nghen. Hi hi, Sơn Đại Ca và hai tên con trai lo điều tra bọn cướp taxi thì hai chị em tao lo tóm gáy bọn làm bạc giả. Chưa biết mèo nào cắn mèo nào, á à...

*

Tại Shop mang tên MẮT BIẾC, câu trả lời của bà chủ tiệm làm Thúy và Quyên bàng hoàng. Bà ta giấy đành dặt.

- Tôi xác nhận tờ mười ngàn đó đúng là tôi vừa thối cho cô. Trời Phật ơi, hai cô ráng dòm trong ngăn kéo của tôi. Ba cọc cao nghệu giấy mười ngàn đều giả

tuốt luốt trừ sáu tờ bạc thực chêm hai đầu. Hu hu, tôi đã bị chúng lừa như con nít.

Quyên điềm tỉnh, cô thông cảm khi thấy bà chủ xấu hổ nhìn qua cửa kính trong suốt tránh ánh mắt của cô.

- Ai lừa bà?

- Một thằng cha mặt bụi trét đầy phấn sáp tai đeo khuyên, ngay nhưn trung thò lò bộ râu Hitler đến trước cô. Hu hu, tôi vừa sực nhớ gò má gã “lại cái” đó có một vết sẹo lồi như vết chém. Mắt gã lom lom như người biết thuật thôi miên khiến tôi luống cuống. Tôi chỉ biết gã mua các món hàng cực đắt và giao cho tôi ba cọc bạc màu đỏ toàn giấy mười ngàn. Ôi, tại sao lúc ấy tôi có thể lú lẫn thế nhỉ?

- Vì bà bị hoa mắt bởi tà thuật của gã và vì những tờ mười ngàn thoát nhìn rất khó phân biệt thật giả chứ sao. Tôi nghĩ rằng bà nên gọi điện thoại cho cảnh sát đến đây ngay lập tức kéo nguội mất dấu vết.

Đúng lúc đó con mèo rừng Bé Mun chọt gù lên trong cổ họng rồi bái bai cánh tay Thúy Bùi nhảy vọt xuống đất. Trong nhấp nháy hắc miêu đã phi thân qua chiếc Spacy 100 đậu trước Shop và bốc hơi trong đám đông qua lại trên đường. Bà chủ tiệm MẮT BIẾC há hốc mồm.

- Trời Phật ơi, tôi mới thấy cái bóng Hitler của thằng cha tiền giả lướt ngang cửa kính.

- Hả?

- Và con miu dữ tợn của cô em đây rượt theo nhanh hơn cả loài chó Béc giê nghiệp vụ của cảnh sát.

Thúy Bụi chết điếng. Cô bé vò rối tung mái tóc xù lông nhím kêu trời.

- Vậy là Bé Mun nguy đến nơi, nếu tôi không làm thì “gã tiền giả” chính là một trong hai tên cướp taxi man rợ.

Cô bé tiên tri trúng phóc. Sau năm phút đứng lóng ngóng ngoài cửa cùng Quyên Tiểu Muội chưa biết tìm linh miêu ở hướng nào thì mèo Mun rên rĩ lết vô. Lạy Chúa, phần đùi sau chân phải của nó bị một mũi phi đao cắm phập. Răng của Mun cắn chặt một mảnh vải nhuộm máu.

HUYỀN THOẠI VỀ MẮT MÈO RỪNG

Ngũ Quái xuất quân bốn thắng, một bại. Người đề xướng trận đánh lại là người thảm bại mới đáng buồn. Thị Sơn Đại Ca chứ ai. Sau khi phân công nhiệm vụ cho các chiến hữu, hắn tức tốc đạp xe lên Trung tâm cấp cứu Sài Gòn với tờ giấy giới thiệu có chữ ký oai hùng của đại úy Lý Thạch Sanh nhưng không tài nào trò chuyện được với nạn nhân Nguyễn Văn vì ông tài xế đáng thương còn hôn mê chưa tỉnh nổi. Sơn đau khổ quành về Xóm Lách trút tâm sự thâm tử vào hai thuốc củi được chưa chẻ. Hắn vừa luyện tập thể lực vừa kiếm được hai chục ngàn tiền công giúp đỡ mẹ cha. Hắn tưởng rằng buổi chiều may ra khá hơn chẳng, nhưng nạn nhân Văn vẫn kiên trì với cơn “thuốc mê Thiết Sa Chương” trong phòng cấp cứu mới là khó hiểu.

Sơn rời khỏi phòng cấp cứu lằm bằm:

- Mình không lạ gì Thiết Sa Chương, nó tương tự như đòn tử Atêmi trong Karatedo, có thể giết chết đối phương bằng cạnh hoặc sống lưng bàn tay. Chỉ khác nhau ở chỗ đòn Atêmi không tạo vết bầm nơi gáy mà chỉ làm xương cổ rạn nứt, đằng này Thiết Sa Chương trong Kung Fu hành hạ da thịt nạn nhân thâm. Nghe đòn kẻ nào luyện thành công môn công phu tà đạo đó, bàn tay phải cứng như sắt nguội. Chẳng lẽ tên thủ phạm vô hình kia đã trải qua ba chặng nhúng tay vào cát đun sôi trong chảo, ngâm dài dài trong nước đá vụn và xía toàn bộ những đầu ngón tay vô kim loại nhọn và mảnh thủy tinh thật ư?

Sơn mơ màng nhớ lại nguyên nhân phát sinh đòn Atêmi trong môn Karatedo. Thời xưa nước Nhật bị giặc ngoại xâm xâm chiếm, bọn giặc sợ dân nghèo khởi nghĩa nên cấm dùng binh khí như đao kiếm cung tên giáo mác. Vị thủy tổ Không Thủ Đạo mới sáng chế ra võ phái đánh giặc bằng “tay không” và từ đó Atêmi cùng các chiêu thức kỳ ảo khác ra đời. Ông ta đã đào tạo được các nghĩa quân có trình độ thượng thừa đến mức mọi tứ chi hoặc góc cạnh nhô lên trên thân thể đều có thể hạ sát bọn giặc ngang với binh khí. Ngay cả tiếng hét “Kiai” cũng có thể làm cho đối thủ rách màng nhĩ chảy máu lỗ tai.

- Mình đã đạt hỏa hầu của các nghĩa quân thời xưa chưa nhỉ?

Sơn không trả lời nổi nghi vấn võ thuật đó nhưng hấn thừa sức đánh giá sự lợi hại của đòn Thiết Sa Chương của võ Tàu. Coi, hấn còn đang trầm ngâm thì đại úy Lý Thạch Sanh từ ngoài cửa Trung tâm cấp cứu bước vào. Cách sải bước của anh ta chứng tỏ nội lực của một võ sĩ tốt nghiệp tối thiểu ba môn phái.

Vị đội trưởng đặc nhiệm lừng danh trong ngành săn bắt cướp cười tủm tỉm:

- Chào thám tử tư Xóm Lách?

- Đừng gọi em là thám tử tư, em phải về cho kịp cái hẹn với bạn bè đây. À...

- Gì hả Sơn?

- Nguyễn Văn chắc chắn trúng đòn Thiết Sa Chương. Phần gáy anh ta tím bầm như bị hoại thư.

- Anh biết. Chú mày có con mắt xanh của một tay nhà nghề đấy. Nào, chúng ta vẫn giữ nguyên giao kèo thi đua bắt tội phạm nhé, ha ha ha...

*

Như ước hẹn buổi sáng ở quán cóc Xóm Mười Căn, sáu giờ chiều Ngũ Quái sum họp trong căn nhà vách ván lợp tôn Xóm Đường Ray của Thúy Bội. Con linh miêu Bé Mun trúng thương đã được cha nuôi Thúy Bội, vị võ sư Thiếu Lâm kiêm ông già bệnh hoạn đập xích lô mang đi Chợ Lớn tìm thuốc bó. Ông Tám Lục đã khẳng định chỉ có vị lang y ẩn cư bạn cũ của ông mới chữa được cho con mèo khỏi bị cưa chân.

Ngon phi đao phần chuôi có chùm sợi tưa màu hồng được ông Tám Lục cẩn thận đặt trên mảnh vải trắng trên bàn. Sơn Đại Ca bổ sung thêm ngon phi đao giống hệt từng tìm thấy ở gốc chuối kế dòng kinh đen đêm qua và cuối cùng Quyên Tiểu Muội thả lên mảnh vải trắng tờ mười ngàn giả màu hồng hồng đỏ đỏ.

Quyên nói:

- Tờ bạc giả nửa hồng nửa đỏ rất khó phân biệt với tờ bạc thật đã trải qua mưa nắng và luân chuyển liên tục trong túi quần thiên hạ. Nói chung là xài vào lúc xế chiều và ban đêm khó mà phát hiện ra, nhưng nói riêng thì nó được ra lò từ một loại máy photocopy màu hiện đại nhất. Mình kinh ngạc không hiểu thủ phạm làm tiền giả kiếm nguyên liệu giấy từ đâu mà có. Đó là chưa kể máy cắt xén tân kỳ cắt mép rất phẳng phiu.

Thúy nói.

- Kẻ bắn ngon đao bay vô đuôi Bé Mun cũng là kẻ đã bắn ngon đao bay vô... gốc chuối đêm qua. Mình cực kỳ ngạc nhiên khi thấy Bé Mun phát hiện quá nhanh đối thủ, có nghĩa là tên xài bạc giả đã có mặt đêm qua ở hiện trường. Y là một trong hai hung thủ cướp chiếc taxi xanh lá cây.

Thạch nói:

- Tên xài bạc giả mà Thúy, Quyên và con Mun đụng độ là tên đeo khuyên có sọc chém ngang gò má. Còn

tên khắc thêm hai vạch trên chiếc Zippo ba vạch mà tôi tìm hiểu ở khu chợ trời Huỳnh Thúc Kháng lại là một tên khác. Tên này theo lời “ông già râu xồm” bán hộp quẹt kể thì bản mặt bị bệnh đậu mùa. Rõ ràng chính y là kẻ đánh rơi chiếc Zippo năm vạch ở hiện trường đêm qua.

Hoàng nói.

- Cả hai tên tội phạm mà quý vị vừa đề cập đều xuất hiện nửa tháng trước ở nhà hàng ĐÈN MỜ khu đô thị mới Bà Quẹo để theo dõi chiếc taxi xanh lá cây của tài xế Nguyễn Văn. Tôi có bằng cứ để nghi ngờ rằng Nguyễn Văn là tài xế riêng cho Tony Lèo nên mới bị bọn tội phạm bám sát đến thế. Chúng bám trong khoảng thời gian mười lăm ngày để nắm rõ lộ trình di chuyển của Nguyễn Văn tới căn villa cho thuê gần Xóm Mười Căn rồi mới đợi dịp ra tay. Võ nghệ của hai hung thủ là điều đáng để chúng ta quan tâm: thứ nhất, chúng sở trường bắn phi đao, thứ hai, mã tấu đâm vô bụng chúng không thủng, thứ ba, cạnh bàn tay chúng cứng như sắt, thứ tư không rõ quốc tịch chúng là người nước nào.

Bốn cặp mắt sáng rực của “bốn hiệp sĩ” đồng loạt hướng về Sơn Đại Ca như chờ hắn đưa ra kết luận. Và Sơn gục gặc sau một lúc suy nghĩ. Hắn nhip nhip những ngón tay vào tách trà.

- Các bạn nghe đây. Vụ này lớn hơn chúng ta tưởng nhiều. Hiện giờ chúng ta chỉ biết một mình Tony

Lèo đến tạm trú Xóm Mười Căn, sau đó giao du với một vài cán bộ cấp quận, rồi vung tiền ra tuyên bố “kế hoạch lấp sông” và sau đó mất tích. Chúng ta dự trù là y bị bắt cóc trên chiếc taxi màu xanh lá cây do Nguyễn Văn cầm lái. Chúng ta cũng dự trù là Nguyễn Văn ngoại phạm và đơn thuần làm tài xế theo giờ giấc ấn định của lão Tony. Nhưng Tony Lèo là ai mà bị cặp bài trùng tội phạm đeo dính như keo thì chúng ta chưa biết. Trước mắt theo lời của cha tôi và anh Lý Thạch Sanh lẫn bà con Xóm Lách thì lão là một thương gia người Mỹ gốc Việt có ý định xây dựng một nhà in hiện đại tại khu giải tỏa mới là kỳ. Các bạn có thấy giữa cái “nhà in tương lai” và những tờ bạc mười ngàn giả vừa phát hiện có mối liên hệ đáng ngờ không.

Bốn đứa trẻ ồ lên trong khi Sơn Đại Ca từ tốn nhấm một ngụm trà Tàu thắm giọng. Hấn tiếp tục:

- Phải chăng Tony Lèo đã đưa qua nước ta những cỗ máy photocopy hiện đại nhất đủ để hóa phép tiền thiệt thành tiền giả giống như đúc, lão đưa qua cả nguyên liệu giấy đủ để chế tạo mặt hàng giấy bạc và ém nhem máy móc phương tiện tận một nơi nào đó bí mật mà chúng ta chưa tìm ra. Và sau đó lão huênh hoang sẽ xây dựng cho phường các cơ sở giải trí hoặc tạo phúc lợi từ thiện. Trong “kế hoạch lấp sông” này, lão Tony Lèo chỉ bị hở một từ duy nhất. Đó là bốn chữ “nhà in hiện đại”. Chính cái hở đó khiến lão phải bị mất tích.

Hoàng Lăng Tử phá tan không khí ngột ngạt.

- Mày đi sâu vào nhân vật trù tượng Tony Lèo quá đó Sơn. Không có lý do gì chúng ta bỏ quên bằng cướp taxi.

- O, thì tao có bỏ quên đâu, tất cả đều có liên quan mật thiết đấy chứ. Chẳng hạn Tony Lèo là dân lưu vong ba rọi nói tiếng Việt chưa sôi còn cặp bài trùng tội phạm thì quốc tịch cũng rất mơ hồ. Qua câu chuyện mày kể, tao cũng chưa rõ chúng là người Việt, người Tàu hay người Miên đây bởi chúng đều phát ngôn ba thứ tiếng chứ sao. Tóm tắt lại chúng cũng từ gốc hải ngoại tương tự như Tony Lèo.

- Ái chà...

- Và khi lão Tony thuê villa Xóm Mười Căn thì chúng cũng xuất hiện tại đó trong căn nhà trọ tồi tàn thứ 11. Chúng bị lộ chân tướng nghề võ và chiếc hộp quẹt Zippo nằm vạch trước mặt Hùng Judo và chỉ có thế. Thành Hùng làm sao biết chúng rất rành đường đi nước bước và tung tích lão Tony. Theo tao suy đoán có thể hai tên cao thủ đó và Tony Lèo đã từng biết nhau ở xứ người.

Không gian trong căn nhà vốn đã tù túng giờ lại càng u ám dị thường. Có tới ba con muỗi đói bu trên gò má mà Thạch Sầu Đời cũng chẳng thèm đưa tay lên đập. Còn phải hỏi, bầy muỗi hút máu đâu bằng lập luận hùng hồn của Sơn Đại Ca.

Giọng Sơn oang oang:

- Tôi xác lập giả thuyết rằng bọn tội phạm nguy hiểm kia đã đánh hơi được công việc làm ăn của lão Tony. Thành tích của lão ở xứ người ra sao không biết nhưng ở xứ ta, lão đòi san bằng một phần nhà cửa ven sông và bước đầu gây thanh thế với chính quyền. Trong luật giang hồ của thế giới ngầm Mafia mà chúng ta từng đọc trong sách báo, chuyện phô trương tên tuổi trong kinh doanh là chuyện tối kỵ nhất. Có thể vì lẽ đó mà Tony Lèo bị cặp bài trùng sát thủ săn đuổi và bịt miệng.

Ê, Sơn Đại Ca khởi đầu hay bao nhiêu thì kết thúc dở bấy nhiêu. Quyên Tiểu Muội có cảm tưởng như vậy, bằng trực giác phi thường của một cô gái có năng lực điều tra, cô bắt đầu chất vấn hấn:

- Hai tên mặt thúng đeo khuyên tai không thể là đồng đảng của lão Tony. Bởi vì nếu là đồng đảng thì ai cũng có công việc riêng và không được giẫm chân lên nhau, đúng không?

- Ô, đúng...

- Ở đây chúng lại thanh toán nhau. Vậy là đại ca trật lất.

- Hừm!

- Tại sao một trong hai tên tội phạm lại xài tiền giả, tiền ở đâu mà có?

- Ô...

- Xin thưa, tiền giả có thể bắt nguồn từ lão Tony. Đại ca quên một chi tiết quan trọng mà Hùng Judo

đã kể cho chúng ta sáng nay: “hai tên tội phạm đã tàng hình khỏi căn nhà thứ 11 ba ngày rồi mới quay trở lại”. Tại sao chúng ta không nghĩ rằng trong ba ngày vắng mặt đó, chúng đã tìm ra xưởng in tiền giả của lão Tony.

- Lạy Chúa!

- Khi khám phá được bừa bối làm giàu của lão Tony, chúng mới quyết định trừ khử lão. Bằng chứng là chúng vừa quay lại nhà trọ buổi trưa thì buổi tối đã gây tội ác dưới gầm cầu Công Lý.

Mọi người ngẩn ngơ trước sự bổ sung kịp thời của Quyên Tiểu Muội, dĩ nhiên người báỉ phục nhất chính là Sơn. Hấn gật đầu.

- Nhóm Ngũ Quái của chúng ta có thành công trong vụ này hay không là do công trình đóng góp trí tuệ của tập thể. Đại khái chúng ta tạm hiểu rằng Tony Lèo có âm mưu sẵn khi sang nước ta và không qua mặt được hai tên trời đánh kia. Chúng đeo dính lão và cuối cùng cướp thành quả làm bạc giả của lão. Sao, các bạn còn ý kiến gì không?

Thạch Sầu Đồi giơ tay:

- Còn. Tao muốn biết hai thằng Hitler man rợ đó dân tộc gì? Tàu, Miên, Việt hay Mỹ?

- Tao trả lời thay thằng Hoàng Lăng Tử nghe. Chúng sinh đẻ bên Miên, lớn lên ở Việt Nam, qua bên Tàu học võ rồi di cư sang Mỹ. Hà hà, mày chỉ cần đảo qua đảo lại bốn xứ sở đó là ra nguồn gốc chúng liền.

Thúy Bội nghiêm giọng:

- Khoan cười đã đại ca. Đại ca nghĩ sao về chuyện con gái tụi này phiêu lưu mạo hiểm hả?

Sơn đánh trống lảng:

- O, tôi cấm hồi nào. Nếu Thúy và Quyên không đem về tờ mười ngàn giả thì làm sao tụi mình có phiên họp tuyệt vời được. Chẳng qua...

- Sao?

- Chẳng qua là tôi khích tướng lòng tự ái của hai nữ tướng thôi. Ai lại không biết hai người đẹp sẽ tung ra chiến trường “nghệ thuật hóa trang” và “nghệ thuật nhái giọng”.

Thúy Bội chưa hết ầm ục thì một chiếc xích lô ập vào trước sân nhà. Từ trên yên ông Tám Lục phóng xuống. Vị võ sư về hưu cất giọng sang sảng:

- Cơm tối dọn ra chưa hả tụi bây. Con mèo Mun đã hoàn toàn bình an vô sự.

*

Trong bữa cơm thân mật đậm bạc tại Xóm Đường Ray, năm đứa trẻ đều hài lòng nhìn thấy hắc miêu đã chịu ăn đầu cá nục hấp dù đuôi phải chân sau vẫn còn băng bó. Coi, bé Mun đúng là con nhà võ hảnh hoi, mắt lim lim không hề than thở lấy một tiếng.

Ông Tám Lục trầm giọng:

- Các cháu hiểu không, vết thương khá sâu bởi ngọn phi đao. Chiều dài phi đao cỡ một tấc, riêng

phần ngập vô đuôi con Mun cỡ tám phân. Một ả mèo nhà hứng chiếc dao bay ấy là từ trần rồi nhưng cũng may Bé Mun là ả mèo rừng. Khi ông bạn Hoa Đà A Man của ta khám nghiệm xong vết thương và thở phào, ta mới yên chí rằng phi đao không tẩm độc.

Sơn Đại Ca chừng hứng:

- Sao bác Tám nghi ngờ hung khí có tẩm độc?

- Trời đất, mày quên rằng mèo rừng có cặp nhãn quang âm phủ hay sao, tao tưởng học võ thì tụi bây phải biết chớ. Tròng mắt của mèo rừng cũng như linh miêu đều có thể ghi lại hình ảnh của tên sát nhân trong một khoảng thời gian nhất định trước khi tan biến. Trời sinh đôi đồng tử ngũ sắc của nó rất lạ lùng. Bọn tội phạm chuyên nghiệp thường chủ trương giết mèo diệt khẩu hơn là để cho nó biến thành “vật chứng” của cảnh sát.

- Ô, trước giờ cháu chưa nghe ai nói chuyện này...

- Chính ông bạn Hoa Đà A Man cũng xác nhận với ta như thế. Các cháu hãy nhớ lại mà xem, có phải bộ nhớ của con Mun kinh khủng không. Này nhé, đêm qua nó ngậm chiếc hộp quẹt Zippo ở hiện trường và nhớ mùi hung thủ. Rồi chiều nay cũng nhờ “cái mùi lưu trữ” ấy mà nó rượt theo tên hung thủ đi ngang Shop MẮT BIẾC. Chỉ ít là nó cũng cắn xé hoặc cào xước hung thủ và đem về một mảnh vải kaki vấy máu. Ta dám bảo đảm đôi đồng tử ma quỷ của con Mun còn lưu trữ hình ảnh hung thủ.

- May mà tên tội phạm ném phi đao không biết điều này.

- Ủm, thì cũng như tụi bây thôi. Nếu y nắm rõ sự mâu nhiệm của mắt mèo rừng hẳn y đã tung ngọn dao bay tẩm thuốc độc để ngăn ngừa hậu họa.

Thúy Bụi lúc lắc mái tóc xù lông nhím:

- Bây giờ mình tính sao hở ba, chẳng lẽ vạch mắt Bé Mun ra...

- Hà hà, chi cục vậy con gái nuôi. Nãy giờ các con đã tìm ra hung thủ rồi còn gì, không cần đến mảnh vải kaki, không cần mắt linh miêu, các con cũng lập được giả thuyết từ chiếc hộp quẹt Zippo và tờ bạc mười ngàn giả. Cứ coi huyền thoại về mắt con Mun như câu chuyện cổ tích. Cảnh sát có khi cần điều đó hơn các con trước một vụ án bí mật chỉ có con mèo chứng kiến.

- Con còn một thắc mắc nữa, ông Hoa Đà A Man là ai vậy ba?

- E hèm, thực ra A Man là tên cúng cơm của bạn ta còn Hoa Đà chỉ là biệt danh. Ông ta là một lương y lừng danh thuộc dòng tộc vương tướng bên Tàu sang nước ta từ đời nhà Minh còn cai trị. A Man mắc nợ ta một món nợ giang hồ sinh tử, chuyện người lớn các con chớ tò mò, hà hà...

CÁNH TAY BUÔNG THÔNG

Thạch Sầu Đồi không muốn đứng ngoài cuộc chơi, nó lại càng không muốn đóng vai phụ trong cuộc điều tra ly kỳ hấp dẫn này. Trong năm kẻ xuất quân, nó là người thu hoạch best nhất, chỉ hơn được Sơn Đại Ca mới dễ quē xệ. Không phải sao, con Thúy thì thu được “mảnh vải kaki nhuộm máu”, bé Quyên thì hốt được tờ mười ngàn giả, Hoàng Lăng Tử thì tả xung hữu đột hạ bệ bọn bảo kê nhà hàng ĐỀN MỒ để khai thác, còn nó chỉ đem về câu chuyện chợ trời Huỳnh Thúc Kháng không đầu không đuôi.

Vì lẽ đó mà mối tình sương mặt trời chưa lộ dạng, nó đã thức dậy cho con khỉ ăn điểm tâm. Cu cậu thấy một nải chuối sứ và một trái bắp cho... Tôn Ngộ Không đang bị cột vòng cổ xích sắt vào cây ổi trước hiên nhà.

- Bái bai mà nghe Tề Thiên.

- Khếch, khếch...

- Đừng làm tao xót xa nữa. Tao biết mày muốn đi theo tao bắt bọn tội phạm nhưng không được. Mày phải ở lại giữ nhà.

- Khếch, khếch...

- Cơm sáng phần mẹ tao trong cái lồng bàn để cạnh đầu giường. Lát nữa mày nhớ chỉ chỗ cho mẹ tao biết nhé.

- Khếch, khếch...

- Hic, tao thương mày gần bằng bà mẹ dúi mù của tao đó, Tề Thiên ơi!

Thạch Sầu Đồi chia tay con khỉ thật cảm động và chạy một mạch đến nhà Sơn Đại Ca. Cũng như Thúy Bụi, nó bắt cần sấm xe đạp. Chạy bằng “lô ca chân” có hai cái, sướng: Thứ nhất, Xóm Chùa ở Đa Kao, Xóm Lách miệt Tân Định, hai xóm lao động không xa gì mấy. Thứ hai, lý do gì nó không nhân cơ hội đường trường này để luyện môn chạy nước rút sở trường.

Tốc độ của Thạch giờ đây đã đến độ thần sầu. Nó phóng đến căn nhà vườn èo uột của Sơn Đại Ca lúc thẳng cao lớn đẹp trai đang đánh răng rửa mặt ngoài lu nước.

Mặt Sơn Đại Ca nhăn như bị.

- Tao dự tính ghé mày đây.

- Hoàng Lăng Tử dậy chưa?

Sơn chỉ cái lồng thép vĩ đại treo lủng lẳng trên cành vú sữa trùm vải bố kín mít.

- Chưa, gã và con đại bàng Bụt còn ngủ thẳng cẳng. Gã mới may cái mùng bằng vải bố cho con Bụt, thấy không. Gã còn nhờ má tao may thêm mấy bộ áo choàng để ngự trang cho ác quỷ lên đường hành hiệp không bị ai chú ý.

- Chật chạp, sáng kiến này coi bộ hay à nghe. Chắc tao sẽ đặt hàng Má Sáu Thợ May vài bộ đồ xiếc cho con khỉ Tề Thiên mới đáng.

Sơn nhét bàn chải đánh răng vào túi quần xà lòn.

- Thôi tao vô trong sửa soạn mặc đồ đi học đây. Mà sẽ biết một tin quan trọng.

Năm phút sau, Sơn Đại Ca chễm chệ bước ra cửa trước mũi Thạch Sầu Đồi tờ giấy bạc xanh lè.

- Mà thấy cái gì chẳng?

- Hi hi, tờ hai chục ngàn. Mà tính lì xì cho tao làm lộ phí hả?

- Đồ mất lé, nhìn kỹ đi Thạch. Tờ hai chục ngàn giả đó, tối hôm qua bà Năm bán bún riêu trả tiền công may má tao bằng tờ bạc này. Hiện giờ tao không tiết lộ gì cho má tao hoặc bà Năm biết, nhưng tao chắc rằng tờ hai chục cứng này cũng xuất xứ từ lò Tony Lèo thôi. Mà coi...

- Ồ há, màu xanh của nó để dưới bóng nắng lợt hơn. Hừ hừ, y chang tờ mười ngàn giả vậy. Tao phải phá nát cỗ máy photocopy in tiền của chúng mới hả dạ.

- Nhưng biết nó ở đâu mà phá, chính vì thế trong khi tao và Quyên Tiểu Muội kẹt tiết học sáng thứ hai

thì mày và Hoàng Lăng Tử có nghĩa vụ truy lùng kẻ nào đầu tiên tung tờ bạc giả hai chục ngàn này. Hy vọng nó từ lò Tony Lèo để tội mình đỡ nhức đầu đối phó với một băng đảng mới.

- Có lẽ tao phải hỏi thăm bà Năm bún riêu...

- Không. Tờ bạc đến tay bà Năm đã trải qua khá nhiều người. Đừng làm cho một người lớn tuổi buồn gánh bán bung phải bút rút vì lỡ xài tiền giả.

Thạch Sầu Đời mím môi.

- Tao hiểu. Chúc mày đi học thượng lộ bình an. Tao bắt đầu sự nghiệp “thanh tra Catanhi” đây. Nào, đưa tờ bạc giả cho tao.

*

Thạch Sầu Đời trở thuật phi hành vù vù trên đường nhựa. Nó đem theo nỗi ám ảnh tiền giả tiến về hướng trung tâm thành phố. Đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa sáng thứ hai thật sạch, hai hàng me tựa những chiếc dù thiên nhiên cũng thật sạch biết bao, không có lý do gì nó lại khoanh tay cho bọn tội phạm bắn thủ hoành hành trên con đường tinh khiết.

Thạch Sầu Đời lẩm bẩm:

- Ta sẽ gõ cửa “ông già râu xồm” khu hẻm Huỳnh Thúc Kháng. Linh tính cho ta biết cái thằng đeo khuyên tai trét phấn trên bộ mặt thúng sẽ quành lại chợ trời Zippo hôm nay.

Thạch trình diện cuộc đời quá sớm. Chợ trời Huỳnh Thúc Kháng đón nó bằng những căn nhà mặt tiền kín cổng cao tường. Nó mất hướng dóm vô con hẻm có “ông già râu xồm” chưa tới 30 tuổi đóng đô. Cu cậu tần ngần đi tới đi lui một hồi rồi thả mông ngồi xuống một quán cóc bên kia đường mắt chiếu tướng không ngừng con hẻm.

Giọng ông chủ quán xởi lời:

- Xuất hành sớm vậy chú em. Uống cà phê vọt hay ăn bánh tiêu, giò cháo quẩy hả?

- Chơi hai thứ luôn, ông chủ.

- Bộ đợi bạn bè buôn bán khu này hả?

- Dạ, cháu có hẹn với “ông già râu xồm”.

- Hề hề, tưởng ai. Thành Thăng Râu Xồm đó ở đây ai cũng kính nể. Đạo này y phát nhờ phân phối độc quyền hộp quẹt Zippo trong phạm vi quận nhất đấy. Ủa...

- Có chuyện gì vậy chú?

- Mẹ kiếp. Thành Thăng Râu Xồm chưa dọn hàng ra mà đã có người chầu chực tại chỗ y kia kìa.

- Đâu?

- Mà nhìn qua con hẻm đi, có một cha nội tướng eo lả để râu cút mũi đang đứng xó rổ.

Thạch nhả miếng bánh tiêu từ miệng xuống cái đĩa. Trời ạ, nó chỉ mất cảnh giác có một phút mà đối tượng đã chường mặt lù lù. Trong năm giây, lửa hận phùng phùng bốc lên. Đúng là tên tội phạm mặt bánh bao

lỗi vết sẹo chém đang lằm lì thách thức. Cũng trong năm giây, Thạch quay đầu đảo dác chẳng thấy chiếc taxi màu xanh lá cây nào đưa tên khốn đó đến. Giây thứ sáu, nó rù rì với chủ quán:

- Thằng mặt trét phấn đó là chiến hữu của tôi. Tại tôi nói chuyện đời, ông chủ đừng để ý nghe.

- Hề hề, té ra chú em cũng là tay mãnh mung đường dây hộp quẹt hả? Được rồi, tao lui vô bếp hâm cà phê đây.

Chủ quán vừa thụt vô trong bếp là Thạch Sầu Đời thọc hai ngón trở vào họng huyết gió. Tiếng sáo miệng của nó vang dội đến nỗi gã cao thủ đứng trong hẻm phải ngó lại. Y thoáng giật mình khi phát hiện một thằng du đang mới lớn ồm nhom ồm nhách vẩy tay lia lịa từ bên kia đường. Phải chăng thằng cóc cắn là đệ tử của “ông già râu xồm” mua bán quẹt Zippo?

Thạch Sầu Đời đợi con mồi của mình lững thững băng qua. Thực kỳ lạ là nó không hề mảy may lo lắng cho dù đòn tay Thiết Sa Chương hoặc mũi phi đao của kẻ thù có thể tiêu diệt nó chớp nhoáng. Nó cứ dòm chằm chằm vào “cánh tay phải buông thõng” của đối thủ mà không quan tâm đến bộ râu Hitler, chiếc khuyên tai tròn teng, vết sẹo ghê tởm lẫn tướng đi đàn bà. Nguyên nhân nào cánh tay y buông thõng, có phải bên trong tà áo thụng đen che kín kia là chỗ móng vuốt và hàm răng nhọn lều của con hắc miêu Mun cắm phập vào?

Thạch thăm dò quốc tịch y bằng một cái hất hàm rất là đầu gấu.

- Đại huynh kiếm anh Thăng Râu Xồm bán Zippo, đúng không? Mời ngồi làm ly đen chơi.

- Hừ!

Y lạnh lùng ngồi xuống cho Thạch tha hồ quan sát.

- Nếu đại huynh không tìm “ông già râu xồm” thì em xin lỗi. Em thì mong gặp anh Thăng để đổi cái bật lửa Zippo ba vạch thành năm vạch.

- Há?

- Mô-đen mới hiện thời toàn chơi năm vạch. Bằng tụi em sẽ mang tên là “Zippo Ngũ Trảo”.

Đòn nhử của Thạch cực kỳ hiệu quả, gã hung thần mặt sọc lơ lớ găm lên.

- Mà y là ai mà dám xưng danh “Zippo Ngũ Trảo”?

Giọng lơ lớ của y rõ ràng không phải dân da vàng nội địa, Thạch Sầu Đồi tiếp tục câu chuyện khoa học giả tưởng.

- Đại huynh tò mò thì em xin nói nhỏ: em thuộc băng cướp taxi màu trắng đây.

Con mắt “phụ nữ” của hung thần chực lồi ra. Y há hốc.

- Mà y... mà y mà có gan ăn cướp, lại còn cướp taxi màu trắng nữa cơ, khừ khừ khừ, tao cứ tưởng trên đời này chỉ có cặp sát thủ người Miên mới dám liều mạng cướp taxi chứ.

- Không dám, thưa đại huynh. Trong băng “Zippo Ngũ Trảo” của tụi em có một đầu gấu võ nghệ cao

cường làm sếp lớn. Sếp lớn chẳng những dẫm đá vô địch thiên hạ mà còn là hoàng đế bắn phi tiêu hách xì xằng. Trong vòng một trăm mét trở lại, sếp chỉ cần thổi ống đồng là phi tiêu ghim vào cổ đối thủ dày đặc như lông nhím. Vì lẽ đó bọn tài xế taxi màu trắng nghe danh sếp đều hoảng kinh.

- Màỵ xạo quá.

- Em nói thiệt mà. Không tin tối nay đại huynh đến... đến... Công viên Hoàng Văn Thụ coi. Sếp lớn tụi em sẽ biểu diễn tài bắn phi tiêu bách phát bách trúng cho cả băng “Zippo Ngũ Trảo” thưởng thức trước khi lên đường làm phi vụ ăn cướp.

- Mấy giờ?

- Sao, đại huynh đến tham quan thiệt à?

- Màỵ làm gì mà run như thần lồn đứt đuôi vậy, tao hỏi mấy giờ sếp lớn màỵ bắn phi tiêu ở công viên Hoàng Văn Thụ?

Thạch Sầu Đời toát mồ hôi hột. Nó đã đẩy trò chơi đi quá xa, nhưng nhằm nhò gì, nó tự ấn định giờ “biểu diễn” luôn.

- Hì hì, khoảng 9 giờ tối. Giờ đó công viên vắng như Chùa Bà Đanh. Bước ra cổng là đụng con mỗi taxi màu trắng chờ sẵn.

- Sếp màỵ danh hiệu gì?

- Sơn Đại Ca.

- Hừ, tao sẽ đích thân tỉ thí với nó coi ai là hoàng đế phi đao... ủa quên, phi tiêu ở xứ sở này. Màỵ vĩnh

lỗi tai mà nghe đây du đảng lỗi con. Tao là một trong hai hung thần người Miên qua Sài Gòn du lịch. Tao mê phi... tiêu cũng như mê quẹt Zippo năm vạch vậy. Hôm qua thằng bạn tao bị mất một chiếc Zippo năm vạch nên phải nhờ “ông già râu xồm” chế tạo một cái mới. “Ông già râu xồm” khắc ngon lành đến nổi sáng nay tao mò tới đây làm thêm một chiếc bật lửa “sơ cua”. Ê, nhưng có sao mà cũng có cùng đam mê như tụi tao?

- Vì bản mặt đẹp trai của đại huynh cũng dám cướp taxi lắm chứ.

- Khửu khửu khửu, tao bắt đầu thấy khoái mà. Mà cần tiền xài chẳng, lỗi con?

Tên hung thần người Miên tính thọc “cánh tay buông thông” vào túi áo thụng đen nhưng... nhấn nhó rút ra. Y dùng cánh tay lành lặn moi gọn một cục bạc màu xanh mới cáu đặt trên ghế. Khởi cần chúm mũi, Thạch Sầu Đồi cũng biết đó là “tiền âm phủ”. Giọng hung thần ngọt ngào.

- Cho mà cục bạc hai chục ngàn kỷ niệm buổi ban đầu lưu luyến đó, em cưng!

Chết mờ tỏ, tên hung thần sắp chuyển sang tông eo là đến nơi. Thạch lắc đầu rồi chìa ra tờ hai chục ngàn dỏm do Sơn Đại Ca giao nhiệm vụ. Nó nhún vai hồ hững.

- Tưởng gì, bạc hai chục ngàn giả tụi em phôtô một cái là có cả núi. Đại huynh nhìn xem.

Gã người Miên trùng trùng ngó tờ bạc trên tay Thạch Sầu Đồi.

- Mẹ kiếp, tao bị tổ trác quá nặng. Băng “Ngũ Trảo Zippo” của tụi bây ghê gớm quá. Chẳng lẽ...

- Không chẳng lẽ gì hết, đại huynh có dám đương đầu với sếp lớn tôi chẳng?

Hung thần vỗ bàn tay lành lặn vào ngực nghe cộp cộp.

- Mày về nhắn với thằng Sơn Đại Ca gấp, 9 giờ tối nay tao sẽ thử tài phi đao, à à... phi tiêu với gã. Nhưng với một điều kiện: sau đó nếu tao thắng, mày phải về đấm bóp cho tao nhé “cực cực”. Khử khử khử...

PHI TIÊU ĐẦU PHI ĐẠO

Những tin tức trời ơi đất hỡi mà Thạch Sầu Đồi mang về làm tình hình thay đổi lộn tùng phèo. Buổi trưa đi học về, Sơn Đại Ca và Hoàng Lăng Tử ngồi bệt xuống bãi đất vừa cũi dọc bờ sông đen nghe Thạch báo cáo mà nghếch mặt ra.

Cu Thạch cười như điên.

- Thành tích sản tội phạm của tao bây giờ hơn xa bốn vị ấy nhé, hi hi hi...

Hoàng Lăng Tử liếm mép. Nước da gà vốn dĩ đã trắng, lúc này lại càng lợt lạt hơn.

- Tại sao mày không tri hô cho cảnh sát bắt y hả Thạch?

- Không dám. Tao chưa kịp la, y đã trảm phi đao vô hòng còn gì. Vả lại món Hầu quyền ba trợn của tao sao địch nổi Thiết Sa Chương. Hi hi, tao chứng kiến tên người Miên đó vỗ ngực cộp cộp nghe. Bộ ngực

bằng sắt kiểu đó mã tấu đâm không thủng là phải. Mà ớn không hả đại ca Sơn?

Sơn liệng một mảnh vỏ cây đước xuống dòng kinh.

- Không. Tao chỉ hơi ngạc nhiên là vì sao mày chinh phục một hung thần tàn bạo như y dễ dàng tựa hồ bỏ đồ chơi vô túi?

- Câu hỏi của mày quá dễ trả lời. Tao là vua nói ngược mà, đúng không? Nếu y lên cơn thịnh nộ tao sẽ vượt ve y rằng tao đang kể lại câu chuyện tưởng tượng từ giấc mơ hồi đêm. Đằng này y không giận mà vui vẻ mới lạ lùng, tao có cảm giác y như một đứa con nít dễ bị phỉnh phờ. Nhưng xin lỗi, đó là một đứa con nít có bàn tay đao phủ.

Sơn triết lý:

- Có thể đó là tâm tính bất thường của một kẻ thiếu tình thương gia đình từ nhỏ. Thằng Thạch hầu như liệt kê mọi âm mưu của bọn tội phạm: từ chiếc Zippo Ngũ Trảo, chiếc taxi màu trắng, rồi tiền giả, rồi phi tiêu... thế mà tên sát thủ người Miên vẫn không tự giác ngộ ra. Y không hiểu rằng “taxi màu trắng” ám chỉ xanh lá cây, y lại còn hớ hênh gọi phi tiêu là phi đao nữa. Chậc chậc, hay là y mê thân hình ống điều của mày hả Thạch?

Thạch cười ngất:

- Hấn sẽ bỏ rơi tao khi gặp hai thằng bầy. Hi hi, tao sẽ thất tình tối nay khi y đụng hai đứa đẹp trai là cái chắc.

Ba thằng ôm bụng cười lăn lộn cho đến lúc bùng tỉnh. Hoàng Lăng Tử bất chợt liếc chiếc lồng chim đại bàng. Gã nói lớn.

- Đêm nay tên đó sẽ được ba con thú tiếp đón.

Sơn gật đầu.

- Tùy mày làm đạo diễn, tao chỉ biết hoặc chúng ta bắt được chúng đêm nay hoặc không bao giờ bắt được. Tao nói có đúng không, đến giờ này tài xế Nguyễn Văn vẫn chưa tỉnh táo, Tony Lèo vẫn biệt tích, xưởng in tiền giả bí mật của chúng thì không rõ ở đâu. Hy vọng rằng tao sẽ chiến thắng “cánh tay buông thông” của y.

- Mày có nghĩ rằng thằng người Miên thứ hai sẽ đến không?

- Thằng mặt rỗ chẳng rỗ chịt ấy à, nếu Tony Lèo còn sống thì y phải kể bên lão để quản thúc chớ.

- Có lý lắm. Nào, tụi tao chưa bao giờ thưởng thức cái ống đồng phi tiêu của đại ca. Bắt đầu dợt thử đi.

*

Ngay lập tức ba thằng thu xếp đồ nghề rồi nhổ neo khỏi Xóm Lách. Địa điểm tập luyện phi tiêu không thể là bãi củi ở bờ sông được, tổ chức thi triển tài năng ở đó chỉ tổ lũ con nít hiếu kỳ, ba thằng đều quyết định chọn khu vườn bông sứ của Quyên Tiểu Muội làm nơi trắc nghiệm nghề xạ thủ của Sơn.

Ê, chiếc xe đạp đòn gánh của Sơn Đại Ca lần đầu tiên buộc phải chở ba. Hắn ngồi trên yên, Thạch Sầu

Đời ngồi vắt vẻo ở sườn ngang phía trước, yên sau là Hoàng Lăng Tử ôm theo tấm bảng bia lủng lảng. Còn giỏ xe thì tất nhiên hứng bó phi tiêu và mấy thứ lặt vặt.

Hoàng Lăng Tử chất lưỡi.

- Nếu còn tạm trú ở nhà mày lâu chắc tao phải sắm thêm hai chiếc xe đạp cho tao và thằng Thạch. Chờ ba kiểu này phung phí thể lực dữ.

Thạch Sầu Đồi cười khoái trá.

- Hi hi, tao đang nghĩ cần phải tăng cường thêm con Bụt và con Tề Thiên bu cổ tụi mình mới xứng với thần lực của Sơn Đại Ca.

Xe lên dốc mà Sơn Đại Ca vẫn đạp nhẹ tênh. Hơi thở hắt điều tiết khá là đáng nể. Hoàng này ra sáng kiến.

- Sao tụi mình không ghé Xóm Đường Ray mời nữ phù thủy Thúy Bụi làm trọng tài vụ phóng phi tiêu nhỉ?

Thạch giã nảy:

- Đẹp. Tao ghét con nhỏ Thúy làm cao đó lắm.

- Hà hà, mày là chuyên gia nói ngược mà. Ghét tức là thương phải không, đừng làm bộ làm tịch.

Thế là xe đạp trực chỉ căn nhà hiu hắt khu cỏ lau đường ray xe lửa. Mặc cho ba đàn anh réo inh ỏi, Thúy Bụi vẫn tà tà nựng con hắc miêu một cách dửng dưng. Thạch sốt ruột la lên.

- Sao không nhổ neo hả Thúy, 9 giờ tối nay đại ca đã phải tỉ thí võ đài Hoàng Văn Thụ...

- Vậy à, mình phải chăm sóc vết thương Bé Mun và thay băng thuốc cho nó. Hẹn giờ đó có mặt nhé.

- Trời đất, Thúy...

- Thôi đừng bận rịn mất công. Chúc lành mọi người nghen.

Cô bé “Kê tú đứng” Thạch Sầu Đồi xong liền quay qua Sơn Đại Ca.

- Con gái không nên phiêu lưu mạo hiểm lúc chiều tối, phải không sắp lớn?

Ba thằng con trai tiu nghỉu phóng một mạch miến quay đầu lại. Đứa nào cũng cụt hứng đến nỗi Quyên Tiểu Muội bụng ra xô đá chanh phục vụ mà ai nấy chẳng buồn nhắc ly.

Sau khi chào hỏi lễ phép những người lớn trong ngôi biệt thự, đám trẻ kéo nhau ngồi băng ghế đá dưới bóng chiều thơm phức mùi hương sứ. Hương vị thiên nhiên làm Sơn Đại Ca nhẹ lòng, hần khều nhẹ Thạch Sầu Đồi.

- Mày âu sầu làm chi cho “chết biệt danh”. Cột tấm bia vô thân cây dương Indonesia giùm tao.

- Tao khó mà nhúc nhích khỏi ghế. Mày nhờ thằng Hoàng ấy.

Sơn cười tùm tùm:

- Dù sao tao cũng có uy tín với Thúy cô nương lắm nghe. Mày có thích tao làm trung gian giảng hòa giữa mày với nàng tối nay không hả?

Thạch hoảng hồn đứng phắt dậy như một cái máy, trong khi nó thắt nút sợi dây dù vô phần trên tấm bia thì Sơn Đại Ca kể lại cho tiểu muội Quyên nghe nội dung cuộc tao ngộ chiến của Thạch Sầu Đồi tại quán cóc vỉa hè chợ trời Huynh Thúc Kháng. Cô bé tròn xoe mắt.

- Nghĩa là đại ca nhận lời thách đấu phi tiêu với câu chuyện Tề Thiên của ông Thạch.

- Chứ sao. Gã người Miên làm sao thổi phi tiêu xịn bằng mình chứ.

- Lỡ y tung điều kiện ném phi đao thì bạn tính sao?

- Tùy cơ ứng biến Quyên ạ.

Lúc này Thạch Sầu Đồi đã leo tuốt lên gần ngọn dương. Ở trên cao coi vậy mà mát trời ông Địa, cu cậu thông sợi dây dù có tấm bia toong teng dựa vào chẳng ba lim dim mắt. Coi, tấm bia có vẽ tất cả ba vòng tròn đen đồng tâm. Vòng nhỏ xíu ghi số 10, vòng kế số 9, vòng ngoài số 8. Nó được treo lơ lửng cách mặt đất một mét đúng.

Sơn Đại Ca hít một hơi dài rồi rút bọc đồ nghề ra. Cái ống đồng được chế biến từ ống dù hỏa châu lâu ngày lên nước bóng ngó thật quyến rũ. Bó phi tiêu của hắn gồm mười mũi, mũi làm bằng đũa ăn cơm, mũi làm bằng gỗ mun tròn trịa, mũi làm bằng các thứ hầm bà lằng khác. Sơn cố tình sáng tạo những mũi phi tiêu trọng lượng chênh lệch nhau để nâng cao trình độ đa dạng của một xạ thủ. Cấu tạo phi tiêu

của hần hơi giống với mũi tên thổ dân da đỏ bởi đầu nhọn được bịt kim loại.

Đã đến lúc hần kê ống đồng lên môi. Hần tập trung “bắn” trong khoảng cách năm mét không cần biết Hoàng Lăng Tử khoanh tay lơ đãng như một khán giả và Quyên Tiểu Muội hồi hộp như một trọng tài.

- Phụt!

Mũi phi tiêu đầu tiên trúng vòng 10 dễ ợt. Sơn lùi lại thêm hai mét trúng tiếp vòng 10 lần thứ hai. Lần thứ ba lùi thêm ba mét nữa, hần vẫn thổi trúng đích ngon ơ.

Quyên hào hứng nhảy tưng tưng như con nít.

- Hoan hô đại ca, bạn đã lấy gọn 30 điểm trong phạm vi mười mét.

Không một lời cổ vũ, Hoàng gật gù.

- Kêu thành Thạch kéo tấm bia di động lên cao hơn.

Bia kéo lên cao gần chạm chỗ chằng ba của Thạch Sầu Đồi, bảy mũi tên còn lại trong bó vẫn ghim trúng mục tiêu mới bảnh. Khi tấm bia hạ xuống đất, Hoàng Lăng Tử ngơ ngẩn. Gã thều thào.

- 9 phi tiêu vòng 10, 1 phi tiêu vòng 9. Hic, mà có thể hạ sát con ruồi cách mặt đất tới sáu mét. Coi như thắng thành Miên dư sức.

Sơn Đại Ca cười ha hả. Hần thản nhiên gỡ những mũi tên.

- Bây giờ tao sẽ “bắn” mười nụ bông sứ để lát nữa thành Thạch lấy điểm với em Thúy đây.

9 giờ tối bãi cỏ vắng tanh trong công viên Hoàng Văn Thụ biến thành đấu trường mãi võ Sơn Đông. Trừ Thúy Bội, bốn nhân mạng của Ngũ Quái đã tề tựu một vòng tròn trên thảm cỏ mượt mà gần một cây cổ thụ. Trên thân cây là tấm bia di động hồi chiều từng phơi mình trong vườn bông sứ nhà Quyên được treo lủng lẳng. Cảnh chờ đợi thật sốt ruột, bốn đứa phải tự giải khuây bằng cách mời con đại bàng Bụt và khỉ Tề Thiên làm trò. Khởi nói đến vụ qua mặt nhân viên bảo vệ cổng. Bốn đứa phải trùm “áo quần” kín mít hai con thú và đi theo thế che chắn mới lọt được ải kiểm soát của công viên.

Thạch Sầu Đồi nhấp nhóm không yên.

- Chẳng lẽ hung thần bán nam bán nữ lại “xù độ” sao? Một con người tội ác lỗi lạc như y cần giữ luật giang hồ mới đúng...

Nổi băn khoăn của Thạch được giải quyết cấp tốc. Ê, tại bãi giữ xe bên kia hàng rào, tiếng rền của mô tô vang lên rồi tắt ngấm.

Ma quỷ ọ, hình như tên cướp taxi mặt sẹo đã nhìn thấy băng “Zippo Ngũ Trảo”. Y chẳng thèm đi bộ vòng qua cổng chính mà tỉnh bơ phóng vút qua hàng rào kẽm gai cao mét rưỡi chỉ sau một cái vỗ tay.

Vừa hạ thổ, y đã gầm lên:

- Mẹ kiếp, con ác diệu và con dã nhân ngộ quá. Dòm nó múa có thể luyện được môn Điều quyền và Hầu quyền.

Phát hiện của y làm Hoàng Lăng Tử sững sờ. Ừ nhỉ, có gì mình cứ y y vô công đặc dị thượng du mà quên khuấy một điều sơ đẳng nhất từ con Bụt.

Giờ thì đôi tròng mắt của tên cướp taxi kiêm kẻ xài bạc giả đảo lia lịa. Y cười khẩy.

- Mọi người xưng danh tánh đi. Tao muốn biết ai là sếp lớn Sơn Đại Ca.

Ánh mắt y dừng lại ngắm Thạch Sầu Đồi một cách âu yếm khiến nó “oải” quá phải quay đi chỗ khác. Nó làm nghĩa vụ giới thiệu bạn bè một cách rành mạch. Tên người Miên có vẻ hài lòng, y ký Quyên Tiểu Muội ra mặt và bẽn lẽn cười mím chi cộp với hai thằng bánh trai Hoàng và Sơn chứ sao. Y thỏ thẻ:

- Tao biệt danh “Mary Sẹo”, đẻ bên Miên, cha Tàu mẹ Việt, sống tận nước Mỹ.

Sơn phát lợm giọng vì âm điệu “gà mái” của Mary Sẹo, hấn không tài nào hiểu nổi một tên đàn ông cục súc như Sẹo mà dính kèm theo tên Mary con gái không biết mắc cỡ. Đột nhiên hấn sực nhớ tới tên cướp taxi thứ hai.

- Chào ông anh Mary Sẹo, tôi nghe đồn ông anh còn một đồng môn.

- Đúng vậy, khừa khừa khừa. Tụi tao là cặp bài trùng quậy tan tành California. Tụi tao ghét nhà lầu khoái nhà lá, thích làm giàu bằng túi tiền người khác. Bạn hiền của tao cũng để râu Hitler, đeo khuyên phát xít nhưng bị cái mặt rỗ không đẹp để bằng tao. Nó biệt danh là “Lynda Đốm”.

Lạy Chúa, hết Mary Sẹo rồi đến Lynda Đổm. Quyên Tiểu Muội nín cười hết xiết đành phải cắn răng khúc khích. Trong nháy mắt tiếng cười phát động dây chuyền, bốn đứa trẻ đều cười khiến Mary Sẹo chột dạ. Y lúng túng:

- Ô, tao tới đây để coi tội bây diễn hề cùng con ác diệu và con dã nhân hay sao?

- Yên chí lớn, ông anh.

Sơn Đại Ca chỉ tay về tấm bia di động ở thân cổ thụ rồi nháy mắt cho Thạch Sầu Đồi leo lên chàng ba điều khiển dây treo.

Mary Sẹo hiểu ý hất hàm:

- Mày xạ tiễn trước coi.

Không chút chần chờ, Sơn rút ống đồng thổi liên mười phát bất chấp tấm bia chạy lên chạy xuống. Gã hung thần mặt tái mét.

- Quỷ tha ma bắt mày đi, mười mũi đều trúng số 10 hồng tâm.

- Ông anh nếu thích so tài cứ thổi thử xem.

- Ờ ờ...

Mary Sẹo lóng ngóng đỡ cái ống đồng đưa sát miệng. Trời hồi, y thổi gà mờ đến nổi mười mũi phi tiêu của Sơn Đại Ca bay tuốt qua... hàng rào. Sự nhục nhã làm da thịt y đổi sắc. Y vỗ bụng cồm cộp.

- Tao sở trường phi đao chứ không phải phi tiêu.

Lẹ như cheo, Mary Sẹo bứt tung nút áo thụng. Coi kìa, trên phần ngực y từ cổ xuống rún là chiếc áo giáp

bằng nhôm mỏng giắt chằng chịt những ngọn dao bay giống hệt hai con dao bay đã hạ thủ mèo Mun và rơi ở gốc chuối bờ kinh thúì hoắc. Y đâu biết bí mật đời y đã bị bật mí. Nhanh như cắt, Thạch Sầu Đồi tung mình từ thân cổ thụ xuống gào to.

- Mary Sẹo không có võ gồng, y mặc áo giáp phi đao nên mã tấu đâm không thủng.

Mary Sẹo không có thì giờ đánh chính cũng như thi thố ném phi đao. Bởi Hoàng Lăng Tử là kẻ đứng gần y nhất. Gã chẳng nói chẳng rằng tự đề khí cuộn tròn thân thể như con gió lốc. Trong tích tắc trận cuồng phong cuốn tới Mary Sẹo khiến y bàng hoàng.

- Ô, võ lạ dữ...

Chỉ thấy rùn người xuống và sau đó gần như nằm bẹp dí trên mặt cỏ. Cách trụ tấn của y hệt một con cua làm chiêu thức tối độc của Lăng Tử Hoàng bị hóa giải tình bơ. Ngay giữa lúc mọi người đều ngỡ ngàng thì Mary Sẹo tự nhắc bóng thân hình bán nam bán nữ của y lên không trung. Từ trên cao, cạnh bàn tay y chặt xuống gáy Hoàng Lăng Tử:

- Thiết Sa Chương!

Thạch Sầu Đồi bưng mặt, Quyên Tiểu Muội bịt mắt không dám ngó còn Sơn Đại Ca chỉ kịp tri hô. Nhưng lạ lùng thay, đòn Thiết Sa Chương của Mary Sẹo chẳng những không gây tử thương cho Hoàng mà gã còn phản công kịch liệt. Gã hú lên một tràng quái đản và hất đòn cước liên hoàn vào toàn bộ cơ thể tên

hung thần. Đứng bên ngoài, Sơn có cảm tưởng Mary Sẹo đang đau đớn lùi dần, hấn chán nản buột miệng:

- Chiếc khuyên toòng teng đã sút khỏi lỗ tai, tên cướp sắp thảm bại đến nơi.

Thực vậy, Mary Sẹo đã dựa hàng rào và chỉ cần Hoàng Lăng Tử nhắc tiếp đòn kết liễu. Tuy nhiên mọi chuyện đã diễn ra ngược lại, trời ạ, Hoàng Lăng Tử bất ngờ tứ chi bủn rủn, mồ hôi toát đầm đìa. Gã ngã quỵ xuống thảm cỏ rên như bọng.

Sơn thất sắc. Không có lý nào chiến hữu của hắn đau bụng vì uống xô đá chanh hồi chiều của tiểu muội Quyên. Hắn buộc phải can thiệp và can thiệp bằng cặp chân thép của Việt Võ Đạo bởi hung thần Mary Sẹo đưa tay chụp những ngọn phi đao trên áo giáp.

- Đỡ nè...

Đòn “cắt kéo” bay song song cách mặt đất hai mét, chỉ dừng lại khi hai ống quyển của Sơn kẹp dính phần cổ gã người Miên. Mary Sẹo bị hất tung lên cao và nằm bất động trước đòn “chỏ” chấn xuống xương sống. Y tru như cha chết.

- Á á... taaaao.... đầầầầầ hàààầầầ...

*

9 giờ 30 tối, Thúy Bội mới lột vô công viên Hoàng Văn Thụ với con mèo Mun. Nhìn hung thần dị dạng bị sợi dây dù trói gô ở gốc cây, cô bé thắc mắc.

- Ôi, cha nội vụt sẹo xài tiền mười ngàn giả đây mà. Bộ y bị Thạch Sầu Đời hạ gục hả?

Con Mun cứ gằm gừ trong cổ họng như muốn xoi tái Mary Sẹo khiến Thạch phải giờ mười nự bông sủ ra trước mặt thầy trò Thúy. Quả nhiên con hắc miêu được “nịnh đầm” khoái chí im ngay. Bấy giờ giọng Thạch khỏe re.

- Thúy này, tên Mary Sẹo vừa bị đại ca tể độ đó. Đáng lẽ Hoàng Lăng Tử đã lập chiến tích nhưng vừa nhắc giò đá đã chạm phải một con cào cào bu vô chân nên nhị ca Hoàng đành tự mình đo ván thê sờ thảm.

- Hi hi, con người từng thống trị thú dữ mà đi sợ thú hiền với côn trùng. Đáng kiếp.

- À, hồi nãy nhị ca Hoàng lãnh đòn Thiết Sa Chương của Mary Sẹo nhưng không sao. Vì... ha ha, tên sẹo đâu có biết Thiết Sa Chương, y chỉ giỏi phi đao thôi. KungFu Thiết Sa Chương là sở trường của Lynda Đốm.

- Lynda Đốm là ai bản cô nương không cần biết. Con gái sợ “Đốm” lắm, có đốm là có ghê, Thạch ơi, hi hi hi.

CẠNH TRANH LÀNH MẠNH

Ngũ Quái mãi lo chiến đấu với bọn đồ tể hải ngoại mà quên mất kẻ cạnh tranh lợi hại. Mười giờ tối tại phòng hồi sức Trung tâm cấp cứu thành phố, tài xế Nguyễn Văn cao một thước tám, nặng bảy chục kilô, hành nghề lái xe taxi màu xanh lá cây chở khách đã mở mắt ra và nói chuyện được. Hồ sơ bệnh án của nạn nhân ghi rất rõ ràng: “bị chấn thương vùng gáy ảnh hưởng đến sọ não do vật cứng đập rất mạnh”.

Các cô y tá lặng lẽ rút lui nhường chỗ cho bác sĩ trực và đội trưởng đội đặc nhiệm hình sự Lý Thạch Sanh ở trong căn phòng. Vị sếp sẵn bắt cướp cũng mới vừa chân ướt chân ráo đến đây sau khi nhận được cú phôn khẩn cấp của bác sĩ trực.

Giọng bác sĩ thật thân mật:

- Anh cảm thấy khỏe chưa, anh Văn?

Nạn nhân nhếch một nụ cười khi ánh mắt chạm phải chiếc áo blouse trắng.

- Dạ, đỡ nhiều rồi, thưa bác sĩ. Chiếc taxi của tôi...

- Cảnh sát đang truy lùng bọn cướp để thu hồi nó về cho khổ chủ. Xin giới thiệu với anh Văn, người đàn ông mặc thường phục đứng cạnh tôi là đại úy Sanh nổi tiếng. Anh hãy tâm sự với ông ấy.

Đại bác sĩ trực tế nhị rút lui ra ngoài, Lý Thạch Sanh mới cất tiếng dịu dàng:

- Anh kể lại từ đầu đi...

- Vâng....

Nguyễn Văn thoáng cau mặt lúc ngồi dựa lưng vào thành giường nhưng sau đó thì ổn. Ông ta đỡ lấy cốc sữa pha ít cà phê từ tay đại úy Sanh và nhấm nháp từng ngụm. Mắt ông ta mơ màng.

- Như thường lệ, trưa thứ bảy đang ngồi đánh cờ tướng với anh em tài xế ở bãi xe trung tâm Bà Quẹo thì tôi nhận được điện thoại của khách quen...

- Tôi không hiểu hai chữ “khách quen”, xin lỗi.

-Ồ, vì vị khách này thường xuyên gọi tôi mỗi lần ông ta đến Sài Gòn du lịch. Tên họ ông ta qua lời tự giới thiệu thì là Tony Lèo, 42 tuổi, nhà kinh doanh công nghiệp của một hãng in quốc tế chưa có trụ sở ở thành phố. Ông ấy có điện thoại di động hiệu Nokia và tạm trú tại một villa thuê trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa.

- Hay lắm, anh Văn. Anh là một tài xế rất am tường nghiệp vụ của cảnh sát.

- Ừm, vì tôi là bộ đội chuyển ngành, sếp ạ. Tôi phải biết tự bảo vệ mình chứ. Như đã nói hồi nãy, tôi đã từng chở Tony Lèo đi nhiều lần đến nhiều chỗ nhiều nơi. Chẳng hạn hôm xảy ra biến cố, buổi trưa ông ta dặn tôi chạy đến chỗ cũ.

- Chỗ cũ?

- Vâng. Đó là miệt thiên nhiên Hóc Môn. Ông ta bỏ bỏ rằng sắp xây dựng một xưởng in hiện đại tại đó. Xưởng in nằm trong lòng đất để tránh gây ô nhiễm và tiếng ồn cho bà con làm ruộng làm vườn. Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy địa điểm xưởng in cách đường nhựa quá xa. Từ đường đất đỏ lái taxi vô cái gò nổi khoảng hai trăm mét bằng đồng.

- Ài chà...

- Như mọi khi, tôi dừng xe ngoài gò nổi đọc báo còn ông ta rúc xuống lòng đất. Lòng đất thực sự. Một lát sau ông ta trở lên và báo rằng xưởng in đã hình thành và có thể hoạt động với các loại máy tân tiến nhất thế giới. Các loại máy có thể sản xuất và sao lại nguyên mẫu giống như đúc. Khi tôi hỏi đùa rằng có thể sao lại giấy bạc dollar không thì Tony Lèo lạnh tanh.

- Được lắm, Nguyễn Văn.

- Ông ta lên xe và đánh trống làng rằng xưởng in ngoại ô dưới lòng đất này đã được nhà nước cấp

giấy phép còn đất gò thì sang lại của một bá hộ địa phương. Ông ta chìa giấy phép hẳn hoi.

- Hừm, một tên ảo thuật gia quốc tế như Tony Lèo chẳng khó khăn gì trong việc thực hiện một giả, văn bản giả.

- Cũng có thể. Nhưng xưởng in sắp tới của ông ta ở thành phố thì công khai hóa hẳn hoi. Cụ thể ông ta đã mua đứt một cán bộ quận để họ họp dân ra quyết định xóa bỏ chục căn nhà vườn ven sông dưới chân cầu. Vị cán bộ còn khuyến khích “kế hoạch lấp sông” chóng thành tựu để y mau có tiền hối lộ. Tôi từng chở Tony Lèo và tay cán bộ thoái hóa đó xuống nhà hàng SỐNG SỐT ăn nhậu nên khá rành lai lịch tay này.

- Vị cán bộ hư đồn đó là ai?

- Trần Tâm, hồi đó làm ở phòng tổ chức chính quyền quận, nhưng trước đó ở bộ đội cùng đơn vị với tôi bên Campuchia. Y sợ chết nên đào ngũ và không hiểu sao lọt vào cơ quan nhà nước. Thậm chí y còn định không ký quyết định chuyển ngành cho tôi qua công ty taxi tư nhân.

- Ha ha ha, chuyện anh kể xưa rồi Văn ạ. Trần Tâm bây giờ là tội phạm kinh tế nguy hiểm, y câu kết với các thành phần phá hoại khác làm hại nhân dân. Hiện giờ tôi đang giữ lệnh truy nã y.

- Sếp có thể tóm cổ y bất cứ lúc nào tại căn phòng số 7 nhà hàng SỐNG SỐT dưới miệt Thủ Đức.

- Cảm ơn ông bạn cứu quân nhân. Bây giờ tôi muốn biết lý do nào anh bị ném đòn sát thủ?

- Chúng tôi trở về Sài Gòn thì đã xế chiều. Đáng lẽ thông thường Tony Lèo phải về villa thuê nhưng chiều nay không hiểu sao ông ta lại muốn tôi đánh xe đến gầm cầu Công Lý cho ông ta quan sát giang sơn sắp tới. Tôi tắt máy xe ở một chỗ tối, gần xưởng cửa bỏ hoang bên này sông còn ông ta thì thao thao bất tuyệt về nhà máy in tương lai sau khi thực hiện “kế hoạch lấp sông”. Đứng vào lúc đó qua kính xe, tôi phát giác hai bóng đen dị dạng đeo khuyên tai mò tới sau lưng Tony Lèo hét lớn “Mày di tản qua Sài Gòn làm ăn lớn hả Tony?” Tony Lèo đang xó rớ trên bờ sông giật mình quay lại rú lên ằng ặc “Chết tao rồi, tụi bây có phải là cặp nữ quái California biệt hiệu Mary và Lynda không hả”. Mọi chuyện sau đó diễn ra nhanh như máy, một bóng đen thọc bàn tay vào bụng và tung một mũi ám khí về hướng Tony Lèo đang co giò chạy đến một gốc chuối, còn tên thứ hai tông cửa taxi lôi tôi ra và giơ cạnh bàn tay lên. Sau đó nữa thì tôi không biết gì cả.

- Giờ thì đến phiên tôi kể. Một nhóm hiệp sĩ trẻ đang biểu diễn văn nghệ cây nhà lá vườn ở Xóm Lách đã cứu ông bạn. Chúng mệnh danh là Ngũ Quái Sài Gòn và có ba con thú thật ngộ nghĩnh. Ông bạn đã bị băng cướp quốc tế lôi xềnh xệch ra ruộng rau muống và tống xuống sông giống hệt một nạn nhân bị chết

đuổi. Còn Tony Lèo thì bị chúng bắt cóc lên taxi màu xanh lá cây mất tích. Hừm, tôi hiện có hai thắc mắc ở chỗ này: thứ nhất, không lẽ ám khí ở hiện trường chỉ là một cái hộp quẹt Zippo nằm vạch. Thứ hai, lý do gì Tony Lèo lại gọi bọn tội phạm giống đực là “cặp nữ quái California”?

- Tôi không giải thích nổi, thưa đại úy Sanh. Hình như giọng chúng hơi eo éo....

Đúng vào lúc Lý Thạch Sanh điên đầu thì bác sĩ trực tổng cửa chạy vô. Mắt ông sáng rực.

- Đại úy có điện thoại khẩn.

Từ giã nạn nhân kiêm nhân chứng bất đắc dĩ của vụ cướp taxi, Lý Thạch Sanh bay ra phòng trực. Vừa nhắc máy, anh ta đã sừng sốt.

- Ô, Sơn Đại Ca Xóm Lách hả?

- Đúng. Tụi em đã gửi thằng Mary Sẹo tại trạm bảo vệ công viên Hoàng Văn Thụ rồi mượn phen của họ gọi đến Trung tâm cấp cứu thành phố đây. Sao, ông Nguyễn Văn tỉnh chưa anh Sanh?

- Nè, sao chú em biết anh có mặt ở chỗ nạn nhân hả?

- Hà hà, ông bác sĩ tốt bụng tiết lộ, ông ta hiểu tụi em đang cạnh tranh nghiệp vụ điều tra với anh cơ mà.

- Vậy là nhóm chú mày thua đậm. Anh vừa khai thác Nguyễn Văn xong, ha ha...

- Khoan đặc thắng đã đại úy. Tụi em vẫn còn bừa bối Mary Sẹo.

- Cái gì? Lập lại coi Sơn. Mary Sẹo à? Có phải đó là một trong hai đứa “nữ quái California” không hả?

- Anh cũng biết chúng ư? Thế thì khỏi bàn thêm.
- Đừng cúp máy. Thú thực anh chỉ biết tới đó là hết. Anh năn nỉ tội em.

- Hà hà, ít ra phải thế chứ.

Bên kia đầu dây, Sơn bắt đầu kể lại mọi tình tiết câu chuyện: từ ngọn phi đao giấu nhem cho đến tiền mười ngàn và hai chục ngàn giả cho đến trận so cựa phi tiêu và phi đao của các thành viên Ngũ Quái. Coi, chuyện kể của hắn như huyền thoại võ hiệp lâm li đến mức Lý Thạch Sanh quên khuấy là mình đang ở đâu. Anh ta thì thầm:

-Hãy cho anh bái phục tội em, ba thằng con trai nhà nghèo nhưng võ công... thuộc loại nhà giàu.

- Chưa đâu anh, hai bạn gái của tội em khả năng còn đặc biệt nữa.

- Kinh khủng thiệt. Nhưng khoan giới thiệu với anh khả năng đó, đến bây giờ anh mới biết đã bị tội em đánh lừa. Tội em giấu kỹ ngọn phi đao vấy máu ở gốc chuối và tự động truy lùng bọn Zippo năm vạch lần bọn xài bạc giả. Á à, thằng Mary Sợ đã khai về tên đồng bọn Lynda Đốm của gã ra sao?

- Y cam như hến, thưa anh. Rất đúng luật im lặng của bọn sát thủ quốc tế.

Lý Thạch Sanh tư lự trong năm giây. Giây thứ sáu anh ta cười khoái chí.

- Ha ha ha, ta đã hiểu vấn đề rồi. Ê, trong cuộc cạnh tranh lành mạnh này, anh đã thắng tội em. Anh đã

biết sào huyệt in tiền giả của chúng ở đâu. Chắc chắn Lynda Đổm đang quản thúc Tony Lèo dưới lòng đất gò nổi. Ha ha, cứ ở công viên Hoàng Văn Thụ đợi anh nhé, anh sẽ cho hai xe đặc nhiệm xuống đón tụi em trong trận đánh cuối cùng.

- Chớ tự tin quá, đại úy. Cặp “nữ quái California” đó rất mê đàn ông đẹp trai. Hà hà, tụi em sẽ nũng nịu với Mary Sẹo để nắm sơ đồ đường đi nước bước tới xưởng in bí mật trước anh là cái chắc.

m ư ờ i c h í n

CUỘC CHIẾN NGOÀI BIÊN GIỚI

Lý Thạch Sanh đã giữ đúng lời hứa. Một xe Jeep chỉ huy và một xe thùng dành chỗ tù với các nhân viên đặc nhiệm được trang bị võ nghệ và vũ khí tối tân tấp đến cổng bảo vệ công viên Hoàng Văn Thụ trong vòng chưa tới mười lăm phút. Sở dĩ vị đội trưởng đặc nhiệm phải huy động lực lượng hùng hậu đến thế chỉ vì hai lẽ: một, không biết rõ thực lực đối phương tại địa ngục dưới lòng đất. Hai, một trong hai quái nữ vẫn còn sờ sờ với món Thiết Sa Chuông KungFu.

Đêm lúc này đã khuya. Ngoài trời gió lồng lộng và người ngợm vắng hoe nhưng trong phòng khách của công viên ai nấy đều ngọt ngào. Những nhân viên đặc nhiệm hình sự hết sức kinh dị trước ba con thú mà họ liệt vào hạng hoang dã. Cho dù Hoàng Lăng

Tử đã trùm áo khoác mà gã gọi là “điều y” lên mình mấy con đại bàng, chỉ chừa phần đầu lấp ló, ấy vậy mà cảnh sát vẫn không ngốt xì xầm.

Một người chỉ trỏ:

- Chắc ác điều khổng lồ kia xuất xứ từ sa mạc hoang vu.

Hoàng nhún vai:

- Không. Con Bụt là con thần ưng của Việt Nam. Nó vùng vẫy trên cao nguyên thuộc chủng tộc đại bàng núi. Nó rất thích “bụt” những kẻ hại dân hại nước và cứu những ai gặp hiểm nguy.

- Ô...

- Chẳng hạn như trong vụ án băng cướp taxi mà các anh đang phá án, chính con Bụt đã phát hiện nạn nhân Nguyễn Văn nằm dưới đám rau muống và dùng mỏ gấp những chú đĩa đói hút máu da thịt ông ta.

- Ô...

Một cảnh sát khác chuyển sự kinh dị sang con khỉ.

- Ổ là là, ngó nó giống Tề Thiên Đại Thánh chưa, cũng có áo quần mặc hần hoi, hi hi...

Thạch lập tức cất giọng... sầu đời.

- Các anh cười cợt coi chừng con khỉ phản ứng đó. Nó tên là Tề Thiên nhưng không cần thiết bằng. Nghề chôm chia mảnh mung của nó đủ làm bọn tội phạm sợ xanh mắt. Trong vụ này nhờ con Tề Thiên dẫn đường tắt mà tụi tôi băng sang dòng kinh đen trước các anh.

Các trinh sát ngăn tò te, trong khi ba con thú hân hoan làm một bản hòa tấu chào mừng khách mới với điệp khúc “Krec, krec, khẹt khẹt, ngao ngao” kinh dị.

Còn phải hỏi, mèo Bé Mun có vẻ hiền lành khiêm tốn nhất, nó thè lưỡi liếm chỗ vết thương khiến một nhân viên đặc nhiệm mỉm lòng.

- Tội nghiệp, bộ con mèo đen đẹp dễ đó bị con nít chọi đá nhọn vô đầu hả cô em?

Thúy Bụi lắc lư mái tóc nhím.

- Tội nghiệp cho anh thì có. Con Mun của em thuộc loại mèo rừng, là linh miêu biết chưa. Nanh và vuốt nó từng cắm phập vào “cánh tay buông thông” của thằng cha xài tiền giả Mary Sợ mà sếp các anh đang hỏi cung kìa. Trước đó chính nó đã đem về chiếc bật lửa Zippo cho cảnh sát làm tang vật. Ôi, mèo cưng của chị há, phải chi em đừng trúng ngọn phi đao của Mary Sợ thì vụ án taxi đã tìm ra từ khuya...

Các trinh sát viên trẻ tuổi sững sờ. Họ không ngờ ba con thú tưởng hoang dã lại được đào tạo như những nhà săn bắt cướp thú thiệt. Quỷ tha ma bắt ạ, thú còn thế thì năm đứa trẻ xinh xắn và bướng bỉnh này phải lợi hại đến đâu.

*

Ở căn phòng nhỏ bên trong, Sơn Đại Ca cùng Lý Thạch Sanh vừa hoàn tất cuộc hỏi cung Mary Sợ. Ê, anh chàng đại úy đội trưởng cũng khá bảnh bao nên

hung thần California không cảm thấy khó chịu. Anh ta đứng trên người há hốc miệng ngó thẳng thiếu niên cao lớn bụng bầm dập... “nữ quái”.

Anh chỉ biết chất lưỡi thiệt nhỏ.

- Chục chục, chơi màn “nghịệp vụ” kiểu này, cảnh sát chưa áp dụng.

Chớ gì nữa, chưa bao giờ Sơn dịu dàng đến thế. Hấn chườm khăn ướp đá xoa bóp cần cổ suýt gãy của Mary Sẹo sau cú đòn “cắt kéo” Vovinam của chính hấn gây ra, và ngọt ngào “mát xa” sống lưng lành gọn cái cùi chỏ tối độc cũng do hấn kết thúc.

Lần đầu tiên trong đời ăn cướp, Mary Sẹo khóc thút thít. Y không hiểu tại sao y “thương” thằng bé đẹp trai nhưng cư xử tàn nhẫn với y quá chừng chừng. Hai cổ tay y đã bị bện còng số 8 nên khó lòng tỏ thái độ âu yếm. Y trên trời dòm chiếc áo giáp nhôm cầm đầy phi đao trên tay vị đội trưởng đặc nhiệm rồi thở thê với Sơn bằng giọng... phụ nữ trăm phần trăm.

- Hứ, đuổi cha nội kia ra đi cứng.

Sơn Đại Ca nháy mắt bắn tín hiệu cho đại úy Sanh. Hấn nói từng tiếng một.

- Bồ tèo của em sắp khai đó, đại úy.

Mười phút sau, Sơn Đại Ca đẩy cửa phòng thiếu nảo nhìn mọi người đang đứng ngồi đủ kiểu chờ tin tức bên ngoài phòng lớn.

Hấn phán cụt ngắn:

- Lên đường được rồi mấy ông anh.

Lý Thạch Sanh thông cảm với biện pháp “hy sinh” của hắn còn hai cô bé Thúy Bội và Quyên Tiểu Muội thì đỏ mặt tía tai. Thằng Thạch Sầu Đồi ngó Hoàng Lăng Tử mếu máo:

- Chết mờ tổ, đại ca bị Mary Sẹo mê hoặc rồi.

Sơn cười ngất. Hắn đã lấy lại khí thế. Giọng hắn sang sảng:

- Mê hoặc cái con khỉ khô. Tao giả bộ cười cười với y là Mary Sẹo phun ra sạch bách. Có điều cũng hơi tốn sức vì phải gia công trị liệu tâm lý bệnh hoạn của y. Hừ, té ra đồng bọn Lynda Đốm của y có quốc tịch ngược lại.

Hắn lễ phép hướng về các bậc đàn anh cảnh sát.

- Thưa quý vị, Mary Sẹo là người Miên, cha Tàu mẹ Việt, trưởng thành ở Mỹ, còn Lynda Đốm là dân Mỹ cha Việt mẹ Tàu và sống đến 18 tuổi bên Miên mới chịu về nhập lại quốc tịch Mỹ. Hai tên đều là người cùng giới và chúng kết hợp với nhau thành cặp bài trùng tội phạm hoành hành ở bang California suốt hai năm. Ngoài chuyện sinh hoạt dị thường, hai tên đều chuyên tâm học võ nghệ bởi thú vui duy nhất trên đời của chúng là... hà hà, khó nói quá, và các bộ phim đấm đá Hollywood lẫn HongKong.

Hắn kéo ghế mời mọi người an tọa và mỉm cười.

- Không cần phải vội vã, trước sau gì chúng ta cũng tóm cổ được Tony Lèo và Lynda Đốm tại sào huyệt bí mật của chúng. Việc Mary Sẹo đơn phương

đến công viên Hoàng Văn Thụ tí thỉ, tên Lynda Đốm hoàn toàn chẳng hề hay.

Sau đây là câu chuyện quái đản của Sơn Đại Ca khai thác từ sự nhẹ dạ của tên hung thần mặt sẹo. Rằng cặp nữ quái California kia tính tình rất kỳ lạ, chúng thích ngủ ngoài trời sương gió và nằm chòi tranh hơn rúc trong khách sạn máy lạnh hoặc lò sưởi. Hành tung thoát ẩn thoát hiện của chúng từ đồng bằng đến núi non khiến Interpol quốc tế ngao ngán, trừ một người, đó là Tony Lèo. Lão Tony này xuất thân từ dân vượt biên sang Hoa Kỳ là gia nhập ngay vào hệ thống Mafia hải ngoại. Lão kinh doanh đủ mọi thứ từ nhà cửa, địa ốc, tàu thủy, hàng ăn cấp cho đến kinh doanh con người. Lão từng bị ra tòa án FBI một lần vì tội... hứa lèo. Lão đã hứa hẹn “lèo” với vô số nạn nhân để biến thủ tiền bạc đến nỗi giới giang hồ kẹp thêm tên LÈO vào cái tên TONY.

Một hôm sau khi ở tù ra Tony Lèo khám phá tài năng siêu quậy của hai hung thần California. Lão thừa biết rằng cặp nữ quái Mary Sẹo và Lynda Đốm kia khi phối hợp với nhau sẽ trở nên khủng khiếp. Một thằng giỏi phóng phi đao đánh từ xa, một thằng nghề Thiết Sa Chương đánh cận chiến. Chỉ có tách đôi chúng ra, lão mới quản lý được.

Thế là Tony Lèo áp dụng nghệ thuật “nam nhân kế”. Lão lựa hai thằng đệ tử ma cà bông bảnh trai cho mỗi thằng dụ dỗ một trong hai tên. Hai đàn em lão

thành công mỹ mãn. Chúng tặng “tình cảm” Mary Sėjo và Lynda Đốm mỗi nàng một chiếc hộp quẹt Zippo khắc năm vạch khiến hai quái mê tới chết. Từ đó hai nữ hung thần đầy kỷ niệm với quẹt Zippo. Lợi dụng cặp đồng tính vào tròng, Tony Lèo bắt buộc chúng phải tiến hành một phi vụ đặc biệt. Đó là xâm nhập ngân hàng ký gửi các phát minh cơ khí điện tử ở bang California để “cướp” cho kỳ được một cỗ máy photocopy hiện đại nhất. Loại máy sao chép nhiều màu có thể in bạc giả thành bạc thiệt tình bơ.

Cũng như mọi khi, cặp quái lại xuất trận khải hoàn. Nhưng khi chúng giao hàng xong thì cả Tony Lèo lẫn hai thằng ma cà bông đẹp trai đều bốc hơi như khói. Cặp bài trùng đau khổ vì “thất tình” lòng sục mãi mới biết hai gã đệ tử của Tony Lèo đã lấy vợ và sinh sống ở châu Phi. Riêng lão Tony thì vù máy bay một lèo với giấy thông hành giả sang Việt Nam từ đời kiếp nào. Dân thế giới ngầm khu Cali còn cho biết cỗ máy in bạc đã được lão Tony chuyển bằng đường tàu thủy đến Vũng Tàu tháng trước.

Mất cả chì lẫn chài, Mary Sėjo và Lynda Đốm lộn. Chúng xách hành trang đến Nam Vang và bằng đường bộ xâm nhập Sài Gòn trong tư thế khách du lịch ba lô. Cuối cùng sau những ngày tháng gian khổ, thượng đế đã chỉ đường cho chúng tới “căn chòi thứ 11” Xóm Mười Căn tạm trú. Ở đây chúng nghe đồn về một tay thương gia Mỹ gốc Việt định mua đứt

một phần dòng sông đen để lập nhà in. Lăn theo chi tiết trên, chúng phăng ra lão Tony Lèo lại “hứa lèo” tác oai tác quái. Điều xui xẻo nhất đời lão là cái villa thuê dài hạn của lão lại chình ỉnh gần chỗ cặp hung thần dưỡng quân.

Sơn Đại Ca kết luận:

- Mary Sẹo và Lynda Đổm đã thuê mô-tô tám chiếc taxi màu xanh lá cây suốt ba ngày đêm ở miệt hẻo lánh Hóc Môn mà tài xế Nguyễn Văn lẫn Tony Lèo đều không biết bị theo dõi. Lúc phát giác xướng in dưới lòng đất cũng là lúc chúng ra tay gút gọn. Hiện thời Tony Lèo, nằm dưỡng thương đùi bởi ngọn phi đao trong nhà hầm và được Lynda Đổm giám thị chặt chẽ. Tôi tin rằng cỗ máy làm bạc giả hiện có mặt ở đó.

Lý Thạch Sanh căng thẳng:

- Chú em đã có sơ đồ sào huyệt chúng chưa?

- Rồi. Anh Sanh và mọi người đi theo sự hướng dẫn của tôi.

THÚY VÀ QUYÊN

Phái đoàn săn tội phạm nhỏ neo. Trên chiếc Jeep chỉ huy ngoài đại úy Sanh tự mình lái xe còn Sơn Đại Ca và hai cô gái. Chiếc xe thùng nhà binh tổ chẳng chạy phía sau người ngợm nhưng nhúc: người thì có các chiến sĩ đặc nhiệm và nhị quái Hoàng Lăng Tử, Thạch Sầu Đồi. Ngợm tất nhiên là Mary Sợ nằm bó gối theo kiểu còng số 8 và ba con vật hoang dã “Krec krec, khếch khếch, ngao ngao” triền miên.

Trên đường ra ngoại ô hai chiếc xe nối đuôi nhau im lìm như đoàn quân ma. Không còi hụ, không ồn ào, chỉ có hai cặp đèn pha quất loang loáng. Đã hơn 11 giờ khuya, đồng không mông quạnh. Sơn Đại Ca nhìn trời đất thở dài.

- Sắp đến rồi.

Thúy Bụi cười rúc rích.

- Tưởng đại ca nói sắp Tết rồi chứ.

- Trời hồi, đang phiêu lưu mạo hiểm mà Tết nhất nổi gì.

- Tết đại ca và Quyên được nghỉ học. Tụi mình dễ có cơ hội gặp nhau hơn.

- Bây giờ không cùng chí hướng sao?

- Phập phồng lắm. Cha nuôi Tám Lục của mình tính ẩn cư trên núi Ba Ngàn Mét với ông thầy võ người Bana bạn ông. Mình ở nhà một thân một chợ buồn thiu.

A, thì ra cô bé tính bỏ nghề bán hột vịt lộn để chuyển hệ làm... thám tử đây. Sơn Đại Ca quay sang Quyên Tiểu Muội.

- Đường xa quá há?

Quyên đưa tay vịn má tóc thề lỏng lẻo trước gió. Cô nói hững hờ:

- Đại ca đừng có đánh trống lảng.

- Ờ...

- Ồ sắc ố. Mình là con gái nên hiểu Thúy, cô ấy muốn đại ca thường xuyên tới thăm.

Thúy lặng thinh vuốt ve móng đen ngòm mượt như nhung của hắc miêu. Cô rì rầm:

- Chị Quyên của em bắt đầu lộn xộn đó nhé. Này Bé Mun, không ai gõ cửa chúng ta thì chúng ta tự chơi với nhau cũng được, á à...

Chiếc xe Jeep đi đầu đột nhiên thắng kết lại làm ai nấy chưng hửng. Mắt hai cô gái mở lớn khi thấy phần đuôi chiếc taxi màu xanh lá cây ló ra trong một đồng lá um tùm. Sơn bàng hoàng.

- Đúng là chiếc taxi bị cướp của tài xế Nguyễn Văn.
Sào huyết của Lynda Đổm gần đây thôi.

Quyên nhích sát người Thúy quàng tay qua lưng bạn.

- Thúy... mình xin lỗi...

- Ô, lo chiến đấu đi chó lỗi phải gì. Lý lịch của mình nằm trong sợi dây chuyền huyền bí trên cổ này. Mình không sống mơ mộng như bạn đâu Quyên. Mình rất thực tế, mình là một đứa không cha không mẹ.

Quyên sừng sốt. Không khí im lặng đến mức vị đội trưởng đặc nhiệm phải quay đầu lại.

- Khó hiểu thiệt, sắp đánh nhau tới nơi rồi các cô còn tâm sự vụn.

Thúy cười hăng hắc. Cô bé khôi phục vẻ hồn nhiên chớp nhoáng.

- Rồi anh sẽ thấy tại em tâm sự anh Sanh ạ. Nạn nhân là anh đó, chờ xem.

*

Thúy Bụi vốn là một nữ phù thủy ngổ ngáo. Cô đã nói là giữ lời. Trong khi hai chiếc xe quân sự vui đầu vào bụi rậm và trong khi mọi người dàn trận thành vòng tròn bao vây gò nổi thì cô bé lặng lẽ tách ra. Dưới bóng đêm nhập nhoạng, côn trùng kêu rên, cô bé tỉnh queo mở bọc đồ nghề hóa trang “chơi” một cái mặt nạ quỷ nhập tràng lên mặt.

Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi:

- Quyên ơi, đeo cho mình bộ tóc giả màu bạc, lẹ lên.

Cô nữ sinh tóc thẻ lớp 10 trường Cao Bá Quát mắt tròn xoe.

- Trời đất, tại sao Thúy lại hóa trang giờ này chứ, cảnh sát sắp tấn công hầm ngầm đó.

- Vậy là dở ẹc. Gã Lynda Đốm đầu phải người có đầu óc bình thường, không cần thiết phải rút dao chém ruồi. Một con người có tính đàn bà thì rất ớn ma quỷ. Mình sẽ giả ma dí gã chạy ra chỗ Sơn Đại Ca, Hoàng Lăng Tử và Thạch Sầu Đồi phục kích.

Quyên quay đầu quan sát. Đúng vậy, hai vòng tròn người đã bị đứt đôi, đội đặc nhiệm án ngữ trước tầng hầm còn tam quái bị đẩy ra phía lỗ châu mai của cái lô cốt cũ. Phía trong cái lô cốt chỉ lồi phần nóc nửa mét trên mặt đất, chắc chắn Tony Lèo đã xây dựng một căn cứ hoàn hảo từ cái lô cốt nhà binh bỏ hoang.

Quyên trầm ngâm khoảng mười giây. Giây thứ mười một, cô có một quyết định độc đáo. Cô xì xầm vào tai Thúy Bụi. Mắt Thúy sáng rực.

- Vậy hả, tụi mình phối hợp nghe.

- Ô kê. Đội mình bàn trước với đại úy Sanh đã.

Cách tấn công bọn tội phạm của vị đội trưởng đặc nhiệm cũng thật kỳ lạ. Khác với các đội hình sự trong thành phố, đại úy Lý Thạch Sanh thích giỡn với tử thần. Chưa bao giờ anh thềm xài loa dụ địch hoặc nổ súng dù có đủ điều kiện. Anh có cách đánh của một dũng sĩ Thạch Sanh. Vào giờ phút tối hậu, anh huyết sáo cho các chiến sĩ đặc nhiệm lao lên mục tiêu

và chính anh bịt đường thoát của chúng. Một mình anh duy nhất. Khởi cần sử dụng vũ khí, bằng võ công siêu đẳng của một cao thủ, bọn tội phạm chỉ cần đối diện anh đã bủn rủn qui hàng.

- Nhưng đêm nay mình sẽ một nhòai đây...

Anh thì thầm:

- Chú em Sơn đã thông báo với mình Lynda Đốm biết nghề Thiết Sa Chuồng.

Ý nghĩ của anh tắt ngấm bởi một cái bóng thon thả trườn tới. Giọng Quyên nhẹ như bông gòn:

- Để gã cho tụi em nghe...

Cuộc trao đổi chấm dứt. Lý Thạch Sanh liếm mép.

- Ái chà, giặc đến nhà đàn bà cũng đánh hả, ghê nhỉ. Nhưng nhớ là Lynda Đốm chạy về phía anh đấy. Bắt tay coi...

Cái bóng yếu điệu của Quyên vừa chụm về Thúy Bụi là đại úy Sanh kêu viên đội phó.

- Khoan động thủ vội. Lũ trẻ Ngũ Quái này ngộ lắm. Hồi nãy chúng ta đã chứng kiến chiến công của ba chàng thám tử hạ Mary Sẹo, bây giờ chúng ta lại được chứng kiến tài nghệ của cô Quyên và cô Thúy đây. Tuy nhiên hãy dặn anh em bọc lót cho hai em gái.

*

Dưới địa ngục, Lynda Đốm ngáp vật vờ bên cỗ máy photocopy. Xa hơn một chút là Tony Lèo phờ phạc vì máu cứ rỉ rỉ từ lỗ thủng phi đao không ngừng lắm

bầm nguyên rửa. Cả hai tên cai ngục và tù nhân đều không màng liếc mắt tới xấp bạc tung tóe từ cổ máy được thao tác bằng hệ thống bình điện ắc quy.

Tony Lèo hỗn hển.

- Mày phải băng vết thương cho tao chó. Để thế này tao hết máu làm sao.

- Cầm cái mồm... hứa lèo của mày lại.

Bộ mặt bự thịt đậu mùa đeo khuyên tai của Lynda Đốm lắc lư coi phát tởm.

- Tao thù mày tận xương tủy, hiểu chưa. Mày đã cho hai đệ tử mày bỏ rơi tao, đến giờ này tội tao thiệt khốn khổ. Ở đất Sài Gòn này, ai thêm làm quen với nội tâm tình cảm của tội tao hả, tội tao hiu quạnh cực kỳ, mày lợi dụng tội tao làm phi vụ ở Cali rồi vù sang đây lừa đảo, nói thiệt tội tao cóc cần cổ máy làm bạc giả của mày, tao ưng phá mày cho bỏ ghét vậy thôi. Tao sẽ cho mày rục tù ở đất Việt Nam còn tội tao sẽ qua châu Phi tìm hai đệ tử đẹp trai của mày hỏi tội...

- Hic, thả tao ra, tao hứa tìm giùm tội bấy bồ tèo khác.

- Đừng hứa lèo nữa Tony, ối cha mẹ ơi, mày ngó ngoài cửa hầm kia kìa...

- Cái gì?

- Quỷ nhập tràng răng nanh tóc trắng, hu hu, tao là đàn bà nên sợ ma lắm, á á á...

- Ma ma, chạy mau...

Đúng vào lúc Lynda Đốm bí đường thoát thân thì một giọng eo éo phát ra từ hốc tường.

- Bung theo hướng lỗ châu mai, lệ lên. Con quý cái đó vừa đi tao chạy thực mạng.

- Hà, mày mới về là bị ma rượt hà. Đợi tao với Mary Sẹo, tao... tao...

Không một giây do dự Lynda Đốm tung Thiết Sa Chuông phá rộng lỗ châu mai sát nóc hầm và ì ạch trườn theo lối... tắt. Ê, y vừa trôi lên mặt đất là tối sầm mặt mũi bởi ba môn phái Không Thủ Đạo, Hầu quyền và võ núi triển khai một lượt... xuống đầu.

*

Trên đường áp giải tù phạm về thành phố, phải nói rằng kẻ thất vọng nhất là đại úy Lý Thạch Sanh. Anh ta lừ đừ nhìn Quyên.

- Cô bé nhái giọng Mary Sẹo tài đấy, nhưng sao lại dụ thằng Lynda Đốm về hướng ba bạn trai cô phục kích hử?

Thúy Bụi cười rúc rích. Cô bé mân mê chiếc mặt nạ quý cái trên tay.

- Hì hì, vì tụi em năm đứa là một cơ mà. Phải cạnh tranh lành mạnh với anh cho đáng mặt Ngũ Quái chứ.

Quyên Tiểu Muội an ủi sắp:

- Đừng buồn anh Sanh ơi. Hồi nãy tụi em lơ lờ với nhau, đây cũng là dịp để hai đứa con gái tụi em giảng hòa. Anh thấy sao?

- Thấy sao trên trời ấy. Đồ... xạo sự!

MỤC LỤC

m ộ t

NGHỆ THUẬT HÓA TRANG 11

h a i

TRAY NGHỀ CỦA KHỈ 26

b a

CON NGƯỜI LÃNG TỬ 36

b ố n

VỊ VÕ SƯ THIẾU LÂM 49

n ă m

NGHỆ THUẬT NHÁI GIỌNG 63

s á u

CON CỌP SÁU NGÓN 73

b à y

CHIÊU THỨC BÍ TRUYỀN 82

t á m

KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG 97

c h í n

MÓNG VUỐT ĐẠI BÀNG 107

m ư ờ i

TỬ HẢI GIẢI HUYNH ĐỆ 122

m ư ờ i   m ộ t

ĐÊM XÓM LÁCH MỊT MỪNG **128**

m ư ờ i   h a i

KẾ HOẠCH LẤP SÔNG **140**

m ư ờ i   b a

CĂN NHÀ THỨ MƯƠI MỘT **156**

m ư ờ i   b ố n

NGŨ QUÁI XUẤT TƯỚNG **166**

m ư ờ i   l ă m

HUYỀN THOẠI VỀ MẮT MÈO RỪNG **187**

m ư ờ i   s á u

CÁNH TRY BUÔNG THÔNG **199**

m ư ờ i   b à y

PHI TIÊU ĐẦU PHI ĐẠO **209**

m ư ờ i   t á m

CẠNH TRANH LÀNH MẠNH **222**

m ư ờ i   c h í n

CUỘC CHIẾN NGOÀI BIÊN GIỚI **230**

h a i   m ư ơ i

THÚY VÀ QUYÊN **238**

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

Tập 1 - Cuộc chơi không hẹn trước

BÙI CHÍ VINH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Biên tập & sửa bản in: HUYỀN TÔN NỮ KIM TUYẾN

Thiết kế bìa: BÙI NAM

Minh họa: PINKMAO

Trình bày: MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanhhanoi@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Sau 20 năm kể từ lần đầu tiên ra mắt, bộ truyện **Ngũ Quái Sài Gòn** lại tái ngộ bạn đọc nhỏ tuổi với một phiên bản mới có minh họa đẹp, cùng một postcard với những câu thơ tình độc đáo tặng kèm trong mỗi cuốn sách.

Lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1990 với các nét đặc trưng về văn hóa, xã hội, Ngũ Quái Sài Gòn xoay quanh những vụ án phức tạp, và bộ năm thiếu niên giỏi võ, giàu tính trượng nghĩa đã sát cánh cùng lực lượng cảnh sát triệt phá các băng nhóm tội phạm nguy hiểm đứng sau những vụ án đó.

Tập 1 - Cuộc chơi không hẹn trước gồm hai vụ án khác nhau. Nhóm Ngũ quái lần đầu xuất hiện đã kết hợp hành động vô cùng ấn ý trong các cuộc phiêu lưu ly kỳ hấp dẫn... Tất cả được dẫn dắt bởi lối kể chuyện vô cùng sinh động và hóm hỉnh của tác giả.

SỬ DỤNG TEM THÔNG MINH - Chương trình chăm sóc khách hàng và khuyến mãi của NXB Trẻ. Cáp tem và đăng ký bằng 1 trong 2 cách:
1. Truy cập <http://cskh.nxbtre.com.vn/Active/> và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số
2. Dùng smartphone quét QR Code và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số. Để được hỗ trợ xin liên hệ: Hotline: 0932.260.062 - Email: cskh@nxbtre.com.vn

QR Code

ISBN 978-604-1-09707-0

9 786041 097070